

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 871

ΝΕΟΙ άνθρωποι, νέα ήθη. Τα νέα ήθη καταγράφει ένας κύριος που δεν είναι τόσο προχωρημένος στην ηλικία για να τον πητε γέρο, δεν είναι όμως πια και στο στάδιο της πρώτης νεότητας. Άντρας ώριμος, με πλήρη υγεία, σε κανονική σωματική διάπλαση, με συμπαθή τα χαρακτηριστικά και με τα οικονομικά όχι πολύ στενόχωρα. Καλή ή επαγγελματική καριέρα του, καλές οι κοινωνικές του σχέσεις, καλός επίσης ο χαρακτήρας του. Άνθρωπος κοσμοκός, καλ-λιεργημένος, τσιδεμένος, σοβαρός, ευ-πρεπής χωρίς να είναι σχολαστικός, γλεντζές χωρίς να είναι άσχετος. 'Ο ιδανικός τύπος.

Έχει, φυσικά, το σύνδεσμά του. Μία κοπέλλα, κάποιας ηλικίας κι' αυτή, με την οποία συνδέεται εδώ κι' αρκετά χρό-νια. Πριν γνωριστή μαζί τις, πέρασε κι' αυτός από το στάδιο των περιπετειών. Πολλές κατακτήσεις, πολλές εκείνες που έγκατέλειψε, πολλές εκείνες από τις οποίες εγκαταλείφθηκε τζιρος να γινε-ται... 'Ο τζιρος του νέου και ελεύθερου ανθρώπου.

Έρχεται όμως κάποτε και η ώρα της αγκυροβολίας. Κουρα-σμένος από τα ταξίδια στα έρωτικά πελάγη, αποφορτισμένος από την άρεση. Δεν είναι το άραγμα του κουρασμένου που δεν έχει ούτε διάθεση, ούτε τη δύναμη να συνεχίσει τη μάχη του με τα κύματα. Σε πλήρη ακμή, με απόλυτη την ψυχική του ισορροπία και τη σωματική υγεία του.

Σκέφτηκε όμως, ότι ήταν πια καιρός, όχι ν' αποσυρθεί από το έγκλημα, αλλά στις επάλξεις πάντα της ζωής, καινού να κατασταλάξει. 'Ισως τη σκέψη αυτή την έκανε, γιατί συνέπεσε να συναντήσει το κατάλληλο πρόσωπο. Πόσες φορές που η συμ-πτωσι γίνεται ρυθμιστής της ζωής μας!... 'Ισως πάντα. Νομίζου-με ότι εμείς είμαστε οι κυβερνήτες του εαυτού μας' και δεν είναι παρά η σύμπτωση, η τύχη, με την έννοια του τυχαίου γε-γονότος' ή πεπονόφλουδα που θα βρεθεί ή δεν θα βρεθεί στο δρόμο μας.

Η γνωριμία με τη νέα αυτή, του άλλαξε την πορεία. Τι ση-μασία έχει αν ήταν καλύτερη ή χειρότερη, πιο άσχημη ή πιο όμορφη από τις άλλες με τις οποίες είχε συνδεθεί ως τώρα; Σημασία έχει το γεγονός, ότι κοντά σ' αυτήν έβρισκε την πλη-ρότητα. Όταν ήταν με τις άλλες, αισθανόταν την ανάγκη της αλλαγής. Τώρα δεν αισθάνεται αυτή την ανάγκη. Πρέπει νάχει κάποια βλάβη κανείς, για να εγκαταλείπει μια φωλιά στην ό-ποια βρίσκεται όλες τις βολές του. 'Απόλυτα ικανοποιημένος. Δεν μπορεί να πει ότι είναι ο τρελλά έρωτευμένος. Κάτι καλύτερο απ' αυτό: είναι ο γαλήνιος έρωτευμένος, ο βολεμένος, ο ικα-νοποιημένος.

Κι' εκείνη επίσης. Όπως τουλάχιστον βλέπει ο ίδιος, όπως τον θεοβαίνει η ίδια, θερμή, τρυφερή, απαλή, ειλικρινής. Ποτέ δεν την έπιασε οκάση, ποτέ δεν του έδινε ύπνο τέτοιαν ατμόσφαιρα, ώστε να την υποπτευθεί. Κοπέλλα σοβαρή, με λαμ-πρή επαγγελματική απο-κατάσταση, ανεξάρτητη οι-κονομικά - ο ίδιος τύπος του μοντέρνου κορι-τσιού.

Έκανε λοιπόν ο άνθρω-πος τη σκέψη, ότι, αφού τόσο συμφωνούσαν, δεν ή-πρχε κανένας λόγος να παρατείνεται χωρίς νομι-μοποίηση ο σύνδεσμός τους. Τι είχαν τάχα να πε-ριμένουν; Γιατί να μη μπουν στην κοινωνική ο-μαλότητα, στο ρυθμό της οικογενειακής ζωής; 'Ός τη στιγμή εκείνη δεν είχαν μιλήσει ποτέ για γάμο. Ούτε λόγο του έκανε εκείνη. 'Απέδιδε τη σιωπή της σε αξιοπρέπεια.

Στό χάμο ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΙΚΟ

Και της μίλησε. Της τό είπε με απλότη-τα, με απλότητα, με κάποια συγκίνηση. Περιέμενε πως θαδρίσκε την ανταπόκρι-ση στη συγκίνησή του. Περιέμενε το χέρι της που θασφιγγε το δικό του. Μία κα-ποία έκδηλωση χαράς. 'Ας μην ήταν ο μεγάλος σηματοδότης. 'Αλλά, επί τέ-λους, η έκδηλωση της ικανοποίησης. Και τί νομίζετε; Συνάντησε την άρνηση της! Το μόνο που δεν του είχε περά-σει από το νου.

Διακριτικά αλλά και σταθερά άντέτα-ξε το κορίτσι την άρνησή του. 'Ενόμιζε δ' άνθρωπος ότι υπήρχε καμμία παρα-νόηση.

—Κατάλαβες τί σου προτείνω;
—Κατάλαβα.
—Και δεν θέλεις;
—Λυπούμαι πολύ, αλλά μη θέλεις να το επαναλάβω.

—Κι' εγώ που νόμιζα ότι μ' αγαπούσες.
—Ποιός σου είπε ότι δεν σ' αγαπώ;
Σ' αγαπώ, σ' εκτιμώ, μ' ευχαριστεί η συντροφιά σου, σε νιώθω πέρα ως πέρα δικό μου, σου έχω απόλυτη εμπιστοσύ-νη, αλλά - πως να σου πω; - δεν σε βλέ-πω για άντρα μου.

—Απλάδι;
—'Όχι' εγώ μπορώ να εξηγήσω. Με ενδιαφέρεις ο φίλος. 'Ε-χω όμως την εντύπωση, ότι αν γίνουμε σύζυγοι, δεν θα αίσθα-νόμαστε επίσης καλά όπως αισθανόμαστε τώρα. Δεν μπορώ να σε φαντασθώ νοικοκύρη, με τις παντούφλες, στη ζωή του οπι-τιού... 'Ισως αργότερα συνθιθώ σ' αυτή την ιδέα. Τη στιγμή αυτή όμως μου είναι δύσκολο να προσαρμοσθώ. Μή με πιέζεις λοιπόν περισσότερο...

Το μεγάλο ξαφνικό. Θα σάς έτυχε, όταν βαδίζετε στην εκ-πλήρωση ενός σχεδίου σας να υπολογίσετε ότι όλα θα μπορούν να σάς τύχουν.

Έξαφנית κάθε πιθανότητα, ότι είναι δυνατόν να συλλά-βει ο κοινός νους. Δέκα είκοσι υποθέσεις. 'Ε, λοιπόν, συμβαίνει το ένα που δεν προβλέψατε. Μόνο την άρνηση της νέας δεν είχε σκεφθεί ο άνθρωπος.

Γεμάτος απορία τώρα, αναρωτιέται, πού να οφείλεται η άρ-νηση αυτή.

Ασφαλώς στην έλλειψη της μεγάλης αγάπης. Δεν χωρεί αμ-φιβολία.

Αν ήταν ο δυνατός έρωτας, πριν αποτελειώση την πρότα-σή του, η κόρη, με δάκρυα χαράς θα βρισκόταν κρεμασμένη από το λαιμό του.

Αυτό συμπεραίνει ο έπιστολογράφος. Δεν είναι αστήρικτο το συμπέρασμά του.

Αλλά δεν είναι το μόνο που μπορεί να γίνη. 'Υπάρχει εκτός απ' αυτό και κάτι άλλο.

Η μεταβολή που γίνεται στις συνθήκες της ζωής μας. 'Εδώ και λίγα χρόνια, δεν επρόφθανε ο άντρας να καλέσει στον πιο ά-βωο περίπατο ένα κορίτσι, κι' αμέσως αντιμετώπιζε το διλήμμα: ή να την πάρει, ή να μη την ξαναδω. Πολύ σπάνια να μη του τό το θέσουν σάν όρο.

Ο γάμος ήταν το φάσμα που καταδίωκε τον άντρα. Τον έζω-ναν, του έσπιναν παγίδες, απειλούσαν, εξεθιάζαν, έφθαναν σε προστυχίες και σε κυδαιότητες, ως πού να περάσουν τη θηλεία στο λαιμό του αγριμιού, πού με ανάλογα κι' αυτό μέσα προσ-παθούσε να ξεφυγή από την ενέδρα που του είχαν στήσει με τέτοια επιμονή.

Ένα κορίτσι κι' ένα αγόρι, που εμφανίζονταν τρεις φορές μαζί, αποτελούσαν σκάνδαλο, το οποίο πληρωνόταν συχνά με αίμα.

Αν δεν ήταν αρκετά αυστηρή η κόρη, για να σταματήσει τις εξόδους, ήταν ο πατέρας, ήταν ο αδελφός, ήταν ο εξάδελ-φος, για να ζητήσουν αποκατάσταση της τιμής που είχε κλονι-στή με τους τρεις περιπάτους.

Ένας δέ και μόνος ήταν ο τρόπος για την αποκατάσταση: ο γάμος.

Δεν έλειψε, βέβαια στις ημέρες μας το κυνήγι του άντρου. Με τόσο διαφορετικές όμως τις συνθήκες. Θα ήταν έξω από το φυσικό και τον κοινωνικό νόμο η γυναίκα, αν απεστρεφε το πρό-σωπό της από το γάμο.

Ο γάμος εξακολουθεί να είναι πάντα το όνειρό της. Θέ-λει - και πρέπει να θέλη - να παντρευτεί. 'Αρκίζει όμως να μην είναι όσο έβαλλε ήταν άλλοτε. Δεν αρπάζεται από την πρώτη άρσενική σανίδα που βρίσκεται κοντά της. Σκέπτεται με νηφα-λιότητα, υπολογίζει, διαλέγει, ζυγίζει πρόσωπα και πράγματα, γνωρίζεται, εκτιμά καταστάσεις, βλέπει το γάμο σά μία υπόθε-ση αρκετά σοβαρή, ώστε να μην επιτρέψει στον εαυτό της βια-στικές κι' επιπόλαιες αποφάσεις.

Συντελεί σ' αυτό και η νέα διαμόρφωση των ήθων μας και η πνευματική ανάπτυξη που αποκτά σιγά-σιγά η 'Ελληνίδα' αλλά κυρίως συντελεί η οικονομική άν-τογία, που εργαζόμενες απο-κτούν οι γυναίκες.

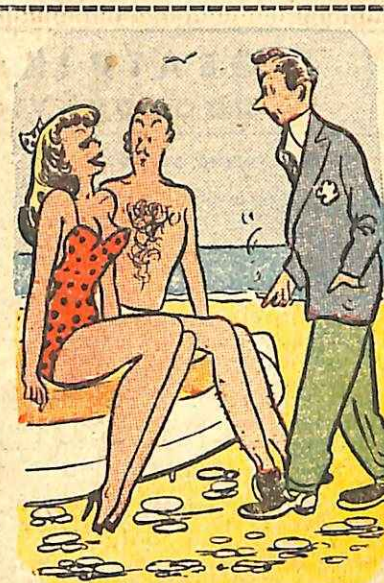
Δεν είναι πια όπως άλλοτε οι «έπι ξύλου κρεμάμενες», που τρέ-μανε μήπως λείψει κάποτε ο τρο-φοδότης πατέρας και μέινουν ζα-φνικά στους δρόμους, άπροστα-τευτες, δυστυχισμένες, δίχως κα-νενα πόρο ζωής.

Τώρα, κουτσά-στραβά, βγάζουν ένα ψωμάκι που τους επιτρέπει να μην είναι οι πανικόβλητες, οι ό-ποιες βλέπουν στο γάμο τη διά-σωσή τους.

Διαπιστώνω τη νέα ελληνική πραγματικότητα, όπως εμφανίζεται στα πρώτα βήματά της.

Σας είναι εύχρηστη αυτή η με-ταβολή; Σας είναι δυσάρεστη; 'Αλλο το θέμα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΙ

—Μόλις άρραβωνιαστήκαμε με τον Τζωρτζ! 'Ηρθες όμως εγκαίρως Γιαν-νάκη, για να μας πάρης να πάμε να γιορτάσουμε το ευτυχές γεγονός!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

—Καλημέρα σας, ώρα μου δευποι-νιά! Θα με διευκολύνετε να δείξω στη μαμά σας την ηλεκτροική μου ακούρα...

—Δεν μπορώ να δεχθώ να παντρευ-τούμε, αν δεν μου πης πρώτα τί δια-τροπή θα μου δίνης όταν χωρίσουμε!

Ο οργανοπαίκτης υπαινίξει με την κιθάρα του σ' ένα λεωφορείο, παίζει λιγάκι κι' ύστερα σηκώνεται και άπευ-θύεται στους επιβάτες.

—Παρακαλώ, ό,τι έχετε ευχάριστη για την μουσι-κή που ακούσατε. 'Αν δεν έ-παίξε πολύ, τό κάνω γιατί δεν θέλω να σας ταλαιπω-ρήσω!

—'Υστερα περιφέρεται με-ταξύ των επιβατών με το χέ-ρι άπλωμένο και εισπραττει ευχάριστηντας ευγενέστατα:

—Ευχαριστώ πολύ.
—Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, κύριε, με υποχρεώνετε

—Ευχαριστώ.
—Σας υπερευχαριστώ κυ-οία μου.

Η ποικιλία των εκφράσε-ων ευχαριστίας - πού συ-νορεύεται και με τον σχετι-κό τόνο της φωνής - κάνει έντύπωση και κάποιος από τους επιβάτες τον ρωτάει:

—'Αλλους ευχαριστείτε, άλλους υπερευχαριστείτε, άλλους ευχαριστείτε θερμά-τα και άλλους ψυχρά. Μου έξηγείτε παρακαλώ, κ. μου-σική, γιατί τό κάνετε αυτό;

Και ο ευγενέστατος μου-σικός:

—Τό πράγμα είναι άπλό, κύριε. Ευχαριστώ... αναλό-γως του ποσού!

★

ΕΝΑ απ' τα μεγάλα χει-μερινά μας θέατρα, εξα-κολουθεί να λειτουργή και τώρα το καλοκαίρι χρησιμο-ποιώντας άδρα κατεψυγμέ-νο. Και η ατμόσφαιρα εκεί μέσα είναι πραγματικά α-πολαυστική. Γνωστός προ-ταγωνιστής θερινού θεάτρου πού, φεώ! δεν είναι διόλου δροσερό, πήγε να δει μία πα-ράσταση στο πραγματικά δροσερό αυτό θέατρο κι' ό-ταν τον ρώτησαν τίς εντυ-

—'Από σεισμό πέσανε;
Και ο Ρωμύς, πού τον συνοδεύει:

—'Όχι, από βομβαρδι-σμό!

—'Από τους Γερμανούς;
—'Όχι, από τον Μορο-ζίνη.

—Τιμωρήθηκε ως έγκλη-ματίας πολέμου; ρωτά ο 'Αμερικανός.

Και ο Ρωμύς, με σχετι-κό χαμόγελο:

—'Όχι. Πρόλαβε και πέθανε...

★

Οι κάτοικοι των κοντι-νών προαστείων βασανί-ζονται απ' τον θόρυβο των αεροπλάνων, πού κάνουν γυ-μνάσια επάνω απ' τα σπι-τιά τους και τους τρελλάι-

—Με ρωτάτε πως μού φάνηκε το θέατρο; Θαυμα-σίο. Κατεψυγμένο!

—Και οι ήθοποιόι;
—Σάν... ψάρια της Ευ-ρυδίκης!

★

Ο ύφυπουργός των 'Εσα-τερικών δείχνει εξαιρετι-κή δραστηριότητα στο κε-φάλαιο της καταπολέμηση-ς των θορύβων. Πρά ήμε-ρών κάλεσε στο γραφείο του—στη Διεύθυνση 'Αστυ-νομίας, οδός Βασιλίσσης

Σοφίας 1—μια μεγάλη επι-τροπή, πού άπετελέσθη απ' τους άστυνομικούς διευθυ-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

τας 'Αθηνών. Πειραιώς, αντι-προσώπους επαγγελματιών, ύφυργείου, δημοσιογράφους κτλ. για να συζητήσουν το μέγα αυτό θέμα. Κι' ένας απ' τους παρισταμένους, ά-κούοντας τον τρομακτικό θό-ρυβο πού έφτανε διαρκώς στο γραφείο του ύφυπου-ρού απ' το κεντρικό και πολ-λυθόρυβο έκείνο σημείο της πόλεως, συμπεράνα:

—Τώρα ξενώ τό αντιθο-ρυβικό σας πάθος κ. ύφυ-πουργέ. Αυτό πού γίνεται έ-δώ μέσα είναι τρομερό!

Κι' ο κ. ύφυπουργός γε-λάντας:

—Μη... θορυβείσθε! Μη θορυβείσθε! 'Αθούρως θα έξοντώσουμε σιγά σιγά τους θορύβους!

Κι' ένας άλλος σαρκα-στικός:

—Ω, τό πράγμα είναι ά-πλό, φίλε μου. 'Έχεις τα-ράτσα:

—'Ενω!
—'Όραία. Να εγκαταστή-σης αντίαεροπορική έκλινα!

Είναι μια σκέψη πού έχει περάσει από το μυαλό πολ-λών παραθεριστών...

★

Σπανιώτατα και πανάκρι-βα, ως γνωστόν, τό φρού-τα εφέτος. Κι' άκούστηκε ό-έξης διάλογος σ' ένα μανά-βικο:

—Πάσο τά Βερούκοκα:
—Δέκα όκτώ.

—Τί δέκα όκτώ;
—Δραχμές.

—Τί δραχμές;
—Νέες.

—'Η όκά:
—'Η όκά!

ζίνη.

—Τιμωρήθηκε ως έγκλη-ματίας πολέμου; ρωτά ο 'Αμερικανός.

Και ο Ρωμύς, με σχετι-κό χαμόγελο:

—'Όχι. Πρόλαβε και πέθανε...

★

Οι κάτοικοι των κοντι-νών προαστείων βασανί-ζονται απ' τον θόρυβο των αεροπλάνων, πού κάνουν γυ-μνάσια επάνω απ' τα σπι-τιά τους και τους τρελλάι-

—Με ρωτάτε πως μού φάνηκε το θέατρο; Θαυμα-σίο. Κατεψυγμένο!

—Και οι ήθοποιόι;
—Σάν... ψάρια της Ευ-ρυδίκης!

★

Ο ύφυπουργός των 'Εσα-τερικών δείχνει εξαιρετι-κή δραστηριότητα στο κε-φάλαιο της καταπολέμηση-ς των θορύβων. Πρά ήμε-ρών κάλεσε στο γραφείο του—στη Διεύθυνση 'Αστυ-νομίας, οδός Βασιλίσσης

Σοφίας 1—μια μεγάλη επι-τροπή, πού άπετελέσθη απ' τους άστυνομικούς διευθυ-

—'Α, έτσι. Φτηνήκανε! Γιατί εγώ νόμισα ότι έχουν δεκαοχτά δραχμές... τό ένο!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ... ΠΥΡΗΝΙΚΑ

Οι έσστες έδαλθήκαμε την εποχή έτοιμη να μεταβάλουν όλους μας εις ευφλεκτον μπαρούτι... Κι' εγώ τό σύμπα φλέγεται πρού και μεσημερι-καυσώνων νέα κήματα θάρβουν κι' απ' άλλα μέρη!

★

'Ακόμη τό βαρόμετρον ένδέχεται ν' ανέξη και είναι, όπως λέγεται, υπεύθυνη ή Γενεύη, γιατί ό ψυχρός ό πόλεμος εύθως ως τροματίστηκε, απ' τούς μεγάλους καύσωνες ό κόσμος... (στηνε!)

Γ. Θ-ς

Σημασία έχει το γεγονός ότι κοντά σ' αυτόν ένοιω-σε την πληρότητα...

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπολειψάδιον

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

...για να
...!

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

ξιών και να εμφανισθούν με εξαιρετική α-
μοιβή στα μεγαλύτερα κέντρα της Εύρω-
πης.

—'Αμείσως!
Περιμένει λίγο ή κ. Ξανθίππη, έρχεται τὸ
μαγαζάκι, παίζει ή ὀρχήστρα, φυσάει καὶ
λιγάκι, καλμαρουν τὰ νεῦρα της κ' ἀπο-
λαμβάνει ὅσην τὸ ἀπογεματάκι της δέβαιη

— Α, μωρε, ανόητος είσαι.
σε. 'Ο σκύλος σφύλιπτε μονάχα!

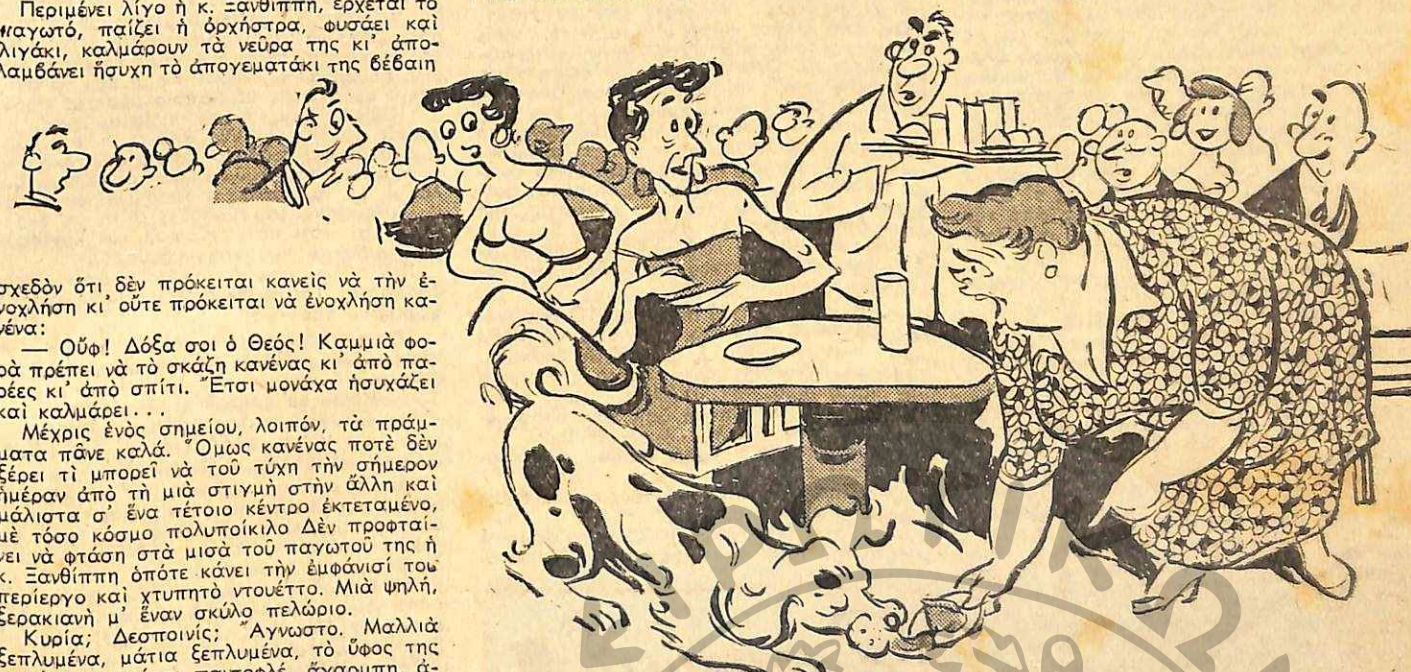

Τὸ παγωτὸ τοῦ («Ντόκ»)

8

·τουρίζει. Ἐσὺ θὰ μοῦ βγάλῃς τὰ παγω

— Φτοῦ, παναθεμα σε, σουρτούκα.

— Α, μωρὲ ἀναστόπραμα! μουρμούρι-
σε. Ὁ σκύλος σφύλιπε μονάχα!

Δ. ΨΑΘΑ

17ον

— Ντούγκλας, συνέχισε ο πάστωρ. Δεν σκέπτομαι να κάνω τίποτ' από αυτά. Το φταίξιμό σου είναι από τα πιο ασυνήθιστα. Κι' έτσι κι' η δική μου η διαγωγή θα είναι ασυνήθιστη. Σε συγχώρω, Ντούγκλας... Μη με κυττάζεις με μάτια τρομαγμένα. Ναι, σε συγχώρω. Θέλω να σβύσω από την ψυχή μου, τη θύση του φαιδριματός σου. Θέλω να σβύσω κι' από τη δική σου την ψυχή τη λυπητή, και να σε βοηθήσω να ξαναρχίσεις τη ζωή σου. Τώρα, το πώς θα την αρχίσεις, εσύ θα τ' αποφασίσεις, Ντούγκλας. Βάλε το χέρι στην καρδιά σου. "Αν αισθανόσαι πως έχεις τη δύναμη να συνεχίσεις τη ζωή του ιερομένου, σκέψου το καλά. Αν ξαναπέσης σε άμαρτια, τίποτα δεν θα μπορέσω να σε σώσω. Αυτή τη στιγμή, στα συγχώρω όλα. Από αυτή τη στιγμή, όμως, θα στέκω απάνω από το κεφάλι σου αυστηρός και αμελείκτος. Μονάχα έτσι θα μπορέσης να βρής το δρόμο σου. Σκέψου καλά. Τώρα μπορείς να διαλέξεις. "Αν πάλι καταλαβαίνεις πως δεν είσαι στ' αλήθεια πλάσμενος γι' αυτή τη ζωή, μπορείς να τ' αποφασίσεις τώρα. Να σε ελευθερώσω από τον όρκο ποδών. Να ζήσης κι' εσύ σαν λαϊκός, να αποκτήσεις οικογένεια ίσως.

Ο Ντούγκλας έπεσε γονατιστός μπροστά στον πάστορα.

— Πάτερ Ρίτσαρντ, πρόσφερε, ενώ τα μάτια του πλημμύριζαν δάκρυα, δέχομαι τη συγγνώμη σου. Και θα ξαναρχίσω τη ζωή μου σαν ιερομένους...

Φίλησε το χέρι του Ρίτσαρντ, κι' αυτός ακούμπησε το χέρι του στο ξανθό κεφάλι του νέου, σαν να τον εύλογε, σαν να τον συγχωρούσε.

— Έπειτα ο Ντούγκλας σηκώθηκε. Το πρόσωπό του άστραψε από κάποιο παράξενο φως. Μια υπερκόσμια χαρά τον φώτιζε.

— Πάστορ Ρίτσαρντ, παρακάλεσε. Μια χαρά έχω ακόμα να σου ζητήσω. Το καταλαβαίνεις πως δεν μπορώ να μείνω πια εδώ, 'Η Καχουάνα...

— 'Η Καχουάνα θα βρή τρόπο να σε εξοντώσει! είπε ο Ρίτσαρντ. Αυτό είναι βέβαιο. Το είχα υπ' όψι πως δεν μπορείς να μείνεις εδώ.

— Στείλε με στο πιο επικίνδυνο μέρος. Θάθελα να ζήσω μια ζωή σκληρή, ανάμεσα σε βαρβάρους ανθρώπους...

— Άδελφέ Ντούγκλας, είπε με συγκίνηση ο Ρίτσαρντ, αυτό το χατήρι θα σου το κάνω. Έτοιμάσου να φύγεις αύριο κιόλας. Και θα βρώ σε ποιά νησί θα πάς, να κηρύξεις τα λόγια του Χριστού!

Καθώς πήγε να βγεί από το δωμάτιο ο Ντούγκλας, σταμάτησε, με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. 'Η Βελιού είχε χαθεί απαρτηρήτη στο δωμάτιο και τώρα, με μάτια μεγάλα, προσπαθούσε να καταλάβει από την έκφραση του προσώπου του Ρίτσαρντ, την τύχη του Ντούγκλας.

— Ποια είναι αυτή;... Δεν είναι η Βελιού; φώναξε ο Ρίτσαρντ με άπορία.

— 'Η κοπέλλα έπεσε στα πόδια του πάστορα.

— Τι θα κάνεις το Ντούγκλας; ρώτησε με φόβο.

— Ο Ρίτσαρντ σούφρωσε τα φρύδια.

— Τι θέλει αυτή η γυναίκα εδώ; ρώτησε στη γλώσσα του, τον Ντούγκλας.

— Δίστασε το παλληκάρι, τα μάγουλά του φλογίστηκαν.

— 'Η Βελιού, αποκρίθηκε επιτέλους. 'Η Βελιού, μ' αγαπάει, πάστορ Ρίτσαρντ. Σήκωσε αυτός τα χέρια του στον ουρανό.

— Θεέ Μεγαλόδυνάμει! πρόσφερε με ξα-

νικό θυμό, μου φαίνεται πως η καλωσύνη με παράσυρε να δώσω τη συγγνώμη εκεί που δεν έπρεπε.

— Πάτερ, είπε ο Ντούγκλας σταθερά, η αγάπη της Βελιού είναι αγνή κι' όμορφη. Μου φαίνεται πως η ψυχή της ποτίστηκε βαθεία από τη χριστιανική αγάπη. Αγαπάει πιο πολύ τα λόγια μου παραμένει.

— Το πρόσωπο του Ρίτσαρντ έδειξε δυσπιστία. 'Η Βελιού, όμως, λές και καταλάβαινε αυτά τα λόγια, φώναζε με πάθος:

— Πάστορ Ρίτσαρντ, το ξέρω πως ο νόμος σας απαγορεύει την αγάπη στον Ντούγκλας. Θέλω όμως να σου ζητήσω μια χαρά: "Άσε με να υπηρετήσω σαν σκλάβος εγώ τον Ντούγκλας, όσο είναι εδώ. Να τον βοηθήσω... Άσε με να είμαι η γη που θα πατάει τα πόδια του. Και αν ποτέ τον φέρω σε πειρασμό, αν ποτέ ζητήσω τίποτ' άλλο από αυτόν, παρά ν' ακούω τα λόγια της παρηγοριάς και της αγάπης, τότε παρακάλεσε το Θεό σου να μου δώσει δύστυχη, που να είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

— Έσκυψε ο Ρίτσαρντ, πρόσφερε καλά το πρόσωπό της κοπέλλας. Μια θεία λάμψη φώτιζε το πονεμένο αυτό παιδίτικο ακόμα προσωπάκι. Τα χείλη της, όμορφα, παιδικά κι' αυτά, έτρεμαν, τα μάτια της ήταν δακρυομένο.

Κύτταξε και το Ντούγκλας. "Έπειτα ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της κοπέλλας.

— Βελιού, είπε με συγκίνηση. Ο Ντούγκλας θα φύγει από δω. Θα πάει σε άλλο νησί. Κάπου, όπου η ζωή είναι δύσκολη, όπου οι άνθρωποι είναι άγριοι. Θα πάει για να διδάξει την αλήθεια. Ίσως κάθε στιγμή να κινδυνεύει τη ζωή του. Είσαι έτοιμη, Βελιού, να τον ακολουθήσεις;

Μια υπερκόσμια χαρά έλαμψε στο πρόσωπό της κοπέλλας.

— Είμαι έτοιμη να τον ακολουθήσω παντού, και στο θάνατο.

— Τότε, Ντούγκλας, είπε επίσημα ο Ρίτσαρντ, πάρε την μαζί σου. Θα είναι

Η γουρούνα

Σ' ένα γαλλικό χωριό κειτόταν έτοιμαθάνη μια γρηά κυρία. "Ήταν η πιο πλούσια στο χωριό αλλά και η πιο τοιγκούνα. Κάλεσε λοιπόν τον παπιά για να την εξομολογήσει και να τη μεταλάβει. Κι' έπειτα, ευχαριστημένη, έδωσε εντολή στους δικούς της να τη λένουν στον παπιά τη γουρούνα της.

— 'Η έτοιμαθάνη όμως ανέλαβε και σε λίγες μέρες ογκώθηκε από το κρεβάτι. Μα το μνημονικό της έμεινε αδύνατο κι' έπειδή δεν έδλεπε τη γουρούνα της στον αούλόγου, ρώτησε ανήσυχη την παραδουλεύτρα τι είχε απογίνει.

— Ξέχασες, κυρά; άπορησε εκείνη. Δεν μάς είπες να τη στείλουμε του παπιά; Την πήρε, λοιπόν, μόνος του, την ώρα που έφυγε από το σπίτι!

— 'Η γρηά τοιγκούνα θυμήθηκε τώρα, και ζύνισε τα μούτρα της.

— Ο Θεός να με συγχωρέσει, είπε, αλλά αυτή τη γουρούνα την έχω στείλει στο διάβολο χιλιάδες φορές κι' όμως ποτέ δεν καταδέχτηκε να μου την πάρει. Ο παπιάς όμως με την πρώτη κουθέντα που είπα την άρπαξε!

Κι' αρρώστησε πάλι απ' το κακό της.

ή πρώτη πιστή, η γυναίκα που θα σε βοηθήσει να σκορπίσεις την καλωσύνη γύρω σου και την παρηγοριά. Κι' αν ποτέ έρθεις στον πειρασμό ν' άμαρτήσης μαζί της, τότε, Ντούγκλας, να θυμάσαι τον πάστορα Ρίτσαρντ. Να της μέσω σου πως η δική σου η άμαρτία θα είναι το μεγαλύτερο βάρος στην ψυχή του. Τότε, ν' άφισης τη θέση σου, να γυρίσεις κολυμπώντας, εν άνάγκη, εδώ, και να γονατίσης μπροστά μου για να ζητήσης τη δικαίη τιμωρία σου.

Επίλογος

Μια καλύβα σκεπασμένη μ' άχυρα, κάτω από τον ήλιο που τουρούφλιζε την πλάση. Κάποιο νησί, μικρό, χαμένο στον Ειρηνικό, δίχως όνομα... Λίγα παιδιά, καθισμένα στις ψάφες. Και, στη μέση, μια γυναίκα, τους μάθαινε ένα γλυκό τραγούδι, πούλεγε για κάποιο χρυσόμαλλο παιδάκι, που το λέγαν Χριστούλη... Τα μαύρα πονηρά ματάκια γίνονταν τρυφερά, καθώς πρόσφεραν το γλυκό όνομα και τα στηβάκια φούσκωναν με κάποιο άδριοτό ποδό.

Παρέκει, ένας άντρας ήλιοκαμμένος, με χρυσά μαλλιά, έσκυβε απάνω σ' έναν άρρωστο άντρα, τουβάζε κάποιο φάρμακο στο πληγωμένο του πόδι. Γύρω του άντρες με λαφύδι, με τα μαλλιά αναστατωμένα, παρακολουθούσαν με ευλάβεια αυτή τη θεραπεία και τότε-τότε γύριζαν και κύτταζαν τα παιδάκια που τραγουδούσαν.

Πιο πέρα, γυναίκες έπλεναν στην ακροθαλασσιά. Τραγουδούσαν κι' αυτές κάποιο παράξενο τραγούδι.

Όταν έδεσε ο Ντούγκλας το πόδι του πληγωμένου, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του άντρα.

— Αύριο να ξαναρθής! του είπε.

— Θα γίνω καλά; ρώτησε αυτός.

— Θα γίνεις καλά! είπε μ' ένα ένθαρ.

— Ο Ντούγκλας, ρωτήθηκε, ο Ντούγκλας.

Οι άντρες κυτάχτηκαν, κι' η χαρά έλαμψε στα πρόσωπά τους. Έπειτα σηκώσαν τον άρρωστο πατριότη τους, στα χέρια, κι' απομακρύνθηκαν. Σε λίγο, διαλύθηκαν και τα παιδάκια.

— 'Η Βελιού π' κοντά στο Ντούγκλας.

— Κουράστηκες πολύ σήμερα! του είπε στοργικά. Νά, πιάς. Σου έτοιμάσα το πιο δροσιστικό ποτό.

— 'Ηπτε ο νέος και ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο την κοπέλλα.

— Έσύ δεν κουράστηκες, Βελιού;...

— Τό ξέρεις πως εγώ δεν κουράζομαι ποτέ.

— Κι' όμως, ένα χρόνο τώρα, δουλέψαμε σκληρά κι' οι δύο μας.

— 'Η αρχή ήταν δύσκολη, Ντούγκλας. Τώρα πιά, που αρχίζουν να μάς αγαπάνε, δεν κουράζομαστε.

— Ναι, Βελιού, έχεις δίκιο. Το δύσκολο ήταν ώσπου ν' αρχίσουν να μάς αγαπάνε.

Τού έτοιμοσε το μεσημεριανό του φαγητό, και στάθηκε πίσω του, ταπεινά, ώσπου να φάει.

— Βελιού, είπε άξαφνα ο Ντούγκλας. Πές μου την αλήθεια. Δεν πέρασε ποτέ κάποια νωσταλία από την καρδιά σου;...

— Ναι, του ωμολόγησε, και έσκυψε το κεφάλι.

— Θάθελες να γυρίσεις; τη ρώτησε με κάποια ανησυχία.

— Ό, όχι!

— Τότε, λοιπόν;

— Θάθελα να δω τη Λιλιουβάννα, πρόσφερε σιγά η κοπέλλα.

— Στ' όνομα αυτό, ο Ντούγκλας χλώμιασε.

— Ήταν η πρώτη φορά που το πρόσφερε.

— Και πού είναι η Λιλιουβάννα; είπε σιγά.

— Δεν ξέρουμε τίποτε γι' αυτήν.

— Απόψε την είδα στο όνειρό μου! εί-

πε η Βελιού. Και θάθελα να την ιδώ με έφορά, κι' άς πεθάνω.

— Αν ήξερα πού είναι, θα σε πήγαίνα να τη δής...

— Έκείνη τη στιγμή, οι γυναίκες που πλέναν στην ακρογιαλία, έβαλαν τις φωνές. Μια νέα ήλθε στο Ντούγκλας.

— Άδελφέ Ντούγκλας, μια βάρκα... μεγάλη, όμορφη! Έρχεται!

Προχώρησε ο Ντούγκλας με τη Βελιού στην παραλία. Δεν ήταν συνηθισμένο πράγμα ν' άρρίζ μια βάρκα στο νησί αυτό το έρημικο.

— Σε λίγο, ξεχώρισαν δυο πρόσωπα... Και, στο τέλος, διέκριναν πως ήταν ένας άντρας και μια γυναίκα. Είχαν άνοιγμένα τα πανιά κι' η βάρκα προχωρούσε γοργά προς το νησάκι.

— Άδελφε, πρώτη η Βελιού, έδγαλε μια διαπεραστική κραυγή:

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάννα!

Τα μάτια του Ντούγκλας σπληνώνονταν σαν μαγνητισμένα στη βάρκα που προχωρούσε. Δεν μπορούσε αυτός να διακρίνει από τόσο μακριά. Σε λίγο, όμως, αναγνώρισε κι' αυτός την κοκκιλίστικη κομοσασιά της γυναίκας που είχε αγαπήσει τόσο τρελλά.

— 'Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει. Κοκκίνιζε ως τ' αυτιά, καθώς το καταλάβαινε πως η καρδιά του χτυπούσε μονάχα στη σκέψη πως θα την αντίκριζε.

— 'Η βάρκα άραξε. 'Ο Ζάμπα πήδησε κάτω και βοήθησε τη Λιλιουβάννα να κατεβεί. Αυτή κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό.

Κύτταξαν κι' οι δύο τους γύρω, σά να ζητούσαν κάτι. Την ίδια στιγμή, η Βελιού έπεσε στο λαιμό της αδελφής της. Τ' άφισε να μιλήσουν. Έπειτα ο Ζάμπα είδε ώρα να μιλήσουν. Έπειτα ο Ζάμπα είδε ώρα να μιλήσουν.

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

Στο έρχομενο τεύχος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Άφιερωμένος στη
γιορτή της Παναγίας

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

δεν ξέρω αν μπορείς να καταλάβεις πως η ευτυχία δεν είναι πάντα στη χαρά. Έμεις εδώ, ζούμε ευτυχισμένοι. "Ε, τί λές, Βελιού; Θάθελες να φύγουμε;

— "Οχι, Ντούγκλας. Εγώ θάθελα να ζήσουμε εδώ χρόνια, πολλά χρόνια, ώσπου να γεράσουμε.

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιουβάννας έγιναν άλικά. Κι' αυτή τα καταλάβε με μιάς δλα. Κι' αυτή ένοιωσε, στον τόνο της φωνής της αδελφής της, στα μάτια του Ντούγκλας, που χαμήλωναν μόλις αντίκριζαν τα δικά της, ένοιωσε πως, αν έρχόταν κοντά της πάλι ο ξανθόμαλλος ιερομένος, θα έφυγε η γαλήνη από την ψυχή του. Θάφευγε και κάθε χαρά από την καρδιά της Βελιού.

— Ζάμπα, είπε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση. Άς μην επιμένουμε άλλο. 'Η Βελιού φαίνεται ευτυχισμένη.

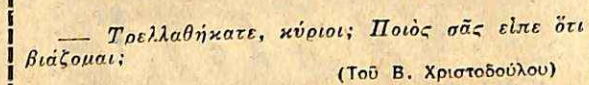
— Τι κάνει η Καχουάνα; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Είναι να τη λυπάται κανείς, αποκρίθηκε ο Ζάμπα. Καθώς λένε, το μυαλό της κουνεύει να σαλέψει. Δεν ξεμυτίζει πια από το παλάτι. 'Ο Ρίτσαρντ προσπαθεί να την

— 'Ο Ζάμπα κι' η Λουλουβιάνα κυτάχτηκαν. Και, ξαφνικά, τα μάγουλά της Λιλιου

Οι βουτιές στο ποτάμι και το χαμένο εισιτήριο

10

ΛΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

300 τόννοι πενικιλίνης για όλο
τον κόσμο

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΟΙ ΞΕΝΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΔΙΔΟΥΝ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΙΑΚΑΛΗΣΗ ΚΑΘΕ ΞΕΝΗ ΜΗΝΕΣ ΠΕΡΙΠΟΥ. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΟΤΙ, ΠΟΛΥ ΠΡΟΧΩΡΑ, ΘΑ ΒΟΘΕΙΟΥΝ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΙΟΥΣ (ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΥΜΕΛΕΤΙΔΙΑ ΩΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ) ΔΕΚΝΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Τὸ πρῶτ' ἔκοψα ἓνα γαρύφαλλο καὶ στόλισα
τὴν κομψιοδόχην μου, ποὺ μέχρι τότε δὲν εἶχε
καὶ κομψιὰν ἐννοιῶσα μὴδ'

Κανέναν δεν θα έπαιρνε άγρια εξέλιξη, θεώρησα
 ελκτισμός έπαιρνε άγρια εξέλιξη, θεώρησα
 φρόνιμο να επέμβω.
 Εξ ου παρακαλώ, κύριοι. "Όχι νεύρα πρωί

— Νά, καθάρματα! τούς ἀπάντησα κι' ἔκρινε τὴ γωνίᾳ χειρονομία τῶν ἀνοιχτῶν δα-

— Αὐτὴ τῇ γαρδένιᾳ θὰ πᾶς ἀμέσως κα

Διαλέξετε ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΣΑΣ

Τα σχήματα που ταιριάζουν σε κάθε φυσιονομία

ΕΧΕΤΕ προσέξει κάτι περίεργο; Κάθε γυναίκα φοράει με μεγάλη ευχαρίστηση σκούρα γυαλιά του ήλιου, γιατί βρίσκει πως κάπου ενδιαφέροντα τη φυσιονομία. "Αν όμως ο ίδιος ακριβώς σκελετός είχε συνηθισμένα άχρωμα κρύσταλλα, θα τα φορούσε με δυσφορία, και μόνον σε απόλυτη ανάγκη.

Όσο πιο σκούρα γυαλιά του ήλιου, έχομε γράψει τόσες φορές για τη χρησιμότητά τους τόσο το καλοκαίρι, ώστε είναι περιττό να επαναλάβουμε τα ίδια πράγματα. Προπάντων στην άκρογαλιά είναι ακόμα πιο απαραίτητα, γιατί άκρογαλιά είναι ακόμα πιο απαραίτητα, γιατί με διπλάσια ένταση. Πρόκεινται όμως απαραίτητα να είναι καλής ποιότητας, αγοράσμένα από καταστήματα της εμπιστοσύνης σας.

Όσο πιο αδύνατα είναι τα μάτια σας και λιγότερο ανθεκτικά στον ήλιο, τόσο πιο ακριβά γυαλιά ήλιου πρέπει να αγοράσετε, με κρύσταλλα εξαιρετικής ποιότητας που θα απορροφούν το μεγαλύτερο μέρος των βλαβερών ηλιακών ακτίνων.

Μην αποκτήσετε τη συνήθεια να φοράτε συνεχώς τα γυαλιά του ήλιου! Μάτια που δεν μπορούν να άνεχθούν το ηλιακό φως δίχως σκούρα γυαλιά, χρειάζονται οφθαλμιάτρο...

Μην ξεχνάτε εξ άλλου να αλείφετε το γύρο των ματιών σας με μια θρεπτική κρέμα, για να διατηρήται μαλακό το δέρμα στη ζέση.

Και τώρα ερχόμαστε στο σπουδαιότερο σημείο: στην έκλογή του κατάλληλου σκελετού, είτε για σκούρα γυαλιά πρόκειται είτε για κοινά.

Αν θέλετε να τα φοράτε πάντα με ευχαρίστηση, προσέξτε πολύ όταν τ' αγοράζετε, όπως κάνετε για ένα καπέλλο, για ένα ύφασμα φορέματος ή για ένα κόσμημα. Θα φροντίσετε πάντα να κολακεύουν τη φυσιονομία σας.

Διαλέγετε λοιπόν απλά σχέδια, σε χρώματα που να ταιριάζουν με το δέρμα σας, με τα μαλλιά σας και με τα φορέματά σας. Αποφεύγετε τους σκελετούς που γυαλίζουν πολύ, σαν μεταλλικοί, καθώς κι εκείνους που είναι παραφορτωμένοι με σκαλισμάτα ή με άλλες διακοσμήσεις.

Βεβαιωθείτε ότι τα κρύσταλλα τους έχουν αρκετό μέγεθος, ώστε να δείχνουν ολόκληρο το μάτι σας, κι ότι δεν σκεπάζουν την εξωτερική γωνία του. Για να κάνουν δε ακόμη, έντονη την εντύπωση τα μάτια σας, μέσα από τα γυαλιά, κραγιονάρετε ελαφρά τα τσίνορα και τα φρύδια σας και γυρίζετε προς τα πάνω τις βλεφαρίδες σας.

Να τώρα μερικές οδηγίες, για να διαλέξετε το σκελετό των γυαλιών σας ανάλογα με το βασικό σχήμα του προσώπου, που ανάλογα με αυτά θα διαλέξετε το σκελετό των γυαλιών σας.

σικό σχήμα του προσώπου σας:

1) Έχετε πρόσωπο οβάλ; Είναι το ιδανικό σχήμα. Γι' αυτό άλλωστε, σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, το χτένισμα κι ο σκελετός των γυαλιών επιδιώκουν να κάνουν ώστε να φαίνεται το πρόσωπο όσο το δυνατόν πιο οβάλ. Γι' αυτό ο σκελετός των γυαλιών σας θα πρέπει να είναι οβάλ, στενότερο προς την εξωτερική γωνία των ματιών. Τα μαλλιά σας θα πλαισιώνουν ολόγυρα ομοιόμορφα τη φυσιονομία.

2) Στο τριγωνικό πρόσωπο, που μοιάζει με άσπλοδι, το μέτωπο έχει λιγότερο πλάτος από το σαγόνι. Το ελάττωμα του λοιπόν αυτό κρύβεται, αν χτενίσετε τα μαλλιά σας οντουλαρισμένα προς τα πάνω, στα πλάγια του προσώπου, στο ύψος των ματιών. Ο σκελετός των γυαλιών θα ακολουθή τη γραμμή των φρυδιών και θα προεκτείνεται έξω από τους κροτάφους, λοξά προς τα πάνω, σύμφωνα με το οντουλαρισμένο των μαλλιών.

3) Ένα πρόσωπο μακρουλό χρειάζεται να αποκτήσει ένα φαινομενικό πλάτος, για να φαίνεται πιο ισορροπημένο. Θα το επιτύχετε δε αυτό με ένα χτένισμα που θα φουσκώνει στα δύο πλάγια του προσώπου, στη μέση του ύψους του. Μπορείτε όμως επίσης να μαζέψετε όλα τα μαλλιά σας στο ένα πλάι, πάνω από τ' αυτί. Θα διαλέξετε γυαλιά με λεπτό και άπλο σκελετό, όσο το δυνατόν πιο ανοιχτόχρωμο, χαμηλό στη μύτη, ελαφρά καμπυλωτό προς τα πάνω και πλατύτερο από το πρόσωπό σας. Έτσι, η φυσιονομία σας θα φαίνεται πιο κοντή και πιο φαρδιά.

4) Με το τετράγωνο πρόσωπο ταιριάζει ένα χτένισμα μάλλον κολλητό στο κεφάλι, χαμηλότερο στη μιά πλευρά και ψηλότερο στην άλλη. Ο σκελετός των γυαλιών θα έχει σχήμα αμυγδαλού, γυριστό προς τα πάνω, με έντονες καμπύλες στο κάτω μέρος του.

5) Θα κολακίζετε ένα πρόσωπο ολοστρόγγυλο, με ένα χτένισμα που φουσκώνει στα πλάγια του μετώπου, ψηλότερα από τ' αυτιά, ώστε να δίνει την εντύπωση του ύψους. Προτιμήστε γυαλιά με κρύσταλλα πολύ φαρδιά και μάλλον χαμηλά, με μεγαλύτερο δηλαδή πλάτος παρά ύψος, και σχεδόν ευθύγραμμο στο κάτω μέρος τους. Πάνω και προς τα έξω, ο σκελετός θα σχηματίζει μια γωνία, που δίνει ιδιαίτερη χάρη στο στρογγυλό πρόσωπο.

6) Το πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, φαρδύ δηλαδή στο μέτωπο και στενό και μυτερό στο πηγούνι, έχει κάτι το πικάντικο. Τα μαλλιά πρέπει να χτενίζονται κοντά στο κεφάλι, πάνω από τ' αυτιά. Διαλέξετε σκελετό γυαλιών κοντό, φαρδύ, με ευθείες γραμμές, συγχρόνως όμως λίγο γυριστό προς τα πάνω.

Και μερικοί γενικοί κανόνες:

Κάθε χτένισμα που σας πηγαίνει στο πρόσωπο δίχως γυαλιά, θα σας πηγαίνει επίσης και με γυαλιά. Έξαιρεσι αποτελεί μόνον η χωρίστρα, στη μέση και οι χαμηλές αφέλιες που κατεβαίνουν σχεδόν ως την κορυφή των γυαλιών.

Όταν φοράτε γυαλιά, προτιμάτε ένα καπέλλο κοκτέικ, φορεμένο λίγο στραβά. Δεν πρέπει πάντως το καπέλλο σας να έχει γαρνιτούρα στη μέση, ούτε να σκεπάζει το μέτωπό σας.

Αποφύγετε, τέλος, τα πολλά κοσμήματα.

Τα έξη βασικά σχήματα του προσώπου, που ανάλογα με αυτά θα διαλέξετε το σκελετό των γυαλιών σας.

Αστερομανία

Τα παλιά εκείνα χρόνια, τα σεμνά και ταπεινά, που κιθάρες αντιχούσαν στα πλακώτικα στενά, σκεπτικές κι όνειροπόλες οι κοπέλλες ήταν όλες κι' εσυνήθιζαν τη νύχτα τη γλυκειά και ξελογιάστρα, εύτρεχες να απολαμβάνουν τη γαζία τους και... τ' άστρα!

Οι καιροί όμως άλλαξαν και πολλές κοπέλλες τώρα που τον δρόμο της προόδου πήραν όλες της με φόρα, τη σελήνη δεν κυτάνε, ούτε... τ' άστρα μελετάνε, αλλά ζούνε με ένα πόθο και τις νύχτες και τις μέρες να γυρίσουνε ταινίες και να γίνουνε... αστερές!

Το μεγάλο τ' όνειρό τους κι' η μεγάλη τους μανία είναι να εμφανισθούνε σ' οποιαδήποτε ταινία και χωρίς υπερβολές, τρέχουν όλες σαν τρελλές, απ' το στούντιο το ένα για την άλλη ξεμείλα και μαζεύει εκεί μέσα κι' η γνωστή... κουτσή Μαρία!

Της θόνης το μεράκι χρόνια τώρα τυραννά την καλλιγράμμη—ας πούμε—κι' εμφανίστην Νανά κι' έχει εμμένως την ιδέα, πως για σάρ είναι σπουδαία και οι πλάτες της και οι ώμοι, κι' ότι η όψις της κι' η κόμης και οι πλάτες της και οι ώμοι, είναι ότι απαιτείται για την... τέχνη την έδωμη!

Όχι μανίστρεα μεγάλη είναι, όπως, η θόνη και για χάρη της η Νέλλυ αφηνιδίως ξεσπαθώνει, για να δείξν στο έκραν το μεγάλο της «ταλάν» και χωρίς πολλές κουβέντες παρατά δουλειά και σίτι για να κάνει τον άστρα η περίπου τον... κομψή!

Τον μνηστήρα της αφήνει και το μέλλον της ή άλλ για να δείξν ότι έχει φωτογένεια μεγάλη... Ένα άλλη αντιθέτως, που πλαγίως και καθέτως επιμένει να μυστράρη στο πανί την καλλονή της, απ' τον μέλλοντά της άστρα παίρνει εν τάχει τό... πανί (της)!

Η θόνη, καθώς ελπ, είναι τόσο ξελογιάστρα, ώστε αφήνει τη δουλειά της κι' η μικρούλα κορδε, κι' επιδίδεται με τρέλλα σ' της θόνης την... κορδέλλα.

Παρατά το γάζωμά του τ' αγαθό το μοδιστράκι, για να γίνη άστρο διάττων, η άσημαντο άστράκι και τραβιέται εδώ κι' εκεί για την «δοκιμαστική» και το βάφουν και το ντύνουν και το πάνε και το φέρνουν, όπου ξένοι και γνωστοί του στο ψιλό γαζί το παίρνουν!

Δυστυχώς όμως δεν είναι μόνο τ' άμυαλα κορίτσια, που της τέχνης της έδωμης αποκτήσανε τα βίτσια, αλλά είναι κι' ώριμες άκοιτά ήλικωμένες που ζητούν κι' αυτές να κάνουν στους γνωστούς τους το καμπαζό τους (κοιμάτι, τους το καμπαζό) και να μπουνε, τέλος πάντων, σ' των γειτόνων τους το καμπαζό.

Ετο πανί, λοιπόν, ζητάνε να φανούν κι' αυτές λιγάκι και βουδές στο φίλμ ως είναι κι' ως μην πούν ούτε (λογάνε...)

Πράγμα που κι' ο σύζυγός τους ευχαρίστως το εγκρίνει, γιατί έτσι αποφεύγει τις αιτίες προστριβών, κι' επειδή και την κυρά του την γκρινιάρια διακρίνει, έστω και για μια στιγμή... Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

TO XAMENO KAPABI

Φυσικά μιὰ τέτοια ἐξακρίβωσι δὲν ἦταν εὐκόλῃ δουλειὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού κυριαρχοῦσαν οἱ Γερμανοῖταλοι μέσα σὲ κάθε ἐλληνικὴ ὕπηρεσία. Τὸ Λιμεναρχεῖο Πειραιῶς, μ' ὅλο πού ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη

Εφοδίασε το πετρέλαιόκλινο ή με ασθονα κάουσιμα για όλο το ταξίδι. Οι έρεβροι πέποισαν από τη χαρά τους. Επί τέλους τα βόσκανα τους βά ταξίδια με ασθονα κάουσιμα. Βέβαια, η ασθονα με ταξίδια, συνήθει ή την 'Ελλάδα, ώλλα ό σκοπός τους δεν ήταν να πηγε στην Κασταντοπούλκι και να μείνουν εκεί. Το πρόηρωμα τους περισσότερο ήταν, να τρωάθουν για τη Μ. 'Ανατολή και να συνεχίσουν τον πόλεμο στην πλευρό του ελευθέρου 'Ελληνικού στρατού. 'Ετσι το 'Ευαγγελιστήριο ξεκίνησε από την Πελοπόννησο, με τους καλύτερους αιώλους, Κυβερνήτης του ήταν ο Αντώνης Γκιουζέτες, μηχανικός του ο Γιάννης Σοφιανός και το οδηγότο πλοήρωμα αποτελείτο από άλλους τέσσερες άντρες. Ο καιρός, ο οποίος πλοήρωμα έπαιζε ή κατάληψη της Κρήτης είχε συντελεστή πριν άρκετες βρομέδες, όι επιειρίφους να ανήρησει. Το Αιγαίο λαμπροκόπησε ήχοι και γαλάσι. Πότες δεν πρόβλε ότι είχαμε πόλεμο και καταχή.

Γιατί όμως το στρατηγικό ενδιαφέρονταν με τόσο επιμονή να μάθει την απάντηση το πετρελακόλητο; Τα πρόγματα μαθεύτηκαν αργότερα, μετά την απελευθέρωση. Όταν άρχισε η μεγάλη πείνα του 1941-42, οι γονείς των εφέδρων άρχισαν να άνησχυουν γι' τα παιδιά τους. Τα μηνύματα που έφταναν από την Ελλάδα, ήταν μαύρα και σκοτεινά. Όο πληθυσμός λιμοκτονούσε, οι άνθρωποι πέθαιναν στους δρόμους, τα νεκροταφεία γεμίζαν. Τι γίνονταν άραγε τα πολλά κάρια τους; Αφού υπήρχε τρόπος να τους βοηθήσουν, γιατί καθυστερούσαν με σπασμωδικά τα χέρια; Το αλησμόνητο «Κουρτούλο», ηγναιονεργόταν διάδοχα όπτη την Ελλάδα. Μ' αυτό θα μπορούσαν να τους στείλουν στα βέματα ήθελαν. Πάνατε να μάθαιναν πού ακριβώς βρίσκονταν, επειδή δεν ήξεραν ούτε τίς διευθύνσεις τους, ούτε τον τόπο της διαμονής τους. Τούτοι είχαν γομώσει.

[illegible]

Με αναστατημένες κάπως τις ελπίδες τους, οι διαπονημένοι σκεπτικιστές και ρωτήσαν την ελληνική κυβέρνηση της Αθηνών, μήπως το «Ευαγγελλιστρίον» είχε διαφύγει προς τα εκεί, που ήταν και το πιθανότερο. Οι «Έλληνες έκαναν τὸν κόσμο ἄνω κάτω. Ήχησαν πληροφόρησης ἀπ' ὅλα τὰ ναυτικά τους κέντρα, μὰ κι' ἐδῶ ἡ ἀπάντησι σταθῆναι ἀρνητική. Πουθενὰ δὲν φάνηκε ἕνα τέτοιο σκάφος. Ἀγνωστο ὅμως ἦτο ποῖο λόγο, τὸ συμμάχιον στρατηγεῖον ἐνδιαφερόθηκε ἰδιαίτερας γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτῇ κι' ἄρχισε, ὅπως εἴπαμε πῶ πάνω, νὰ κατακυλίη τις μυστικές ὁργανώσεις του με ἀπαντὰς τηλεγραφήματα, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τις συνθήκες με τις ὁποῖες χάθηκε τὸ «Ευαγγελλιστρίον». Ὑποψιαζόταν ἄραγε τίσι πῶσ ἀπ' ὅλη αὐτῇ τῇ σκοτεινῇ ἱστορίᾳ κρυβοῦν κατὶ ἄλλο; Μπορεῖ. Αὐτὸ ὅμως, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα μυστικά της Ἀνατολῆς, δὲν μοιζήτικε ποτέ.

Όποιοι να εξακριβώση ποιάς ήταν ο Ντεκάστορο, το Λιμεναρχείο της
 ρωσικής Έλασε κι άλλο έγγραφο από την εισαγγελική αρχή της Σόφιας
 που γινωστούσαν ότι ο Κουδερνίτς από τον Ιορδανόφωρ ο Άγιος Νικόλαος
 ος της Σόφιας 629, Κωνσταντίνος Γ. Μπαλάλης, βρήκε κοντά στη
 οχή ναρκωτικά Μέρμυγκος, ένα σκακάκι που έπεφτε στη Θάλασσα. Μέσα στη
 πέπλο του ύπληχε ένα διαβατήριο για την Κωνσταντινούπολη, που δεν
 κέ στον έφεδρο υπολοχαγό 'Απόστολο Μήλλα.

Το Λιμεναρχείο εξακρίβωσε τότε ότι τσόν ο Ντεκάστορο, όσο και
 'Απόστολος Μήλλας, συμπεριλαμβανόνταν όσον κατάγγελε τον έπιδο
 των του 'Ευαγγελιστρίων. Το τελευταίο αυτό, έρχυνε επί τέλους οι
 πικρο φώς στο άνευχιστό μοστήριο. Δέν ύπληχε πιά αμφιβολία ότι το
 μικρό κορσάκι του Γκόδερνι είχε καταπιναστή.

Οι λιμενικές αρχές άναβήτησαν άμέσως τους συγγενείς των δυο
 πνιγμένων.

Ο Μήλλας ήταν άπασι

Ὁ Μωϋσῆς Μελισσὴς Ντεκάστρο, κατοικοῦσε στὴν οἰκὸ Πατριῶν 1.
 καὶ ἦταν ὑπάλληλος — πρὶν στρατευτὴ — στὸ γνωστὸ κατάστημα τῶν

Τὸ πτώμα ἀνεκαλύφθη τυχαῖα ἀπὸ ἓναν
Ἰταλὸ στρατιώτη...

[illegible]

Μονάχα ο ιδιοκτήτης του σκάφους Ι. Γκόβερης, άνησυχούσε. Κι όσο περνούσε ο καιρός χωρίς να φαίνεται πούθενά, τόσο και τὸν ἔζω-
ναν τὰ φίδια. Ήταν ἀλήθεια ἄραγε πὺς εἶχε περάσει στὴ Μ. Ἀνατολή;

Κί' όμως είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον κυβερνήτη του, τον καπετάν 'Αντώνη Γκιουζέτι, όπως και στο υπόλοιπο προσωπικό του. Μά τότε; Ο Γκιουζέτι σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να αφήσει έτσι την υπόθεση. Μιὰ φορά κι οι Γερμανοί δεν ήταν διατεθειμένοι να του πληρώσουν την απώ-
 ραφή από το σκάφος. Για πόσο λόγο άραγε, αφού δεν ήταν αυτοί οι
 υπεύθυνοι για την εξαφάνισή του; Άλλοι έπρεπε να πληρώσουν. Πα-
 ρουσίαζε λοιπόν στην Αμερική, Πειραιώς, δικαίωμα απαγωγής
 σκεύος. Γιατί όχι; Διη, μελλοντικά τουλάχιστον, δικαιώματα απαγωγής
 μετά τον πόλεμο η κυβέρνηση στην Ελλάδα;

A man in a dark, long-sleeved shirt and trousers lies face down on a sandy beach. His head is resting on the sand, and his arms are extended forward. A large, dark shadow is cast behind him, suggesting a bright light source from the upper left. The background consists of horizontal bands of light and dark, possibly representing waves or sand dunes. A large, faint, circular watermark is visible on the right side of the image.

[illegible]

Το πιο σύγχορο λοιπόν απ' όλα ήταν μία τελεση, ο οδοκαθαρισμός που έπαιζε Γερμανικά, αφού πιστεύαμε από την κυβέρνηση ότι Κοντακίνο-ανταποκρίτες, σκέφτηκαν πως ην έβλεπο στην έδρα τους έδωσαν τα όπλα, να έμειναν στην Πόλη για να βρούμε ότι τα παλιάρικα αυτά δεν γινόντο να εναντιώσουν με τον ελπίδα κατόφθ. Θά τραβούσαν στην Αθήνα, να τους βγάλουν από τη μέση με σκοπό, Πιόρς λόγος, λοιπόν, να τους βγάλουν από τη μέση με σκοπό, να προλάβει να περάσει από κανείς δεν θα μύσωνε ποτέ από προλάβει. Έτσι πραγματοποιήθηκε ένα έγκλημα, που έμεινε στην μνήμη, για πάντα.

Αλλά και το συμπέρασμα από το βιβλίο αυτό μπορεί να είναι και λανθασμένο. Κρύβει τόσα παράξενα μυστήρια τελευταίος πόλεμος...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

21

23

Ο Παρνταγιάν έριξε μία ματιά στὸν τοῖχο. Πατώντας στὸ πεζούλι, θὰ μπορούσαν νὰ σκαρφαλώσουν πολὺ εὐκολὰ σ' αὐτόν.

— Ὁ Ἐλ Τσίκο συνέχισε: — Ἀποφύγετε τὶς ἀλλέες, ποὺ εἶναι στρωμένες μὲ ἄμμο. Ὁ θόρυβος ποὺ θὰ κάμουν τὰ βήματά σας πάνω σ' αὐτὲς μπορεῖ ν' ἀκουστή... Εἶναι προτιμώτερο νὰ προχωρήσετε πάνω στὸ χοτάρι... Μὲ λίγη προσοχή, θὰ μπορέσετε ν' ἀπελευθερώσετε τὴ νέα χωρὶς νὰ χτυπηθῆτε. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν φρουροῦν θὰ κοιμούνται αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Κι' ἂν ἰδῶ τι- ποτε τὸ ὑπόπτο, θὰ σὰς εἰδοποιήσω μ' ἕνα σφύριγμα... Νά, ἔτσι...

Κι' ὁ νάνος ἀποιμύθηκε στὴν ἐντέλεια τῆς φωνῆς τῆς κουκουβάγιας.

— Γιατί δὲν ἔρχεσαι μαζί μας; τὸν ρώτησε ὁ Παρνταγιάν, ποὺ οἱ ὑποψίες του δὲν εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὁλότელαι.

Ὁ Ἐλ Τσίκο ἀποταράχθηκε τρομαγμένος.

— Ὁχι, φώναξε. Ἐγὼ δὲν μπαίνω... Γιὰ πέρτε μου, τί θ' ἀπογίνω ἂν χτυπηθῆτε μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι;

Ὁ δὸν Κάισαρ, ποὺ βιαζόταν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοῖχου, ἔδωκε ἕνα σακκούλακι μὲ χουστὰ νομίσματα ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὸ ἔδωσε.

— Πάρτο, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ μὴν φαντασθῇς πὼς ἐξοφλᾷς μ' αὐτὸ τὸ χρέος μου ἀπέναντί σου. Ὅ, τι κι' ἂν γίνῃ, ἀπὸ δῶ κι' ἔμπροσθὰ θὰ μπορῇς νὰ βασίζεσαι σὲ μένα.

Ὁ Ἐλ Τσίκο δίστασε μιά στιγμή. Ἐπειτα, ὅμως, πήρε τὸ σακκούλακι καὶ τό- κωσε στὴν τσέπη του.

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη, εἶπε. Μὲ εἶχατε πληρώσει ἀπὸ πρὶν... Ἀλλά, διάβολε, πρέ- πει νὰ ζήσῃ κανεὶς!

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀνέβηκαν στὸ πεζούλι κι' ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσαν στὸν τοῖχο. Ἐπειτα γλύστρησαν στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ κυπαρίσσια.

Ὁ δὸν Κάισαρ θέλησε νὰ τρέξῃ ἀμέσως πρὸς τὸ σπίτι, ἀλλ' ὁ Παρνταγιάν τὸν συ- κράτησε.

— Σιγά, τοῦ εἶπε. Ἡ βία μπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀποτύχουμε... Πρὸ παντός, δὲν πρέπει νὰ κάνουμε θόρυβο... Θὰ προσορευ- θῶ... Σέις, δὸν Κάισαρ, θὰ μ' ἀκολουθήσε- τε κι' ὁ κύριος ντὲ Θερβάντες θὰ κλείσῃ τὴν πορεῖα. Προσέξτε νὰ μὴν χάσουμε ὁ ένας τὸν ἄλλον... Καὶ τσιμουδιά! Ἐμπρός τώρα!

Ἀοχισαν νὰ προχωροῦν, ἀποφεύγοντας τὶς ἀλλέες ποὺ ἦταν στρωμένες μὲ ἄμμο γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο, ὅπως τοὺς εἶχε συ- στήσει ὁ Ἐλ Τσίκο.

Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπι- τιοῦ ἦσαν κατὰκλειστα. Καμμιὰ φωτεινὴ ἀ-

χτίνα δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὶς χαραμίδες.

Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ σπι- τιοῦ. Κι' οἱ τρεῖς πλευρὲς τοῦ ἦσαν βυθι- σμένες στὸ σκοτάδι. Στὴν τελευταία, ὅμως, διέκρινε ἕνα μικρὸ φῶς πίσω ἀπὸ ἕνα πα- ράθυρο τοῦ ἰσογείου.

Ὁ ἱππότης ἐδείξε τὸ φωτισμένο παρά- θυρο στοὺς συντρόφους του κι' ἔπειτα διευ- θύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ προσπαθώντας νὰ μὴν κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Οἱ δύο ἄλλοι τὸν ἀκολουθούσαν. Πατοῦ- σαν πάνω στὴ χλόη, ποὺ ἔσδυνε τελείως τὸ θόρυβο τῶν βημάτων τους.

Εἶχαν προσπεράσει τώρα μιά μικρὴ συ- στάδα δένδρων. Ὁ Παρνταγιάν προπορευό- ταν ὅπως πάντα. Οἱ δύο ἄλλοι βάδιζαν με- ρικὰ βήματα πίσω του, ὁ δὸν Κάισαρ πρῶ- τος καὶ τελευταῖος ὁ Θερβάντες.

Ἀλλά, ξαφνικά, μερικές σκιές βγήκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἄρχισαν νὰ γλυ- στράνε ἀθόρυβα πάνω στὴ χλόη. Ὁ συγ- γραφεὺς ποὺ προχωροῦσε τελευταῖος, αἰ- σθάνθηκε ἕνα δυνατό σφίξιμο στὸ λαιμό. Οἱ δυνάμεις του παρέλυσαν ἀμέσως κι' ἡ φωνὴ του πηγήκε μέσα στὸ λάρυγγά του.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῇ, τὸν σήκωσαν τότε στὰ χέρια τους καὶ τὸν με- τέφεραν πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνῃ μέσα σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα, χωρὶς οὐτε ὁ δὸν Κάισαρ, οὐτε ὁ Παρνταγιάν ποὺ προπορεύονταν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ παραμικρό.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀπαγάγει τὸν Θερβάντη ἐφάρσαν πίσω ἀπὸ τὰ δέν- τρα, τὸν ἔδεσαν χεροπόδαρα, τοῦ ἔβαλαν ἕνα φίματρο στὸ στόμα καὶ κατόπιν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἔβγαλε τὸ μανδύα του καὶ τυλίχτηκε μέσα σ' αὐτόν. Προχώρησε ὑστε- ρα πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν ὁ δὸν Κάισαρ κι' ὁ Παρνταγιάν, προσπαθώντας νὰ μιμηθῇ τὶς κινήσεις τοῦ αἰχμαλώτου.

Πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ἀκούστηκε τότε μιά σύντομη διαταγὴ, ποὺ εἰπώθηκε πολὺ σιγὰ:

— Πηγαίνετε τὸν ἔξω, ἀλλά χωρὶς νὰ τοῦ κάμετε κακό.

Στὸ μεταξύ, ὁ συγγραφεὺς εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του. Τέσσερες ἄνθρωποι τὸν σή- κωσαν ἀμέσως στὰ χέρια τους καὶ τὸν με- τέφεραν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο. Ἐκεῖ τοῦ ἔ- λυσαν τὰ δεσμά του καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ φίματρο ἀπὸ τὸ στόμα. Τὸ σφίξιμο στὸ λαιμό, ὅταν τὸν πρωτόπιασαν, ἦταν τόσο δυνατό, ποὺ ὁ Θερβάντες θὰ χρειαζόταν πολλὰ ὥρες γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Ὁ Παρνταγιάν κι' ὁ δὸν Κάισαρ εἶχαν φτάσει τώρα κάτω ἀπὸ τὸ φωτισμένο πα- ράθυρο.

Αὐτὸ τὸ παράθυρο βρισκόταν σὲ ὕψος τεσσάρων ἢ πέντε μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἐτσι ἦταν ἀδύνατο σ' ἕνα ἄνθρωπο, ὅσο

ψηλὸς κι' ἂν ἦταν, νὰ φτάσῃ ὡς τὸ πρεζάκι καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γωνία πίσω ἀπ' αὐτό.

Δεξιὰ κι' ἀριστερά ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅμως, βρισκόνταν οὐκ μικρὰ δέντρα, ποὺ ἦταν φυτεμένα μέσα σὲ κιβώτια.

«Διάβολε! σκεφθῆκε ὁ Παρνταγιάν. Θάλαγες πὼς μετεφεραν ἐπιτηθέως αὐτὰ τα κιβώτια μὲ τὰ δέντρα ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς δι- ευκολύνουν νὰ φτάσουμε ὡς τὸ παράθυρο».

Οἱ ὑποψίες εἶχαν ξαναγυρίσει τώρα στὸ μυαλό του. Ὅμοιαι οὐκ ὅλες τὶς ἐξυπνὲς σκη- νοθεσίες τοῦ Ἑσπινόζα καὶ σκεφτόταν πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὰ πάντα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

Κύτταξε τὸ παράθυρο καὶ πρόσεξε πὼς τὰ παντζύρια τοῦ μοῖλις κρατιόνταν στὴ θέσι τους.

«Μήπως αὐτὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο εἶναι μιά παγίδα; ἀναρωτήθηκε. Προκει- ταί γιὰ σύμπτωση ἢ ὅλη αὕτὴ ἡ σκηνο- θεσία δὲν εἶχε ἄλλο σκοπο ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀνεβούμε στὸ παράθυρο;».

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Παρνταγιάν φαινόταν δι- στακτικός, ὁ δὸν Κάισαρ εἶχε πηδήσει κι- ὄλας στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κιβώτια. Ἀνασηκώ-θηκε τότε στὰ πόδια του καὶ κόλλησε τὸ ματι τοῦ σὲ μιά ἀπὸ τὶς χαραμίδες ποὺ βρισκόνταν στὸ παράθυρο.

Μιά πινυμένη φωνὴ βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ στόμα του:

— Ἐδῶ εἶναι!

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνὴ ὁ Παρντα- γιάν, ἔριξε μιά ματιά γύρω του. Διέκρινε τότε σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸν Θερβάντη ἢ τοῦλάχιστον ἐκεῖνον ποὺ ὑποδιόταν τὸ ρό- λο του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προχωροῦσε ἀθόρυβα, ὅπως θὰ ἔκανε κι' ὁ συγγραφεὺς.

Ὁ ἱππότης ξαναβόηκε τότε τὸ θάρρος του καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πηδήσε στὸ δεύτερο κιβώτιο.

Στ' ἀλήθεια, ὁ δὸν Κάισαρ δὲν εἶχε κά- μει λάθος. Πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, ποὺ βρι- σκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἦταν ξοπλωμένη ἡ Ζιράλντα. Ἡ νέα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς κοιμόταν βαθεῖα.

Ὁ Παρνταγιάν κι' ὁ ταυρομάχος ἀλλη- λοκυτάχτηκαν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ κα- τάλαβαν ἀμέσως ὁ ένας τὸν ἄλλον.

Χωρὶς νὰ διστάσουν οὐτε στιγμή, ἄρ- παξαν τὰ παντζύρια καὶ τὰ τράβηξαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι. Ὁ κόπος αὐτὸς ἦ- ταν, ἄλλωστε, περιττός. Γιατί τὰ δύο παν- τζύρια ἀνοίξαν ἀμέσως καὶ, πράγμα ποὺ ἦταν πρὸς τὸν ἱππότη, χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Προσπάθησαν κατόπιν ν' ἀνοίξουν τὰ παραθυρόφυλλα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μιά πόρτα ἀνοίξε στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ἐνας ἄνθρωπος, μὴ- κε ἀπ' αὐτὴν καὶ προχώρησε σιγὰ ὡς τὸ κρεβάτι. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κυττάζε με- ρικὲς στιγμὲς τὴ νέα κι' ἔπειτα, σκύβον- τας, τὴ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ ξανα- βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ νέα φαινόταν βυ- βισμένη σὲ λήθαργο.

— Γρήγορα! φώναξε ὁ δὸν Κάισαρ. Τὴν πήρε!

Ὁ Παρνταγιάν ἔβγαλε τότε τὸ ξίφος του, στήριξε τὴν αἰχμή του στὸ χοτάρι ἀνά- μεσα στὰ δύο παραθυρόφυλλα καὶ τὰ ἀ- νοίξε. Ἐπειτα πήδησε μέσα στὸ δωμα- τιο, κρατώντας πάντα τὸ ξίφος του στὸ χέρι.

Ὁ δὸν Κάισαρ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸν ἀ- κολουθήσῃ. Ἀλλά, ξαφνικά, αἰσθάνθηκε νὰ τὸν τραβᾶνε ἀπὸ τὰ πόδια καὶ κυλίστηκε στὸ χῶμα, βγάζοντας μιά δυνατὴ κραυγὴ.

Ὁ Παρνταγιάν ἀκούσε σὰν σὲ ὄνειρο αὐτὴ τὴν κραυγὴ. Γιατί τὸ πάτωμα ὅπου αὐτὸν ἔπαιζε τὰ πόδια του, ὑποχώρησε ἀ- ἀκούμπησαν τὰ πόδια του, ὑποχώρησε ἀ- μέσως κι' ὁ ἱππότης κατρακύλησε μέσα στὸ κενό. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ξίφος ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Εὐτυχώς, τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε, δὲν ἦ- ταν πολὺ βαθὺ καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε. Βρι- σκόταν, ὅμως, μέσα στὸ σκοτάδι καὶ δὲν διέκρινε τίποτε γύρω του.

— Διάβολε! φηβύρισε. Αὐτὸ ἦταν κατὶ ποῦ δὲν τὸ περίμενα! Νομίζω πὼς εἶμαι ἡλίθιος. Γιατί ἔπεσα σὰν στραβὸς στὴν πα- ἡλίκια, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶμαι πρὸς ἐπιφυλα- γίδα, ἐνῶ ἔδειχναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κτικός. Ὅλα ἔδειχναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ σκηνοθεσία... Πὼς δὲν τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή;

Ἐμᾶς κατόπιν τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ βε-βαιωθῇ πὼς δὲν εἶχε χτυπήσῃ πουθενά.

— Θαυμάσια! φηβύρισε ἔπειτα ἀπ' αὐ-τόν.

τὴ τὴν ἐξέτασι. Ὅλα βρίσκονται στὴ θέσι τους. Μόνο τὸ μυαλό μου ἔχει λιγοστῆσει... Ἀλλά τὸ ξίφος μου... Φαίνεται πὼς ἔφυ- γε ἀπὸ τὰ χέρια μου, καθὼς ἔφευγα. Μοῦ μένει, ὅμως, τὸ ἐγχειρίδιό μου... Δὲν ἀξί-ζει, φυσικά, ὅσο ἕνα ξίφος, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶμαι εὐχαριστήμενος ποὺ δὲν τὸ ἔχασα κι' αὐτό.

Ἀρχισε κατόπιν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ κε- λ- λὶ, ὅπου βρισκόταν. Δὲν ἦταν μεγάλο. Καὶ δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ ἐπιπλο. Οὐτε καν ἕνα ἀχυρόστρωμα. Κι' οἱ τοῖχοι τοῦ ἐπι- σης ἦσαν γυμνοί.

Καθὼς προχωροῦσε, ἀκούσε, ξαφνικά, ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἐσκυψε ἀμέσως καὶ σήκωσε ἕνα χαρτί.

Τὶ μπορεῖ νὰ περιέχῃ αὐτὸ τὸ χαρτί; ἀναρωτήθηκε. Σίγουρα, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ προορίζεται γιὰ μένα. Γιατί, στὴν πε- ρίπτωσι αὕτῃ, θὰ μοῦ εἶχαν βάλῃ κάποιο φῶς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ σιδέσω... Τὸ χαρτί αὐτό, λοιπόν, πρέπει νὰ ἔπεσε ἀπὸ κάποιον. Ἀν βγῶ ἀπὸ ἐδῶ, θὰ μπορέσω νὰ μάθω τὸ περιεχόμενό του.

Ἐβλεπε τὸ χαρτί μέσα στὴν τσέπη του κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ψάχνῃ στοὺς τοίχους, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ κάποια ρωγ-μή. Μία περιερῆ ὁσμὴ ἔφτανε τώρα στὰ ρουθούνια του.

Τὶ ὁσμὴ εἶναι αὕτῃ; φηβύρισε. Κι' ἀπὸ ποῦ προέρχεται;... Μοιάζει μὲ γυναι- κείο ἄρωμα... Κι' ὅμως δὲν βρισκόμαί σὲ κανένα μπουτιονάρι... Ἀλλά μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀναπνοὴ μου γίνεται δύσκολη καὶ τὸ κεφάλι μου βαραίνει ὀλοένα... Τί ση-μαίνει αὐτό;

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούσε μιά φωνή, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας:

— Παρνταγιάν, θὰ πεθάνῃς!

Ὁ ἱππότης ἀναγνώρισε ἀμέσως αὐτὴ τὴ φωνή.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω πὼς μόνο ἡ ἐξιολότρευτὴ Φαύστα μποροῦσε νὰ κά- μῃ μιά τόσο ἐξυπνὴ σκηνοθεσία, εἶπε. Ἀς δοῦμε, λοιπόν, τί με θέλει.

Παρνταγιάν, συνέχισε ἡ Φαύστα, θέ- λημα νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ σίδερο, ἀλλὰ γλύτωσες. Προσπάθησα νὰ σὲ πνίξω, ἀλλ' οὐτε αὕτῃ τὴ φορὰ τὰ κατάφερα καλύτερα. Κατέφυγα, στὸ τέλος, στὴ φωτιά. Ἀλλά καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καὶ τώρα θὰ δοκιμάσω νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸν αέρα... Αὐτὸς ὁ αἶρας ποὺ ἀναπνέεις, εἶναι δηλη-ητριασμένος. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες, θὰ εἶσαι πτώμα.

Νά, λοιπόν, ἡ ἐξήγησι ποὺ ζητοῦ-σα, εἶπε ὁ ἱππότης. Σκεφθῆτε, κυρία, ποῦ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο τὸ ἄρωμα ποὺ ἀνάντηα γύρω μου καὶ πρέπει νὰ ζέρετε πὼς τὸ μυαλό μου πῆγε ἀμέσως σὲ σὰς. Ἐκᾶνα, λοιπόν, τὴ σκέψι, πὼς, ἂν κατε-βήκατε σ' αὐτὸ τὸ κελλί, ὁ σκοπὸς σας θὰ ἦταν γιὰ νὰ τὸ μεταβάλετε σὲ τάφο.

Καὶ μάντεφες σωστά, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Παρνταγιάν, θὰ πεθάνῃς, γιατί ὁ αἶρας ποὺ ἀναπνέεις εἶναι δηλητριασμένος. Ἐγὼ τὸν δηλητηρίασα.

Ἐχω γερὰ πλεονία, κυρία, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. ἴσως, λοιπόν, καταφέρω νὰ γλυτώσω. Ἀλλά εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω γιὰ ποῖο λόγο θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε αὕτῃ τὴ φορὰ;

— Γιατί σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησε ἡ φωνὴ τῆς Φαύστας.

Στὴν περίπτωσι αὕτῃ θάπρεπε νὰ μ' ἀφίσετε νὰ ζήσω, εἶπε ὁ ἱππότης. Πιστεύω, ὡστόσο, πὼς θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ δηλη-τήριό σας, ὅπως γλύτωσα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὸ νερό.

Πιθανόν, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Ἀλ- λὰ καὶ πάλι θὰ πεθάνῃς!

Μὲ ποῖο τρόπο, κυρία;

— Ὅτι πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα.

Διάβολε! Εἶναι τρομερό, κυρία. Τὸ ἔξω, Παρνταγιάν. Πιστεύω μὲ, θέλησα νὰ σὲ γλυτώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ φοι-χτὸ θάνατο. Γι' αὐτὸ κατέφυγα στὴ δη-λητήρια.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας αἰ-σθήματα, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Φοβάσαστε τόσο πολὺ μήπως ἀποτύχητε, ποὺ πήρατε προκαταβολικὰ ὅλες τὶς προφυλάξεις. Ἀ-τὸ δὲν εἶναι;

— Δὲν τὸ κρύβω, Παρνταγιάν. Νά, εἶ-ναι ἀλήθεια, ὅτι προσπάθησα ν' ἀντιμε-τωπίσω ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα. Βλέπεις αὕτῃ τὴ σιδερένια πόρτα, ποὺ κλείνει τὸν τάφο σου;

— Ἀλλοίμονο, κυρία, δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Γιατί βρί-σκομαι μέσα στὰ σκοτάδια. Πρωτίτερα, ὁ-μως, ὅταν ἔφρανα γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ με εἰ-χατε ρίξει, τὴν ἐπίασα μὲ τὰ χέρια μου.

— Ἐδῶσα ἐντολὴ νὰ πετάξουν στὸ ποτάμι τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς πόρτας, γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ σοῦ ἀνοίξω στὴν πε-ρίπτωσι ποῦ θὰ μετανόωναι, συνέχισε ἡ Φαύστα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον. Αὐριο-τὸ πρῶτ, θὰ ἔρθουν ἐργάτες ποὺ θὰ χτί-σουν αὕτῃ τὴν πόρτα. Διέταξα ἐπίσης νὰ καταστραφῇ ὁ μηχανισμὸς τῆς καταπα-κτῆς ποὺ βρισκόταν στὸ ταβάνι. Ἐτσι θὰ ἐνταφιασθῇς ζωντανός. Κανεὶς δὲν θ' ἀκού-σῃ τὶς φωνὲς τῆς ἀγωνίας σου καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Μ' ὄλες τὶς προφυλάξεις ποὺ πήρατε, θὰ βγῶ ζων-τανός ἀπὸ ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Τὸ μόνο κέρδος σας ἀπ' αὕτῃ τὴν και-νούργια ἐκδήλωσι τῆς ἀγάπης σας σὲ μέ-να, θὰ εἶναι, ὅτι θὰ μεγαλώσετε τὸ λο-γαριασμὸ ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ κανονίσου-με μιά μέρα.

Ἡ Φαύστα εἶχε ἀλύγιστη θέλησι καὶ δὲν δίστασε μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο. Ἀλλ' οἱ ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες τῆς τὴν εἶχαν κάμει προληπτική. Ποῖος ἦταν ὑπεύθυνος γι' αὐτὲς τίς ἀποτυχίες; Ὁ Παρνταγιάν.

Τὸν ἔβλεπε σὰν τὸ κακὸ ἄστρο τῆς καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀποφασίσει τὸ θάνατό του. Τὰ λόγια ποὺ τὴν εἶπε, λοιπόν, τὴν ἐτάραξαν. Μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε ἀλήθεια; Μήπως ἦταν πραγματικὰ ἀήτητος; Ἀλ- λά, στὴν περίπτωσι αὕτῃ, ὄλες τῆς οἱ προσπάθειες θὰ πῆγαιναν χαμένες καὶ θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ παρατηρῇ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα, ποὺ δὲν εἶχε πιά κανένα σκοπό.

— Νομίζεις, λοιπόν, Παρνταγιάν, ὅτι θὰ γλυτώσῃς αὕτῃ τὴ φορὰ ὅπως καὶ τὶς ἄλλες; τὸν ρώτησε.

Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Παρνα-γιάν. Θὰ γλυτώσω, γιατί ἔχουμε ἕνα ἐκ-κρεμὴ λογαριασμὸ ποὺ πρέπει νὰ τὸν κα-νονίσουμε. Βλέπω, ἀλλοίμονο, ὅτι δὲν εἰ-σάστε ἕνα ἀνθρώπινο ὄν, ἀλλ' ἕνα τέρας. Δὲν θέλησα νὰ σὰς θίξω ὡς τώρα. Ἀλλά καταλαβαίνω, ὅτι εἶναι ἐγκλημα νὰ σὰς ἀ-φίσω περισσότερο στὴ ζωὴ. Ἡ ὑπομονὴ μου ἐξαντλήθηκε πιά κι' εἶμαι ἀποφασι-σμένος νὰ σὰς συντριῶ. Σὰς προσέδο-ποιῶ, λοιπόν: φυλαχθεῖτε! Τὴν προσεχη-φορὰ ποῦ θὰ σὰς συναντήσω στὸ δρόμο μου, τὸ χέρι μου θὰ πῆσῃ ἀλύπητα πάνω σας. Νά τί εἶχα νὰ σὰς πῶ.

Ἀνατρίχιασε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λό-για.

Ἄλλ' ἢ λιποψυχία τῆς δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ μιά στιγμὴ.

— Ἐσυχάζετε, ἱππότε, ἀπάντησε. Ἐ-πειτα ἀπὸ λίγο, δὲν θὰ μπορῇτε πιά νὰ σηκώσετε τὸ χέρι σας. Οἱ ἀπειλὲς σας, λοιπόν, δὲν με τρομάζουν!

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σὰς, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλὰ συγχάστε με, κυρία. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ δη-λητήριο ποὺ σκορπίσατε ἀθόνο μέσα στὸ κελλί μου. Τὸ γεγονός, ὅμως, εἶναι, ὅτι αἰσθάνομαι μιά ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία γιὰ ὕπνο. Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ σταμα-τήσουμε αὕτῃ τὴ συζήτησι, ποὺ εἶναι, ἄλ-λωστε, ἀσκοπη... Καληνύχτα, κυρία.

— Χαίρε, Παρνταγιάν...

— Καλὴ ἀντάμωσι, κυρία. Καὶ μὴν ξε-χνάτε τὰ λόγια μου. Γιατί, μιά μέρα, θὰ ξανασυναντηθούμε...

Ὁ νάνος

Ἡ Φαύστα ξαναφώνησε τὸν Παρνταγιάν. Ἀλλὰ δὲν πήρε καμμιὰ ἀπάντησι.

— Ὅλα τελειώσαν, φηβύρισε. Γλύτωσα ἀπὸ μιά ἀγάπη, ποὺ θὰ ἦταν ἡ καταστρο-φὴ μου καὶ ταυτόχρονα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κάμει ὅλα τὰ σχέδιά μου νὰ ναυα-γήσουν.

Κοντοστάθηκε ἀκόμη μερικές στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀνέβηκε σ' ἕνα κομψὸ σαλόνι στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἐκεῖ κάλεσε ἀμέσως τὸν Σεντούριον.

— Βλέπω, ὅτι οἱ πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσαν γιὰ σὰς, ἦσαν σωστὲς, τοῦ εἶπε. Φαντάζομαι, λοιπόν, ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ γίνετε ἕνας καλὸς συνεργάτης μου. Εἰσα-στε ἐξυπνὸς καὶ δραστήριος. Γι' αὐτὸ ἀ-ποφάσισα νὰ σὰς πάρω στὴν ὑπηρεσία μου.

— Ἀ, κυρία, δὲν θὰ μετανιώσετε πο-τὲ γι' αὕτῃ τὴν ἀπόφασί, φώναξε ὁ Σεν-τούριον, πλημμυρισμένος ἀπ

Ένας περίπατος στο έτος 2055

Αν δεν έχετε καμιά καλύτερη άποψη, έλατε να κάνουμε μαζί ένα γύρο στον κόσμο του έτους 2055, για να δώτε με τα μάτια σας τις διαφορές που παρουσιάζει απ' το δικό μας...

Ας υποθέσουμε πως είσατε κάτοικος των προσεχών μιας μεγαλόπολης του 21ου αιώνα. Σας ξυπνάει, λοιπόν, το πρωί ένας υπερηχητικό ξυπνητήρι, που «άντηχεί» απαλά, μουσικά και... σιωπηλά μέσα στο μυαλό σας! Εκπέμπει δηλαδή ηλεκτρονικές κυμάνσεις, που εισχωρούν απ' ευθείας στον εγκέφαλό σας, δίχως το έκνευριστικό εκείνο κουδούνισμα, το τόσο ενοχλητικό για σας, για τους δικούς σας και για τους γείτονες!

Σηκώνεσθε και φοράτε τα ρούχα σας. Το υφασμά τους αποτελείται από λεπτές ίνες γυαλιού και δεν φθείρεται, δεν λερώνεται, δεν τσαλακώνεται. Εκτός αν προτιμάτε τα φτηνά χάρτινα κοστούμια, που τα φοράτε μία μέρα και το βράδυ τα πετάτε. Έτσι, άλλωστε, μπορείτε να ντύνεσθε με καίνουργια ρούχα κάθε μέρα — πράγμα ιδιαίτερος εύχρηστο για τις γυναίκες...

Αν κρυώνετε, ανοίγετε την «ατομική θερμάστρα», που λειτουργεί κανονικά και ομαλά για όλη σας τη ζωή, αν την εφοδιάσετε μία μόνο φορά με ατομική καύσιμη ύλη. Κάρβουνα, πετρέλαιο, γκάζι, όλα αυτά, έχουν καταργηθεί πρό πολλού.

Μερικά από τα τεχνικά θαύματα του μέλλοντος

Γυρίζετε τώρα το διακόπτη της ηλεκτρονικής κουζίνας σας, που γράφει «Πρόγευμα αριθ. 3» (γιατί αυτό σας κάνει γούστο σήμερα). Και, σε λίγα δευτερόλεπτα, έχετε έτοιμα δυο αυγά μελάτα, φρυγανιές, και καφέ.

Οι φρυγανιές και το βούτυρο είναι «έρ-ζάρτς» — αλλά δεν διαφέρουν καθόλου απ' τα φυσικά. Πράγματι, προέρχονται απ' το Έργοστάσιο Τροφίμων, που απομιμείται πιστά τις πολύπλοκες χημικές λειτουργίες της Φύσεως, για την παραγωγή των διαφόρων τροφών, με πρώτες ύλες το ακάθαρτο πετρέλαιο, το νερό και τον αέρα.

Σας φαίνεται παράξενο; Όστόσο, πριν από 50 χρόνια, το 1955, ο Αμερικανός δόκτωρ Ρομπερτ Ουίλσον, της «Στάνταρ Όιλ», είχε προβλέψει πως πολύ γρήγορα θα παρασκευάζονταν τέτοια συνθετικά τρόφιμα. Νά κι η μέθοδος που υπέδειξε: Με ώρισμένες καταλυτικές αντιδράσεις, το ακάθαρτο πετρέλαιο θα μπορούσε να μεταβληθεί σε δίκτον όξύ, κι αυτό να ενώσει κατόπιν με το όξυγόνο του αέρος και με

νερό, για να δώσει λιπαρά όξέα και υδατάνθρακες, δηλαδή τα βασικά συστατικά των τροφών. Με διάφορες δε τροποποιήσεις αυτής της μεθόδου, θα μπορούσαν να παραχθούν ψωμί, ζάχαρη, βούτυρο, ως και κρέας ακόμη.

Ενώ τρώτε, παρακολουθείτε τις ειδήσεις που σας παρουσιάζει η τηλεόρασις, πάνω σ' ένα ολόκληρο τοίχο του σπιτιού σας, σε φυσικό μέγεθος. Βλέπετε τα γεγονότα όλου του κόσμου, την ίδια στιγμή που συμβαίνουν.

*

Βγαίνετε τώρα απ' το σπίτι σας κι' αναπαύεστε μ' ευχαρίστηση τον ολόκαθαρο αέρα, τελείως απηλλαγμένο από σκονη ή άλλη μόλυνση.

Πώς συμβαίνει αυτό, σε μία πυκνοκατοικημένη πόλη;

Απλούστατα, ολόκληρη η πόλις σκεπάζεται μ' ένα τεράστιο διαφανή θόλο, απ' άθραυστη «χαλυβδόαλο» — ένα οικοδομικό υλικό διαφανές σαν γυαλί και στερεό σαν ατσάλι.

Εξω απ' αυτό το θόλο βρέχει σήμερα ραγδαία κι' ο ούρανός είναι βαρύς, συννεφιασμένος. Στο εσωτερικό του όμως, επικρατεί γαλήνη και λιακάδα καλοκαιρινή, χάρις στις «λάμπες ήλιου», που κρέμονται εδώ κι' εκεί και σκορπίζουν τις ισχυρές ακτίνες τους και τη θαλπωρή τους.

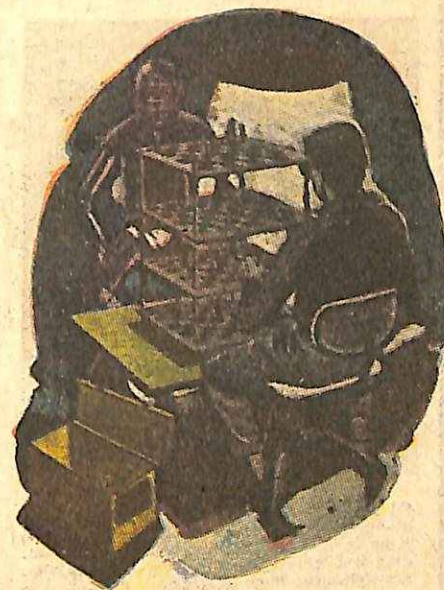
Χάρις στον ίδιο αυτό θόλο, αναπνέετε καθαρόν αέρα, δίχως καπνούς, ομίχλη ή υπερβολική υγρασία.

Χρειάζεσθε βροχή για τον κήπο σας; Δεν έχετε παρά να γυρίσετε το κουμπί της εγκαταστάσεως ποτίσματος, που βρίσκεται από πάνω του. Αμέσως θα πέσει λίγη βροχή, στο μέρος εκείνο μόνο, κατά παραγγελίαν. Οι πλημμύρες ή η ξηρασία είναι πράγματα άγνωστα, στον 21ον αιώνα.

Το τεράστιο βάρος του θόλου συγκρατείται από πελώρια κτίρια από μπετόν, σ' όλες τις πλευρές του. Άλλα απ' αυτά, χρησιμοποιούν για κατοικίες κι' άλλα περιέχουν τις εγκαταστάσεις καθαρισμού του αέρος και τους σταθμούς παραγωγής ενέργειας.

Οι σταθμοί αυτοί έχουν τεράστια δυνάμει, που λειτουργούν με ατομική ενέργεια και παράγουν

Ένα υπόδειγμα κοινότητας του μέλλοντος, σκεπασμένης ολόκληρης μ' ένα θόλο από «χαλυβδόαλο», ώστε να μην επηρεάζεται καθόλου από τις εξωτερικές καιρικές μεταβολές.

Το ρομπότ θα παίξει μαζί σας σκάκι σε μία σκακιέρα «τριδιάστατη».

όλο τον απαιτούμενο ηλεκτρισμό για την πόλη. Όταν μιλάμε δε για ατομική ενέργεια, ως μη πηγαίνει ο νους σας μόνο στο ούρανό ή στο θόριον. Το 2055, οι επισημειωμένες μπορούν πια να διασπάσουν εύκολα κάθε ύλη, ακόμη και τις κοινές πετρες, για να χρησιμοποιήσουν την τεραστιά ενέργεια που περιέχει. Δεν πρόκειται επομένως να λειψη ποτέ η ενέργεια... εφ' όσον υπάρχουν πέτρες στη Γη!

Πολλά απ' τα είδη που βλέπετε στις βιτρίνες των μαγαζιών, προέρχονται από εργοστάσια-ρομπότ, τελείως αυτόματα, δίχως ούτε ένα εργάτη. Μη φαντασθείτε ωστόσο, ότι... ταυπελιάζουν οι άνθρωποι του 2055. Εργάζονται κι' αυτοί 40 ώρες τη βδομάδα, για να κατασκευάσουν ή να διορθώσουν τα αυτόματα μηχανήματα των εργοστασίων. Μόνο που, με το σύστημα αυτό, η βιομηχανική παραγωγή έχει αυξηθεί κατά πολλές δεκάδες φορές.

Τώρα πρέπει να πάτε στο γραφείο σας, στην πόλη. Δεν θα πάρετε τρόλλεϋ, λεωφορείο ή τραίνο. Έχετε ένα καλύτερο, γρηγορότερο και απλούστερο μεταφορικό μέσον.

Περνάτε στους ώμους σας το ατομικό σας «ρουκετοπλάνο». Δεν είναι μεγαλύτερο από ένα κουτί παπουτσιών, ζυγίζει μόνο 5 κιλά, αναπτύσσει όμως δύναμη 1.000 ίππων. Η «ατομική μπαταρία» που περιέχει, αρκεί για να καμετε δέκα ή δώδεκα ταξίδια, πετώντας σαν πουλί, με ταχύτητα 150 χιλιομέτρων την ώρα.

Μόλις πατήσετε ένα κουμπί, ακούγεται πίσω σας ένα ελαφρό σφυρίγμα, κι' απογειώνεσθε άμέσως.

Χιλιάδες άλλοι πετάνε στον αέρα, σαν και σας. Δεν υπάρχει ωστόσο φόβος να συγκρουσθείτε μαζί τους. Άρκει να οδηγείτε σέχετε λίγο και ν' ακολουθήτε τις οδηγίες τηλεόρασης, ταχύτητας και κατευθύνσεως, που ειλιψών, ταχύνονται και σε στάσιμα αερόστατα, ανυψωμένα σε διάφορα ύψη, από 30 έως 300 μέτρα.

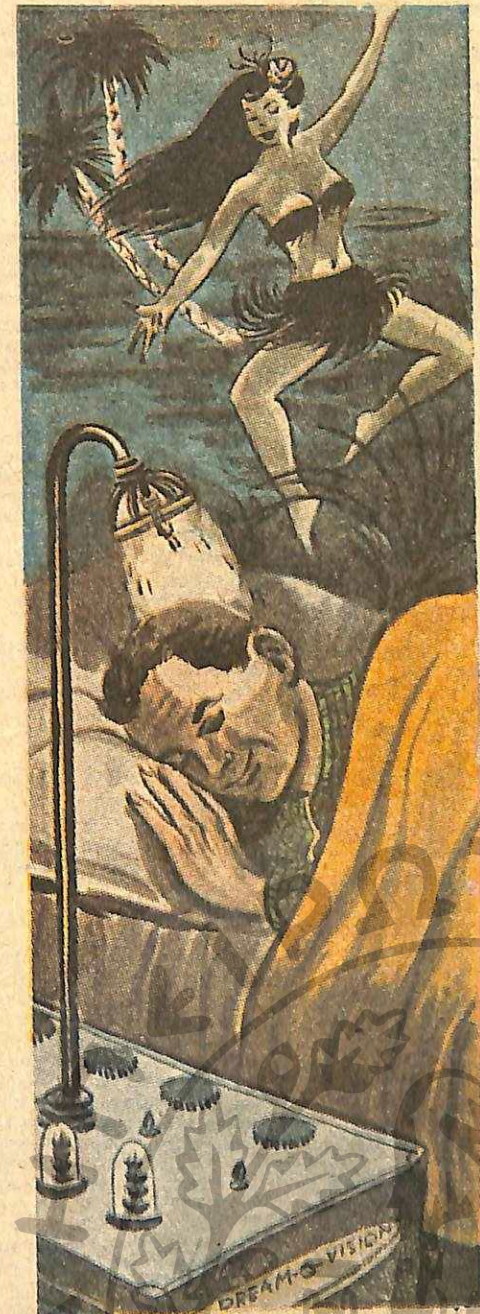
Αν τυχόν πάθει κάποια βλάβη το «ρουκετοπλάνο» σας, δεν κινδυνεύετε καθόλου. Θα προσγειωθείτε ομαλώς, μ' ένα αλεξίπτωτο, που θ' ανοίξει τότε αυτόματα, και θα δώσετε την πτητική συσκευή σας για γρήγορη επισκευή σ' ένα απ' τα πολυαριθμικά ειδικά συνεργεία.

Και τώρα, προσγειωθήκατε στην επίπεδη σκεπή του ουρανοξύστη που στεγάζει τα γραφεία σας. Θα κατεβείτε με το ασανσέρ.

Στα κτίρια αυτά του 2055, δεν μπαίνουν απ' το δρόμο, άλλ' από τη στέγη. Κι' η άριθμηση των ορόφων γίνεται από πάνω προς τα κάτω, έτσι ώστε το 520 πάτωμα π. χ. είναι ισόγειο. Παίρνετε καφτάσατε στο γραφείο σας.

ποιον στο τηλέφωνο, και το πρόσωπο του συνομιλητού σας εμφανίζεται άμέσως σε μία μικρή οθόνη τηλεόρασης.

Μετά το τηλεφώνημα, φωνάζετε τη γραμματέα σας και της υπαγορεύετε ένα εμπορικό γράμμα. Εκείνη σκέπτειται τις λέξεις και τις μεταδίδει έτσι στο «σκηπόφωνο» που κρατάει. Πρόκειται για μία αξιοθαύμαστη και καθημερινή εφαρμογή των μυστηριωδών ικανοτήτων της τηλεπαθείας. Χάρις σ' αυτήν, οι λέξεις σας μεταδίδονται αυτοστιγμεί σ' άλλη μακρινή πόλη, σ' ένα δέκτη που τόν κρατάει η γραμματέα του συνομιλητού.

Τώρα που έφτασε η ώρα για ύπνο, το «όνειροσκόπιο» παίζει ένα δίσκο, που δημιουργεί ένα θαύμασιο τηλεπαθητικό όνειρο μέσα στο νου σας.

ματεύς του επιχειρηματίου, για τον όποιον προορίζεται το γράμμα σας.

Τώρα σας υπενθυμίζει η γραμματέας σας πως έχετε ένα ραντεβού για δουλειές σας στην Περσία, στις 12 ακριβώς. Κι' η ώρα είναι 11. Μην ανησυχήτε όμως. Προλαμβάνετε με το παραπάνω να καμετε το μακρινό αυτό ταξίδι.

Φοράτε απλώς το ατομικό «ρουκετοπλάνο» σας και πηγαίνετε στο αεροδρόμιο. Σε λίγα λεπτά, ένα πολυτελές ατομικό αεροπλάνο σας μεταφέρει προς τον προορισμό σας, ταχύτερα από κάθε κατευθυνόμενο βλήμα του 1955. Πετάτε σε ύψος

50 χιλιομέτρων απ' τη Γη, στο κενό. Βλέπετε τον ήλιο να λάμπει μ' όλη του τη δύναμη, τα γιγαντισμένα απ' το «στέμμα» του.

Ύστερα τόν αφήνετε πίσω — σαν να μένει ακίνητος στον ούρανό. Γιατί ταξιδεύετε με ταχύτητα 40πλάσια από του ήχου!

Σε μισή ώρα βρίσκεσθε στη Περσία, κι' έτσι πάτε εγκαίρως στο ραντεβού σας.

Γυρίζοντας κατόπιν στο γραφείο σας, βρίσκετε πάνω στο τραπέζι σας ένα σωρό χαρτιά, που χρειάζονται ταξινόμηση. Είναι μία δουλειά που θ' απαιτούσε ώρες ή ημέρες, αν δεν είχατε εύτυχώς ένα «ηλεκτρονικό εγκέφαλο» της τσέπης. Τον βγάζετε, λοιπόν, και τόν αναθέτετε αυτή την εργασία, που την τελειώνει ταχύτατα.

Η συσκευή αυτή δεν είναι μεγαλύτερη από ένα κουτί τών σπירתων, χάρις στους μικροσκοπικούς κρυστάλλους γερμανίου που αντικατέστησαν τις ογκώδεις ηλεκτρονικές λυχνίες. Καί, αντί για σύρματα, έχει κυκλώματα τυπωμένα πάνω σε τσιγαροχαρτό.

Μετά τη δουλειά σας, πάτε να χαζέψετε στις βιτρίνες. Σε μία απ' αυτές, διαφημίζεται ο Άρης ως τόπος παραθερισμού. Μπορείτε ωστόσο, αν προτιμάτε, να εξερευνηήσετε τόν ανατολικό πόλο του παγωμένου Πλούτωνος. Όσο για τα ταξίδια στη Σελήνη, έχουν γίνει κοινότητα.

Περνάτε τώρα από ένα Άντικαρκινικό Νοσοκομείο. Σ' αυτό, θεραπεύονται τα 89% τών άρρώστων, με την «καρκινοκίληνη», ένα συνδυασμό αντιβιοτικού με ραδιενεργό ισότοπο, που ανακαλύφθηκε το 1978.

Σας κάνει εντύπωση πόσοι απ' τους διαβάτες φαίνεται γέροι, σχεδόν 100 χρονών. Καί, πραγματικά, η μέση διάρκεια της ζωής είναι τώρα 101 χρόνια. Σας φαίνεται πολύ; Κι' όμως, το 1955 ήταν 70 έτην και το 1855 μόνο 40. Είχε δηλαδή αυξηθ κατά 30 χρόνια ως το 1955, κι' άλλο τόσο αυξήθηκε από τότε ως τώρα.

Κουρασθήκατε πια; Καιρός είναι να γυρίσετε σπίτι σας. Θα περάσετε εκεί την ώρα σας μ' ένα είδος «μεκανό», ένα κουτί μ' εξαρτήματα, με τα οποία μπορείτε να συναρμολογήσετε μόνος σας ένα μεταλλικό ρομπότ, εφοδιασμένο με ατομική μπαταρία και έγγυημένο για ένα αιώνα. Το ρομπότ αυτό θα γίνει κατόπιν υπηρέτης σας, ακούγοντας κι' υπακούοντας σ' όλες τις διαταγές σας. Η θα παίξει σκάκι μαζί σας, σε μία σκακιέρα «τριδιάστατη». Η θα σας κάνει τόν καθαλιέρο ή τη ντάμα, αν έχετε κέφι για χορό.

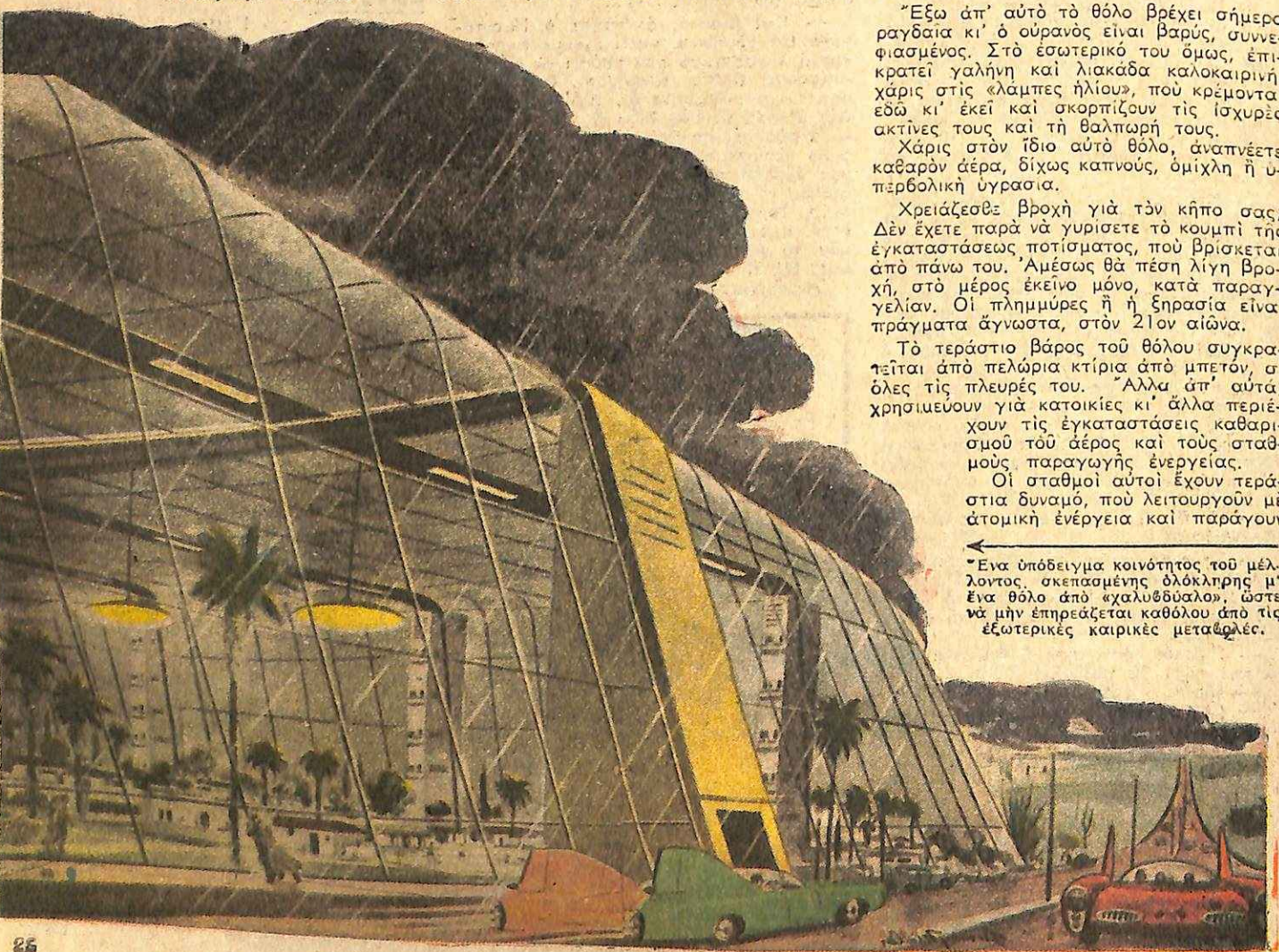
Και τώρα, εαπλωθήτε σε μία πολυθρόνα, ενώ το «όνειροσκόπιο» σας παίζει ένα δίσκο, που δημιουργεί ένα τηλεπαθητικό όνειρο μέσα στο νου σας. Μπορείτε να δώτε π.χ. μία κοπέλλα της Χαβάης να χορεύει για σας, σαν ζωντανή, να σας χαμογελάει, να σας φιλάει... Φυσικά δεν θα θέλετε ποτέ να ευθυνησθε από ένα τέτοιο όνειρο!

Άλλά... πρέπει να ευθυνησθε πια, γιατί ο γυρός μας τελειώνει!

Σας φαίνονται απίστευτα όλα αυτά τα τεχνικά θαύματα του έτους 2055; Το ίδιο βάλεγε ωστόσο ένας άνθρωπος του 1855, αν τόν μιλούσατε για το ραδιόφωνο, την τηλεόρασι, τ' αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα, τα τηλέφωνα και την ατομική ενέργεια!

Οι μετακινήσεις γίνονται γρήγορα, εύκολα κι' ευχάριστα με το ρουκετοπλάνο που προσαρμόζεται στους ώμους και κινείται με «ατομική μπαταρία».

Ημνωδιούλα μας

ΣΥΓΓΕΝΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΤΑΜΑΤΗΣ : σαραβαλισμένος βιοπαλαστής, σαφάντα έ- των, που φαίνεται τουλάχιστον πενήνταρης. ΑΛΕΚΟΣ : πρώ- τος εξάδελφος του Σταμάτη και... ακριβές αντίγραφο του σε ό,τι αφορά τη βιοπαλή και το σαραβαλισμά. ΚΑΙΤΗ : γυναικα του 'Αλέκου. ΛΕΛΑ : 'Ανιψιά του Σταμάτη και του 'Αλέκου. ΜΙΜΗΣ : άντρας της. ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥΧΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα ειδυλλιακό, φαι- νομενικώς, σπιτάκι ενός τα- πεινού προαστίου. 'Ακού- γονται δυνατόι χτύποι στην εξώπορτα).

ΑΛΕΚΟΣ (ξυπνώντας απ' τον γλυκό μεσημεριό- τico ύπνο του): Μπα, που τ'ά- νω και να σηκώση! Δεν μπορεί κανείς να βρη λίγη ήσυχια! (Οι χτύποι συνεχι- ζονται): Καίτη! Καίτη! Καίτηρη!

ΚΑΙΤΗ (ξυπνώντας) : Μιμ... ..

ΑΛΕΚΟΣ: Ξύπνα, καυ- μένη Καίτη. Εδώ κοντεύει να γκρεμιστή τ'ό σπιτί κι, έσθ κοιμάσαι; ('Ακούγονται έντονοτεροι χτύποι).

ΚΑΙΤΗ: Μά ποιος είναι; ΑΛΕΚΟΣ: Ξέρω κι' εγώ ποιος διάολος είναι, μεσημε- ριάτικα; Πήγαινε ν' ανοί- ξης...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στ'ό χώλ του σπιτιού) ΚΑΙΤΗ (ανοίγοντας την εξώπορτα): Μπα! 'Εσθ εί- σαι, Σταμάτη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (μπαίνον- τας κατσοφισμένος): 'Ε- γώ, δυστυχώς!

ΚΑΙΤΗ (δυνατά): 'Ελα, 'Αλέκο. 'Ο Σταμάτης εί- ναι...

ΑΛΕΚΟΣ: Πώς ήταν αυ- τό, ξάδερφε, και μās ήρθε μεσημεριάτικα; Συμβαίνει τίποτα;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Εμ' τί φαντάστηκες; 'Ότι κουβαλή- θηκα μέσα στο λιούρι δι- χως λόγο κι' αφορμή;

ΚΑΙΤΗ: 'Ασφαλώς, συμ- βαίνει κάτι με τη θεία Εύδο- ξία.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Τό βρή- κες! Λοιπόν, η θεία Εύδο- ξία πέθανε!...

ΑΛΕΚΟΣ (εμβρόντη- τος): Πέθανε; ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Μάλιστα! Πέθανε!

ΚΑΙΤΗ: Μά δεν είναι δυ- νατόν! 'Εγώ έφυγα στη μίσση ή ώρα από την κλι- νική και την άφησα μια χαρα.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ναι, αλλά από τη μίσση μέχρι τις δύομιση, πολλά γίνονται, Καίτη...

ΑΛΕΚΟΣ: Κι' εσθ που τό ξέρεις; Πέρασες από την κλινική;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Όχι, άλ- λα συνταξιεύσαμε τυχαία με μια νοσοκόμο της κλινικής και μού τό είπε.

ΚΑΙΤΗ: Βρέ, την καυμέ-

νη τη θεία Εύδοξία! Θεός σωρέστηνε! ΑΛΕΚΟΣ: Μά είναι βέ- βαιο, ότι πέθανε;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Όχι! Μυ- στήριος άνθρωπος είναι. 'Αφού σου λέω πως μού τό είπε η νοσοκόμα, γιατί ε- πίμένεις ν' αμφιβάλλης;

ΑΛΕΚΟΣ: Και τότε πως δεν μάς ειδοποίησαν ότι ό την κλινική;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ξέρω κι' εγώ; Μπορεί να ειδοποίη- σαν κανέναν άλλο.

ΚΑΙΤΗ: Καλά λέει ό Σταμάτης. Μπορεί να είδο- ποιήσανε τη Λέλα και τό Μιμ. Πεταγώμαστε μέχρι τό σπιτί τους;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Και δεν πεταγώμαστε; ΑΛΕΚΟΣ: Νά πεταχτού- με εκατό φορές!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στ'ό σπιτί της Λέλας και του Μιμ). ΛΕΛΑ (άγουροξυπνημέ- νη): Τ' ήταν αυτό τό θα- νικό, μεσημεριάτικα;

ΑΛΕΚΟΣ: Σας ήρθε κα- νένα μαντάτο;

ΜΙΜΗΣ: Σάν τί μαντά- το δηλαδή; ΚΑΙΤΗ: Νά, γιά τη θεία Εύδοξία.

ΛΕΛΑ: Γιά τη θεία Εύ- δοξία; Τι έπαθε η θεία Εύ- δοξία;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Τι θα μπό- ροισε να πάθη, βρέ Λέλα, μία γρηά γυναικα ογδόντα ενέα ετών και άρρωστη; Μας άφησε χρόνους.

ΜΙΜΗΣ - ΛΕΛΑ (συγ- χρονας): Πέθανε; ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Εμ' πέθα- νε, βέβαια.

ΚΑΙΤΗ: Δηλαδή δεν εί- ναι καί σίγουρο.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Εμ' πως δεν είναι σίγουρο, αφού μού τώπε η νοσοκόμα;

ΜΙΜΗΣ: 'Όστε τη χάσα- με τη θεία Εύδοξία.

ΛΕΛΑ: Μά καλά, πλή- ρωνε του κόσμου τό λεφτά στην πρώτη θέσι της κλινι- κής και πέθανε;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: 'Αλλο και τούτο πάλι. 'Όστε όσοι έ- χουμε λεφτά και μπορούμε και την αράζουμε στην πρώ- τη θέσι μιας κλινικής, γί- νονται κορακοκόητοι;

ΚΑΙΤΗ: 'Εγώ πάντως στις δύομιση την άφησα περ- δίκι. Και δεν μπορώ να τό πιστέψω ότι πέθανε τόσο ξαφνικά.

ΛΕΛΑ: Και γιατί δεν πεταγώμαστε στην κλινική

να τό εξακριβώσουμε; ΑΛΕΚΟΣ: 'Αλλα πετάγ- ματα πάλι; Γίναμε πιά που- λάρια! ΜΙΜΗΣ: Μά δεν υπάρ- χει λόγος να κάνουμε όλο- κληρο ταξίδι. Μ' ένα τηλε- φωνημάκι, λύεται τό πρό- βλημα.

ΚΑΙΤΗ: Κι' από πού θα τηλεφωνήσουμε; ΜΙΜΗΣ: Τό περίπτερο εδώ στην πλατεία έχει τη- λέφωνο.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ναι, αλλά τό μεσημέρι κλείνει τό πε- ρίπτερο.

ΜΙΜΗΣ: 'Ε, θα πετα- χτούμε στο σπιτί του περι- πτερά και θα τον ξυπνήσου- με. Τι διάολο! Πρόκειται γιά έκτακτο ανάγκη!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στ'ό περίπτερο. 'Ο πε- ριπτερούχος μαχμουδής και κατσοφισμένος, ανοίγει τό «κατάστημα»).

ΚΑΙΤΗ: Πολύ λυπάμαι που σας άναστατώσαμε, αλλά βλέπετε είναι τρομερό νάχη πεθαίνει η θεία μας και να μη τό ξέρουμε.

Ο ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥΧΟΣ : Μιμ...

ΛΕΛΑ: 'Ανθρωπος είσα- στε κι' εσείς κι' όσο νάναι καταλαβαίνετε από συγγενι- κή αγωνία.

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥΧΟΣ (βα- ρυστημένα): 'Ορίστε. Τη- λεφωνήστε γιά να πάψη η συγγενική αγωνία σας.

ΚΑΙΤΗ: 'Αντε, 'Αλέκο. Τηλεφωνήσε.

ΑΛΕΚΟΣ: Και γιατί να τηλεφωνήσω εγώ;

ΚΑΙΤΗ: 'Αμ' ποιος να τηλεφωνήση; ΑΛΕΚΟΣ: 'Ας τηλεφω- νήσθ ό Σταμάτης.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Και γιατί να τηλεφωνήσω εγώ, παρσα- καλά, και να μην τηλεφωνή- ση ό Μιμης;

ΜΙΜΗΣ: Και γιατί να τηλεφωνήσω εγώ;

ΛΕΛΑ: Καλέ, την κολο- κυθιά θα παίξουμε; Μπάσα! 'Ορίστε! Θα τηλεφωνήσω εγώ! (Σηκώνει τό ακουστι- κό και παίρνει έναν αριθμό. Οι άλλοι κάνουν τό σταυρό τους). Κλινική οι 'Αγιοι Πάντες; 'Ακούστε, σας πα- ρακαλώ. Σας τηλεφωνώ έκ- μέρους όλων των συγγενών της κυρίας Εύδοξίας Φλυό- φλα. Μάθαμε από μία νο- σοκόμο της κλινικής, ότι πε- θανε. Είναι αλήθεια; Πώς; Είσαστε βέβαιοι; 'Απολύ- τως βέβαιοι; 'Α, ά! 'Όστε δεν πέθανε!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ (με αυθόρμη- τη άπόγνωση): Φτού!...

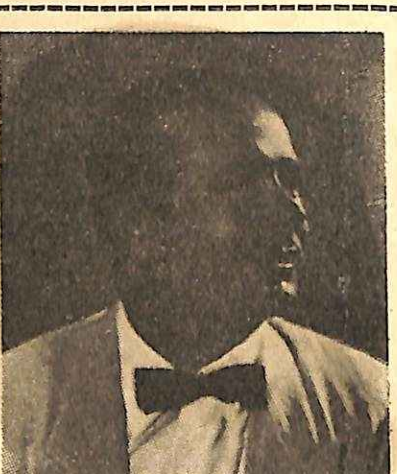
Ο ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥΧΟΣ : Μπά πού να σας βράσω τί συγγενική αγωνία σας!...

(Αυλαία).

Γ. ΓΙΑΝ

ΜΑΛΙΑ ΝΑ'ΥΛΟΝ

Οι 'Αγγλοι κομμάτια γιά να κάνουν πτό φανταχτερά το βραβείο χτενισματα χρηση μοποιούν από τινος «άπλικα σιν» από μαλλιά ναύλον σε διάφορους χρωματισμούς. Οι τριχες των μαλλιών ναύλον, ως γνωστόν, είναι έξ ίσου λεπτές όπως και οι φυσικές. 'Η νέα μόδα κατέκτησε κιό- λας την Ευρώπη.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

Οι γαλλικές εφημερίδες αφιέρωσαν ένθου- σιάδη σελίδα στον έκλεκτο τραγουδιστή Κώστα Κεχαγιά, του οποίου οι έμφανί- σεις στο κέντρον «Όλυμπο» καταχειρο- κροτήθηκαν. Μία εφημερίδα έφτασε στο σημείο να γράφη ότι πρόκειται γιά τον καλύτερο «Έλληνα καλλιτέχνη, που γνώ- ρισε τό Παρίσι από τό 1940.

Κατά την έφετεινή συνανλία των τελειο- φοιτών του 'Εθνικού 'Αδειου, που έδόθη με έπιτυχία στον «Παρνασσό», διεκρίθη, μεταξύ άλλων, η κ. Βεατρίκη Παπαδια- μαντοπούλου - Μαγουλά, άριστοχχος της σχολής απαγγελίας του κ. Καρακανά. 'Η νέα καλλιτέχνης, που είναι γνωστή ά- πό τό ραδιόφωνο και διάφορες πνευματι- κές εκδηλώσεις των 'Αθηνών, έλαβε παμ- ψηφεί έκτός του βαθμού άριστα και τό χρηματικό βραβείο Μαρίας Κοτοπούλη έκ δραχμών πεντακοσίων. Σημειώτέον ότι τό υπό των διευθυνιν του κ. Μαγουλά Κα- λομοίρη 'Αδείο ώνόμασε την κ. Μαγουλά «πρώτη άριστοχχον εις την άπαγγελίαν της δραματικής και λυρικής ποιήσεως».

Η γυναίκα που παίζει ΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ

Πώς διεξάγονται οι «άγώνες έ- λευθερίας πάλης αυτοκινήτων»

"Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, που αγαπούν τον κίνδυνο και την περι- ριπέτεια, έτσι και η 'Αγγλίδα Τόνια Κραουτς έδειξε από μικρή ότι δεν ήταν φτιαγμένη γιά την ήσυχη οικο- γενειακή ζωή. 'Η άδυναμία της, πού της πρόσφερε και τίς μεγαλύτερες συγκινήσεις, ήταν τά αυτοκίνητα και οι μηχανές.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών άρ- χισε να οδηγη τό αυτοκίνητό της με τέτοιο τρόπο, πού έφερνε σε δύσκο- λη θέσι τους άλλους οδηγούς και τους αστυφύλακες της τροχαίας. Γιά ένα διάστημα, άσχολήθηκε με τίς καλές τέχνες και έγινε συνεργάτις ενός γελοιογράφου.

'Αλλά γρήγορα εγκατέλειψε την καριέρα αυτή και εργάστηκε γιά λί- γον καιρό ως δυναμιτιστής και οδη- γός μηχανητόζακ. 'Υστερα δοκίμασε την τύχη της στους συνθηθισμένους άγώνες αυτοκινήτων, αλλά εγκατέ- λειψε κι' αυτήν την καριέρα, όταν άνεκάλυψε ότι οι γυναίκες δεν έχουν τό δικαίωμα να λάβουν μέρος στους διεθνείς αυτοκινητιστικούς άγώνες.

'Η μόνη λύσις πού έμεινε τότε, λέει η ίδια η κοκκινομάλα Τάνια, πού μόλις συμπλήρωσε τά είκοσιεν- να χρόνια της, ήταν να άφοσιωθώ στο πιο επικίνδυνο είδος αυτοκινητι- στικών άγώνων...

Και, τό πιο επικίνδυνο είδος άγώ- νων είναι τό σπορ πού μπορεί κα- νείς να τό ονομάσει «έλευθερα πάλη αυτοκινήτων», χωρίς να διατρέχη τον κίνδυνο να χαρακτηρισθή ως υπερβο- λικός. Συγκεκριμένα, πρόκειται γιά τό νέο είδος αυτοκινητιστικών άγώ- νων, όπου ό οδηγός έχει τη δυνατό- τητα και τό δικαίωμα να μεταχειρι- σθή κάθε μέσον, γιά να βγάλη από την μέση τους αντιπάλους του, προ- κειμένου να φτάση στο τέρμα.

'Η Τάνια Κραουτς, τά κατάφερε τόσο καλά, ώστε σε διάστημα κά- πως μεγαλύτερο από έναν χρόνο, να θεωρητή από τους άνδρες άνταγω- νιστάς της ως μία από τίς πιο ύπο- λογίσιμες αντιπάλους, σε ένα άγώ- νισμα πού, ό τρόπος με τον όποιον διεξάγεται, τό κάνει κατάλληλο μό- νο γιά άνδρες — και μάλιστα άν- δρες με σιδερένια νευρά και εξαιρε- τικές ικανότητες.

Μία ιδέα γιά τό πως διεξάγονται οι άγώνες αυτοί δίνει τό παρακάτω άπόσπασμα από τό επίσημο πρό- γραμμα των άγώνων:

«Με τό κατέδρασμα της σημαίας, τά αυτοκίνητα ξεκινούν, μαχόμενα τό ένα με τό άλλο, συγκρουόμενα και ανοίγοντας τό δρόμο τους προς τό τέρμα, μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο ά- πό θορύβους πού κάνουν λάστιχα πού σκάζουν, εξαρτήματα αυτοκινή-

'Από τό προσεχές πονηυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρ- χίζει μία καινούργια σειρά αϊ- σθηματικών διαλόγων του κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μέσα από τους καινούργιους διαλόγους του έκλεκτου συγ- γραφέως, τά δυό πρόσωπα του νουβελίστ της αγάπης, 'Εκείνος και 'Εκείνη, μά δόσουν με αϊ- σθημα καί χιούμορ, ανάλαφρα και πεταχτά, την τρυφερή φιλο- σοφία του έρωτος...

Επιμνησμοί βίχλοι

ΛΟΓΙΚΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

Κατόπιν μόχθων άρεσκτών, μά και διασημάτων, μειούται λίαν αισθητώς ό φόρος θεαμάτων και, όπως ισχυρίζονται παράγοντες μεγάλοι, εις χρόνον ευθετώτερον θα μειωθή και πάλι!

★

'Αλλά μ' αυτή την έκπτώσιν ή άλλως άδαρίαν, ζητούν και όλοι οι υπάλληλοι από την 'Εφορίαν να λάβη υπό σημείωσιν κι' αυτών την φορομείωσιν...

'Εφ' όσον ή κατάσταση τους άλλαξε τά ράμματα και πρό πολλού κατανήσαν... όμοσία θεάματα!

ΕΤΕΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Οί καπνοβιομήχανοι, οί καλομαθημένοι, πού χρόνια μάς δουλεύουνε και πάντα μās...φου- (μάρουν, ύπέβαλαν μιά αίτησι εμπειριστατωμένη και τίς «τανιές» θέλουνε με πίστωση να πάρουν!

★

'Ετσι σ' αυτήν την μάταιη και πλάνα κοινωνία, θα συμπεράνη, φίλε μου, και θα διαπιστώσης, οί πλείστοι βιομήχανοι πως έχουνε τανία και λαμαργία δειχνόμεν μεγάλη στις πιστώσεις.

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

«Καθολικήν ασφάλισιν» ζητούν οι εραζόμενοι, οί ποτε άδικούμενοι και ποτε χερμαζόμενοι, δι' ό και θα κατέλθουνε εις έντονον άγώνα κι' οί διαμαρτυρίες τους πηγαίνουν, ήδη, γόνα!

★

Τό ζήτημά τους δηλαδή ζητούν να τύχη λύσεως ευνόικης και λογικής γιά τους εργαζομένους και χάριν της καθολικής έκείνης ασφαλίσεως, τους βλέπεις, στις ημέρες μάς... διαμαρτυρομένους!

ΤΩΡΑ ΜΑΛΙΣΤΑ

Είναι να παραφρονήση ό κοσμάκης γιά καλά και να χάση ώρισμένως τά όλίγα του μυαλά, όταν βλέπη, στον καιρό μάς, και διαβάζει, συνιπο (λέται, ότι στην ψαραγορά μάς... άστακός δεν θα πωλήται!

★

Αδιστηρώς άπηγορευθή ν' άλιεύετ' άστακός και απ' όλους τέτοιος νόμος θεωρείται κομικός, γιατί κι' όταν μάς τον είχαν φανερά έκτεθειμένον γιά την τσέπη μας ύπηρξε είδος...άπηγορευμένον!

ΚΕΡΑΜΙΔΑΡΙΟ

Παραπονούνται ζωηρώς οί κεραμοποιοί, διότι πās άρμόδιος την ήψησιν τους ποιεί κι' άν δεν ικανοποιηθ' ό σχετικό τους αίτημα, προς άπεργίαν γενικήν τά έχουν όλα έτοιμα!

★

'Ετσι, λοιπόν, στη γούρα μάς, όποιον ελαία θάλλει κι' άπεργίες γίνονται ή μία μετά την άλλη, της κάλμας της άπεργιακής έχάθηκε ή έλπίδα και διαρκώς μάς έρχεται και νέα...κεραμίδα!

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

'Αθλητά Κορατών άπειρών ίσως και πολλών ήπειρων, εις τό Στάδιο μάς θάρθουν γιά να τρέξουν, να πε- (θήσουν, κι' όπως γίνεται συνήθως, πρώτες νίκες να κερ- (δίσουν!

★

'Αθλητά θάρθουν τούτεστιν όλων των άγωνισμάτων εις την θείαν χώραν ταύτην των λευκών των ά- (γαλιμάτων, ή όποια θάρθη άφέντως πρώτη εξ όλων των χω- (ρών!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Από φροῦτα δροσερά τά καφάρια είναι γεμάτα, μά τά βλέπεις... καρπερά στην τιμή, πανάθεμα τά...

★

'Ετσι, θέλοντας και μη, τραγουδάς σ' αυτή τη φάσι: «Παναγιά μου μία τιμή! Να σου φύγη τό... καφάρσι!».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το μαρτύριο της φαγούρας

Ένα νέο φάρμακο που την εξαφανίζει

Η φαγούρα δεν είναι πραγματική πάθηση. Είναι ένα κοινό σύμπτωμα διαφόρων παθολογικών καταστάσεων, από την πιτυρίαση ως τη διαβήτη, από την αλλεργία ως τη γεροντική δερματίτιδα. Μία φαγούρα περαστική, μικρής διάρκειας, αποτελεί απλά και μόνο μία ενοχλήση. Όταν όμως επιμένει ή επαναλαμβάνεται συνεχώς, κάνει τον άνθρωπο νευρικό, δεν τον αφήνει να κοιμηθεί, να εργασθεί, να ζήσει κανονικά, κι επιπλέον γενικά την υγεία του. Μπορεί επίσης να προκαλέσει διάφορες μολύνσεις, απ' τα μικρόβια που εισχωρούν στις μικρές γρατσουνιές που γίνονται με το ξύσιμο.

Όταν η αιτία της φαγούρας είναι φανερά και άλλη — π. χ. ένα τσίμπημα έντομου ή το τρίψιμο ενός μάλλινου ρούχου — χρησιμοποιούμε ένα απ' τα κοινά καταπραυντικά φάρμακα, όπως είναι το γάλα μαγνησίας ή η λωσιόν καλαμίνης. Ποτέ δεν θα μεταχειρισθούμε λιπαρή αλοιφή διότι την υποδεικνύει γιατρός, ιδίως αν το δέρμα έχει πληγιστεί.

Αν όμως δεν βρίσκουμε τόσο εύκολα το αίτιο της φαγούρας, το φρόνιμο είναι να καταφύγουμε στο γιατρό. Αυτός μόνο μπορεί να κάνει τη διάγνωση και να θεραπεύσει κατόπιν, όχι μόνο το σύμπτωμα της φαγούρας, αλλά και την αρχική αιτία της. Οι αιτίες αυτές είναι τοπικές ή γενικές. Στην πρώτη κατηγορία υπάγονται οι ερεθισμοί του δέρματος από διάφορα φυτά, χημικές ουσίες, τσιμπήματα έντομων, παγερό άνεμο, ρούχα, ιδρώτα κλπ. Οι γενικές αιτίες είναι διάφορες ασθένειες, αλλεργίες και ψυχικές διαταραχές.

Αν υπάρχει μία γενική φαγούρα, αλλά χωρίς εξάνθημα, ο γιατρός συνιστά συνήθως να γίνει ανάλυση αίματος. Γιατί, σε μερικές περιπτώσεις — σπείρες, ευτυχώς — πρόκειται περί συμπτώματος ικτερού, διαβήτη ή λευχαιμίας.

Αν ο πάσχων έχει εκ φύσεως ξηρό ή λεπτό δέρμα, ο γιατρός θα τον ρωτήσει πόσο συχνά κάνει λουτρό. Κατά πάσαν πιθανότητα, θα του απαντήσει εκείνος, ότι κάνει ένα-δυο λουτρά την ημέρα — που είναι υπερβολικά για ένα τέτοιο είδος δέρματος. Η υπερβολή αυτή, ιδίως δε αν χρησιμοποιείται νερό πολύ ζεστό, αποτελεί μία από τις κοινότερες αιτίες της φαγούρας κατά τους χειμνοειδικούς μήνες. Γιατί το δέρμα χάνει τη φυσική λιπαρότητά του κι αρχίζει να σκάει και να απολεπίζεται.

Ο γιατρός θα συστήσει τότε ένα καταπραυντικό λάδι, που ανακουφίζει απ' τη φαγούρα και μαλακώνει το δέρμα. Θα υποδείξει δε στον πελάτη του να μην κάνει περισσότερα από δυο μπάνια την εβδομάδα, το χειμώνα. Τις άλλες μέρες, μπορεί να περπατά το σώμα του με ένα βρεγμένο σφουγγάρι. Προ-

πει δε να χρησιμοποιήσει σαπούνι πολύ λιπαρό. Συχνά ωστόσο, είναι προληπτική για το γιατρό η ανακάλυψη της προελεύσεως της φαγούρας. Προκειμένου π. χ. για μία γυναίκα μεσόκοπη, για έναν άντρα 50 - 55 ετών, ο γιατρός εξετάζει την πιθανότητα διαταραχής της αδενικής ισορροπίας, που διορθώνεται με κατάλληλες ορμόνες.

Άλλοτε πάλι, ο γιατρός πρέπει να εξερευνήσει τη συναισθηματική ζωή του πάσχοντος, για ν' ανακαλύψει τυχόν κάποια ψυχική αιτία που προκαλεί τη φαγούρα. Μία γυναίκα π. χ. πάθαινε φαγούρα κάθε φορά που έπινοκε τιτάνε τον παντρεμένο γιο της, γιατί δεν συμπαθούσε τη νύφη της.

Πολλές φορές, το ψυχικό αυτό αίτιο είναι τόσο βαθιά κρυμμένο, ώστε μόνον ένας ψυχίατρος μπορεί να το ανακαλύψει.

Ανεξάρτητα προς την προέλευση της φαγούρας, ο γιατρός θα επιδιώξει άμεσα ν' ανακουφίσει τον πάσχοντα απ' το βασανιστήριό του. Ύστερα αναζητεί την αιτία και τον τρόπο της μόνιμης θεραπείας, διαλέγοντας ανάμεσα στα διάφορα φάρμακα και τις μεθόδους που έχει στη διάθεσή του.

Προκειμένου π. χ. για μία έντονη φαγούρα στο δακτύλιο, μπορεί να χρησιμοποιηθεί μία απ' τις νέες ορμόνες των επινεφριδίων, που φέρνουν ανακούφιση. Η μπορεί να συστήσει προπριονικό ή καπρυλικό νάτριο, που ενεργεί καταπραυντικά. Η ν' ανακηρύξει καταπραυντικά. Η ν' ανακηρύξει καταπραυντικά. Η ν' ανακηρύξει καταπραυντικά.

Ύστερα θα ψάξει για την αιτία της φαγούρας. Μπορεί να είναι αιμορροΐδες, πολύποδες, ελκωτικά παθήματα, μολύνσεις, αλλεργία ή αντίδραση σε κάποιο αντιβιοτικό (έχει παρατηρηθεί, ότι μερικά απ' τα καινούργια αντιβιοτικά, αρχίζουν να φέρνουν φαγούρα στο δακτύλιο, αφού χρησιμοποιηθούν επί 4-8 βδομάδες).

Πολύ βασανιστική επίσης είναι η φαγούρα των εξωτερικών γεννητικών οργάνων των γυναικών. Εκνευρίζει την πάσχουσα, τόσο ώστε να χρειάζεται πριν απ' όλα ένα καταπραυντικό για τα νεύρα της. Ύστερα ο γιατρός θα της συστήσει ένα τοπικό φάρμακο, καθώς και ζεστές ή κρύες κομπρέσες (πιό ανακουφιστικές είναι οι ζεστές, μολονότι οι κρύες φαίνονται εκ πρώτης όψεως πιο ευχάριστες). Σ' άλλες περιπτώσεις, συνιστάται μία κοινή κολντοκρέμ, ή ένα μίγμα μεντόλ και τριανταφυλλόλεου. Άλλοτε όμως χρειάζεται δραστηκώτερη θεραπεία, π. χ. επάλειψις με νιτρικό άργυρο, είτε αλοιφές με θειάφι ή με πίσσα.

Η φαγούρα του τριχωτού δέρματος του κεφαλιού μπορεί να οφείλεται σε πιτυρίαση ή σε δερματική πάθηση. Όταν περιορίζεται στο πίσω μέρος του κεφαλιού, κατά «πλάκες», πρό-

κειται πιθανότατα για «νευροδερματίτιδα», που είναι αρκετά συνηθισμένη στους νεύρικούς, υπεραισθητικούς και ανήσυχους τύπους.

Ένα νέο φάρμακο, πολύ ωφέλιμο για τη φαγούρα, είναι η φθοριοβόρικορτιζόνη. Δεν δρα πάλι τα βασικά αίτια, αλλά εξαφανίζει τη φαγούρα και τον ερεθισμό του δέρματος. Είναι ακριβή, χρησιμοποιείται όμως σε πολύ μικρές δόσεις. Πρέπει δε να χορηγείται μόνο με την επίβλεψη γιατρού.

Φάρμακο για το έμφυσημα

Το νέο φάρμακο «ντιαμόξ», που απομακρύνει τα πολλά υγρά από το σώμα σε περιπτώσεις καρδιακής ανεπάρκειας κλπ., δοκιμάστηκε τώρα σε 4 πάσχοντες από χρόνιο πνευμονικό έμφυσημα. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, σ' όλους ότι εξατμήθηκε η δύσπνοια και καλύτερεσαν γενικά οι λειτουργίες των πνευμόνων. Οι γιατροί πιστεύουν, ότι το φάρμακο αυτό ενεργεί εξατμώνοντας την ποσότητα διοξειδίου του άνθρακα, που υπάρχει στο αίμα και που προκαλεί το έμφυσημα.

Η διάγνωση των νευρώσεων

Αποδείχθηκε τελευταίως με πειράματα, ότι όσοι βρίσκονται σε μία κατάσταση αγωνίας, αποβάλλουν στα ούρα τους υπερβολικές ποσότητες λιπιδίου οξέος. Συνιστάται, λοιπόν, οι έρευνηται να εφαρμόσουν μία σχετική μέθοδο, για τη διάγνωση των νευρωτικών ατόμων, που υποφέρουν υπερβολικά από αγωνίες. Όλοι αυτοί παρουσιάζουν πολύ λιπιδίου οξέος στα ούρα τους, ακόμα κι όταν δεν έχουν κανένα πραγματικό λόγο ν' αγωνισθούν. Με τον ίδιο τρόπο ανακαλύπτεται και η προδιάθεση που έχουν ορισμένοι άνθρωποι να γίνουν νευρωτικοί.

Για τους αλκοολικούς
Η κλασική θεραπεία του τρομώδους παραλήρηματος (ντελirium tremens) των αλκοολικών, συνίσταται στη χορήγηση βιταμίνης Β1 (γιατί υπάρχει τότε έλλειψη απ' αυτήν), καθώς και κατευναστικών φαρμάκων. Τώρα, προστέθηκε σ' αυτά και το νέο φάρμακο χλωρ-

προμαζίνη, που καταπραύνει τον άρρωστο, του επιτρέπει να φάει κανονικά και να κοιμηθεί, και λιγοστεύει τις ψευδαισθήσεις και τους εφιάλτες του.

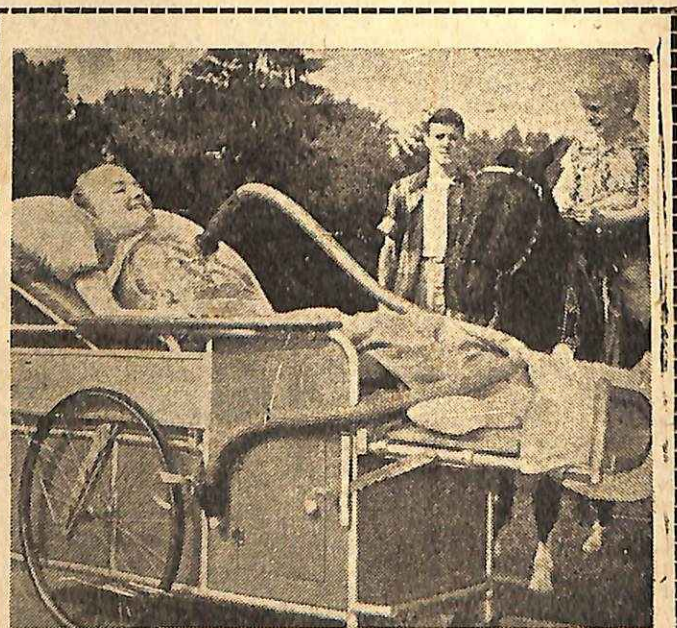
Ασπράδι του αγγού στον πονόμυο

Για το τσούξιμο των μυών, που προκαλείται από διάφορες μορφές επιφυκιτίδης, απεδείχθη πως ωφέλει συχνά το ασπράδι του αγγού. Αυτό βεβαιώνει τουλάχιστον ένας Αμερικανός γιατρός, που το χρησιμοποίησε με καλά αποτελέσματα επί 15 χρόνων. Ο πάσχων πρέπει να χτυπήσει ένα ασπράδι, όπως να «δέσει», να το φυλάξει σε ψυγείο και να σταχτεί λίγο απ' αυτό μέσα στο μάτι του μ' ένα σταγονόμετρο. Το δροσίζει και ανακουφίζει το τσούξιμο.

Η «σεραμυκίνη» και η φυματίωση

Ένα νέο αντιβιοτικό, η «σεραμυκίνη», είναι συχνά αποτελεσματικό σε σοβαρές περιπτώσεις φυματίωσης και σε επίμονες μολύνσεις των ούροποιογεννητικών οργάνων. Από 37 φυματικούς — απ' τους οποίους οι 29 ήταν σε κατάσταση χρόνιας και πολύ προχωρημένη — που δεν είχαν ωφέληση με καμία άλλη θεραπεία, οι 36 παρουσίασαν αξιολογική κλινική βελτίωση με τη «σεραμυκίνη». Οι 30 κέρδισαν 2 - 7 κιλά μέσα σε 16 εβδομάδες. Έξ αλλού, το ίδιο φάρμακο, ωφέλησε 46 από 62 πάσχοντες από ούροποιογεννητικές μολύνσεις, ανθεκτικές σε κάθε άλλη θεραπεία.

Μία νέα εγχείρηση
Σε περιπτώσεις αρτηριοκληρώσεως, ή χοληστερόλη, που αφορούν στο αίμα, μπορεί να συγκεντρωθεί μέσα σε μία αρτηρία του μηρού και να τη φράξει. Περιορίζεται τότε η λειτουργία των ποδιών και μπορεί κάποτε να εκδηλωθεί γάγγραινα. Τώρα, λοιπόν, εφαρμόζεται σ' αυτές τις περιπτώσεις μ' επιτυχία μία νέα εγχείρηση. Η επέμβαση αυτή διαρκεί 2 ώρες. Ο χειρουργός κάνει δυο τομές, πάνω και κάτω απ' το σημείο της εμφράξεως, χώνει μέσα μία χορδή πιάνου και μ' αυτήν ξεκολλάει από τα αρτηριακά τοιχώματα και τραβάει έξω το σπάλιο της χοληστερόλης. Από 23 πάσχοντες, που υπεδείχθησαν σ' αυτή την εγχείρηση, οι 20 εξαλείφθηκαν την κανονική χρήση των ποδιών τους.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Επειτα από 9 ολόκληρα χρόνια, που έζησε στα νοσοκομεία η Καρόλ Σάντιν, μία κοπέλλα 23 χρόνων από την Ουάσιγκτον, που είχε το άτυχμα να προσβληθεί από πολιομυελίτιδα, σε ηλικία 13 χρόνων, καθάρθηκε προ ημερών να ξαναγεννηθεί στο εξοχικό σπίτι της οικογενείας της, χωρίς σ' έναν νέο «πνεύμονα» από πλαστική ύλη, ο οποίος έχει το προσόν να είναι κινητός και όχι ακίνητος, όπως ήταν οι μέχρι σήμερα γνωστοί «χολοειδικοί πνεύμονες».

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ έναντίον του γήρατος

Το νυστέρι ξαναβρίσκει τους έρειπωμένους από τον χρόνο οργανισμούς

Η γεροντολογία είναι ένας από τους πιο... νεαρούς κλάδους της ιατρικής επιστήμης. Ανεπτύχθηκε κατά τα τελευταία χρόνια και σημείωσε ραγδαία και θαυμαστή εξέλιξη. Ο κύριος σκοπός της γεροντολογίας είναι να αναστείλει όσο μπορεί πιο πολύ την επέλευση του γήρατος στον ανθρώπινο οργανισμό και να ξαναδώσει στα έρειπωμένα από τον χρόνο σώματα ένας μέρος από το παλιό, νεανικό τους σφρίγος.

Όλοι οι τομείς της ιατρικής συνεισφέρουν τις προσόδους τους στην προσπάθεια που καταβάλλει η γεροντολογία και τα μέχρι τώρα αποτελέσματα, στα οποία έχει φθάσει ο κλάδος αυτός, εγγυώνται τα όρια του άπιστου και του θαύματος.

Από το προσκλητήριο αυτό των ιατρικών ειδικοτήτων, που χρησιμοποιούνται στη γεροντολογία, δεν λείπει φυσικά κι η χειρουργική.

Εδώ και λίγα χρόνια, η χειρουργική επέμβαση σε ηλικιωμένους οργανισμούς αποτελούσε στις περισσότερες των περιπτώσεων μία γαμήνη υπόθεση. Το νυστέρι δεν μπορούσε να προσφέρει πολλές υπηρεσίες.

Σήμερα, όμως, το νυστέρι βυθίζεται και στις σάρκες των αρρώστων αυτών με περισσότερη άνεση και πολλές ελπίδες κι' ανάμεσα στην πελατεία των χειρουργών ο αριθμός των γεροντών ολοένα αυξάνει. Έδώ και κάμποσα χρόνια, γίνονταν χειρουργικές επεμβάσεις σε γεροντες μονάχα όταν επρόκειτο για περίπτωση κατεπιγούσης φύσεως ή το επέβαλλε αναγκαστικά η φύσις της ασθένειας.

Έτσι, πολλοί άνθρωποι καταδικάζονταν να περνούν τα γηρατεία τους με χρόνιας κι' οδυνηρές επιδεδειγμένες ασθένειες, τις οποίες η παθολογία δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά, ενώ η χειρουργική θα ήταν σε θέση να τις εξαλείψει τελείως.

Τα πράγματα όμως άλλαξαν στο καλύτερο κατά τα τελευταία αυτά χρόνια. Η χειρουργική μπαίνει με όλα της τα δικαιώματα στην απαγορευμένη αυτή ως γιτες περιοχή της ανθρώπινης ηλικίας. Το νυστέρι προσφέρει με μεγάλη ευκολία τις υπηρεσίες του και στη γεροντική ηλικία.

Τα δεδομένα της στατιστικής μιλούν πολύ εύγλωττα για πολύποδες εγχειρήσεις στους πνεύμονες, για εκτομές στον οισοφάγο, για ολοκληρωτικές εφαιρέσεις του στομάχου, για εφαιρέσεις στην καρδιά και για πευδάσεις των περιπτώσεων ένα σωρό άλλες περιπτώσεις στις οποίες η χειρουργική παίζει σωτήρια το ρόλο της χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη της την προχωρημένη ηλικία.

Ο κυριότερος λόγος, για τον οποίο άλλοτε δεν γίνονταν παρά με μεγάλη δυσκολία χειρουργικές επεμβάσεις στους γεροντες, ήταν το ότι η επιτήρηση αγνοούσε ακόμη τις αντιστάσεις του ηλικιωμένου οργανισμού.

γανισμού απέναντι των επεμβάσεων αυτών.

Αυτή η άγνοια έμποδισε, μεταξύ άλλων, και τις επεμβάσεις στον προστάτη, τον αδέναν αυτόν, που η παθολογική του μεγέθυνση προκαλεί τόσα βάσανα στους γέροντες. Σήμερα, η ούρολογία έχει διαπιστώσει, ότι η υπερτροφία του προστάτου επιφέρει μία γενικότερη κατάρρευση του οργανισμού και κάνει να έρθει το γήρας πιο γρήγορα και πιο οριστικά. Έτσι, με την εγχείρησή στον προστάτη, δεν απαλλάσσεται απλώς ο ασθενής από μία ώριμη αρρώστια, αλλά και ξαναβρίσκει αρκετά. Η εγχείρησή στον προστάτη είναι ένας από τους πιο ασφαλείς τρόπους, με τους οποίους καθορθώνει σήμερα η επιστήμη να αποτρέψει το γήρας και να κρατήσει τον άνθρωπο για κάμποσα ακόμη χρόνια σε ανθρωπότητα.

Η αντιμετώπιση του προστάτου γίνεται και με ορμονοθεραπεία, γιατί η υπερτροφία του αδένος αυτού έχει εξασκρινωθεί, ότι οφείλεται σε μία ορμονική διαταραχή, η οποία παρουσιάζεται όταν ο άνθρωπος βρίσκεται στο κατώφλι του γήρατος. Άλλα ορμονοθεραπεία είναι αποτελεσματική μονάχα κατά την αρχική περίοδο, κατά την οποία η υπερτροφία του προστάτου δεν έχει προχωρήσει ακόμη πολύ. Αντιθέτως, η χειρουργική επέμβαση αποτελεί τρόπο ριζικής αντιμετώπισης του κακού κι' επιβάλλεται να γίνει, γιατί οι κίνδυνοι που υπήρχαν άλλοτε, σήμερα, κατά μέγα μέρος, έχουν εκλείψει χάρις στις προσόδους της διαγνωστικής.

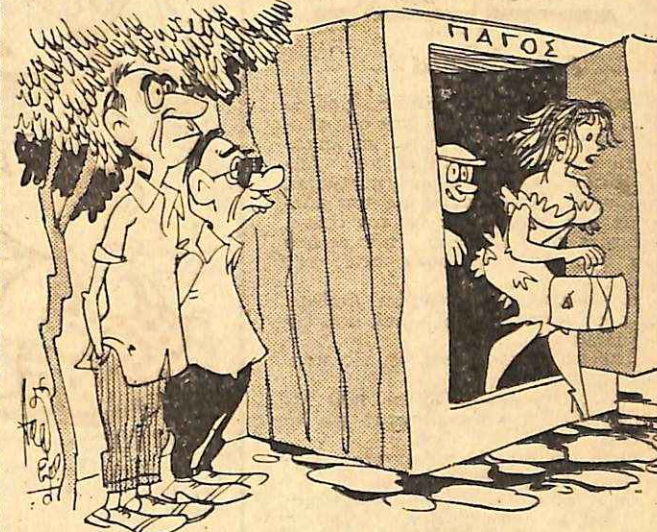
Η εγχείρησή στον προστάτη δεν εξαφανίζει μονάχα τις τοπικές ενοχλήσεις, αλλά επαναφέρει αρκετά χρόνια πίσω ηλικιωμένους οργανισμούς, που εξ αιτίας της υπερτροφίας του προστάτου, είχαν γεράσει κάπως πρόωρα κι' εννοίωσαν μία γενική κατάρρευση.

Παρατηρήθηκε επίσης, κατά την εγχειρήσεως του αδένος αυτού, ότι εξαφανίζονται καρδιακές διαταραχές, που προ της επεμβάσεως, είχαν όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα μιας αληθινής και σοβαρής καρδιοπαθείας. Το γεγονός αυτό, πάλι σε άλλα, επιβεβαιώνει την άποψη, ότι η αλλοίωση του προστάτου αντανάκλα καταστροφικά και σε άλλα όργανα του σώματος, που απέχουν πολύ απ' αυτόν.

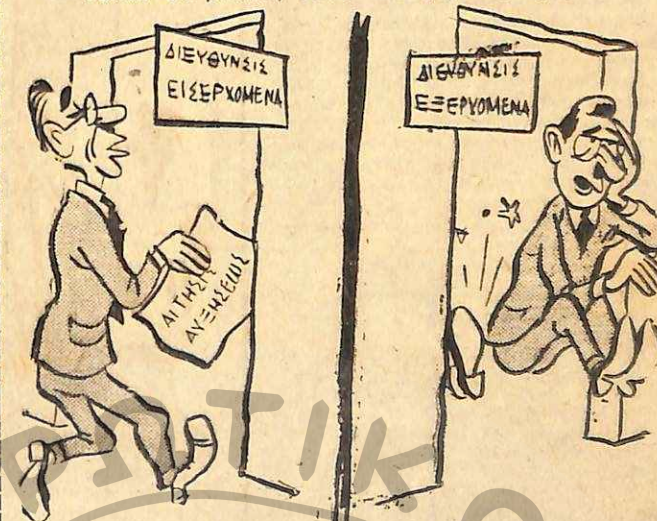
Στο τελευταίο διεθνές συνέδριο γεροντολογίας, που συνήλθε εδώ κι' ένα μήνα στο Τουρίνο, ο διάσημος Ιταλός καθηγητής Ντέ Τζιρόκολι, σε μία εμπεριστατωμένη εισήγηση που έκαμε σχετικά με τη χειρουργική της χειρουργικής για την απομάκρυνση του γήρατος, είπε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Οι πρόσφατες κατακτήσεις στον χειρουργικό τομέα, όχι μόνο εξασφαλίζουν επεμβάσεις ακίνδυνες σε ασθενείς προχωρημένης ηλικίας, αλλά συντελούν με ριζοσπαστικό τρόπο, ώστε να απωθηθεί το γήρας και να έρχεται αρκετά αργότερα απ' ό,τι ως τώρα. Το όπλο που θα νικήσει το γήρας, δεν είναι ούτε η δίαιτα, ούτε κανένα φάρμακο. Είναι το νυστέρι!...»

Τελωτοθεραπεία

— Μπα! Τι βλέπω; Πάλι έλλειψις πάγου;...

Γραφειοκρατία...

— Καλά ντέ!... Μη φωνάζεις ετσι, παληόπαιδο! Θα στο δώσω το ποσό το τόπι σου... Άος να κοιμηθούμε λίγο ήσυχα!... (Του Αρχέλαου)

Αισιοδοξία

Μιά πρωτοφανής πλημμύρα έχει αναγκάσει τον κ. Πετεινίδη, τον αισιοδοξότερο άνθρωπο του κόσμου, να καταφύγει στη σκεπή του σπιτιού του. Καθεται, λοιπόν, εκεί πάνω και περιμένει, ήσυχος-ήσυχος... "Ένας γείτονας του πλησιάζει με μία βάρκα για να τον σώσει. — Ξέρετε πώς τα νερά πήραν όλα τα ζώα σας από την αύλη σας; του φωνάζει.

— Δεν πειράζει, απαντάει εκείνος. Εύτυχος, οι πάπιες κι' οι χήνες μου ξέφυκαν κολύμπι!

— Και σ'ας καταστρέψανε τις πορτοκαλιές σας...

— Μικρό το κακό. Όλοι μου λέγανε πως δεν θα κάνανε φέτος πολλά πορτοκάλια.

— Αυτή τη στιγμή, το νερό έχει φτάσει ως τα παράθυρά σας!

— Καλύτερα. Τόσον καιρό τώρα, θέλανε πλύσιμο τα τζάμια...

* Ένας φοιτητής, που τα κατάφερε να περάσει στις εξετάσεις, αμελέτητος, χοροπηδός και τραγουδάει στην κάμαρά του, τρελλός απ' τη χαρά του. — Μά ήσυχάστε, λοιπόν! τ'ν μαλώνει η σπιτονοικοκυρά του. Δεν είσατε σε καμιά ταβέρνα!

Ο φοιτητής πηγαίνει τότε να έδω λώση θορυβώδως την ευχαρίστησή του σε μία ταβέρνα. Μά ο ταβερνιάρης έπευδαίνει και του λέει: — Έ, που νομίζεις πως βρισκεσαι; Στο σπίτι σου;...

* Η άρραδωνισμένη δεσποινίς — πιανίστρια της κακής ώρας — λέει σε μία φίλη της: — Δεν καταλαβαίνω γιατί, όταν ο Τάκης μου έρχεται στο σπίτι, μου πίνει πάντα τα χέρια και δεν μου τ'αφίνει πιά καθόλου, ώπου να φύγει!

Κι' η φιλενάδα, με κακεντρέχεια: — Άκουσα να λένε... πως είναι πολύ φιλόμυθος!

* Διάλογος στην αύλη του φρενοκομείου: — Γιατί προσπαθείς διαρκώς ν' αποφύγης τη σκιά σου; — Μαλλώσαμε προχτές, γιατί την πάτησα από απροσεξία!

* Στο καπελλάδικο. — Θέλω ένα καπέλλο της τελευταίας μόδας. — Λάβετε την καλωσύνη να περιμένετε λίγα λεπτά, κυρία. Η μόδα αλλάζει αυτήν ακριβώς τη στιγμή!

* Η μητέρα λέει στο γιοκό της: — Βλέπεις, Τάκη μου, τα ωραία με ταξωτά μου φορέματα; Τα χρωστάμε όλα σ' ένα σκουληκάκι, μικρό κι' εργατικό.

Κι' εκείνος: — Το μπαμπά έννοεις;...

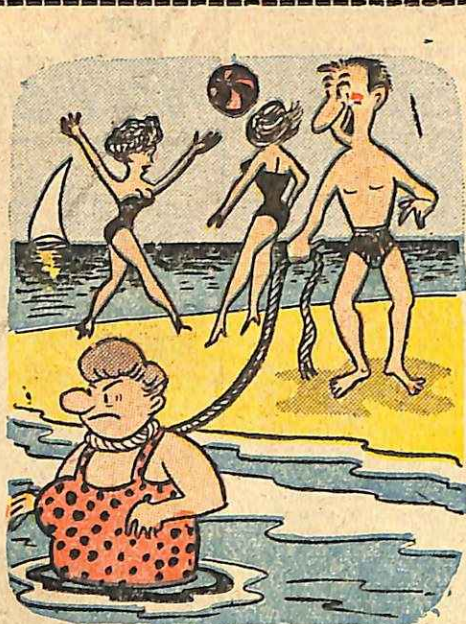
* Ο έμπορος πουλιών: Σας έγγυώμαι πως αυτός ο παπαγάλος είναι νεώτατος και θα ζήσει περισσότερο από εκατό χρόνια!...

Κι' αν δεν ζήσει εκατό χρόνια; — Τότε να μου τ'ν φέρετε πίσω.

* Ο νεόπλutos: Θέλω να μάθω ο γιος μου μία ξένη γλώσσα. — Μάλιστα, κύριε. Ποιάν προτιμάτε; Γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά...

— Την πιο ξένη που υπάρχει... Δεν με νοιάζει για την πληρωμή.

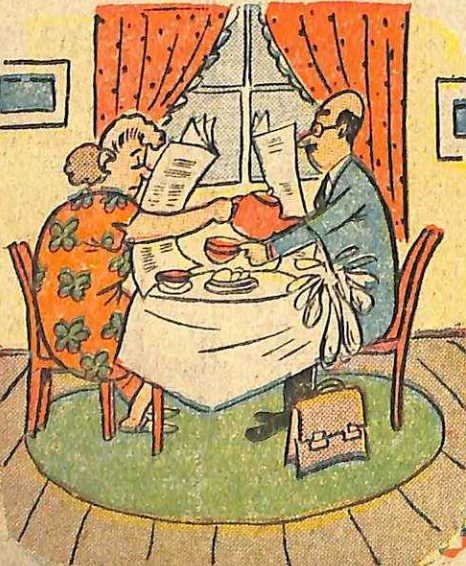
3

— Σανόξουν όσο θέλεις, πεθερούλα μου. Έγώ θα κρατάω γερά το σχοινί!...

— Όταν το θεατρικό έργο δεν είναι καλό, η δουλειά μας τριπλασιάζεται!...

Πρωινία: ιδήσεις.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το «κόψιμο» των ματιών, που ασχημίζει και γερνάει τόσο νεανικά πρόσωπα, οφείλεται συχνά σε μία διαίτα πολύ πλούσια σε αμυλώδη (ψωμί, ζυμαρικά). Επίσης συντελούν αρκετά το κρέας, τ' αυγά και το τυρί.

Σ' αυτή την περίπτωση, ωφελεί πολύ μία χορτοφαγική διαίτα. Τα πράσινα χόρτα και λαχανικά, όπως και τα καρότα και τα κοκκινούλια, πλουτίζουν το αίμα με έρυθρά αιμοσφαίρια και βοηθούν στην εξαφάνιση των μαύρων κύκλων κάτω απ' τα μάτια.

Άλλοτε όμως το κόψιμο των ματιών οφείλεται σε κούραση και παρουσιάζεται ύστερα από ξενύχτια ή εργασία με τεχνητό φως.

Ο ύπνος δεν αρκεί για να ξεκουραστούν καλά τα μάτια. Πρέπει να τα αναπαύετε και στο διάστημα της ημέρας.

Μην κυττάζετε πολλή ώρα προς την τ.β. δια δειγνύει. Τα μάτια ξεκουράζονται και γίνονται ωραιότερα, όσο περισσότερο κιούνται. Έχετε το ύπ' όψι στο διάστημα, στη δουλειά σας, στο θέατρο, στον κινηματογράφο. Στρέψτε τότε άλλοι τα μάτια σας έστω και για μία στιγμή μόνο, κι' α-νοιγοκλείνετε συχνά τα βλέφαρά σας.

Άλλο καλό σύστημα για να ξεκουράζονται τα μάτια, είναι να τα κλείνετε και να βάζετε πάνω την παλάμη σας, αλλά χωρίς να τα πιέζετε. Αν υπάρχει κάτι μαύρο στο δωμάτιο, κυττάζετε το κάθε τόσο. Το χρώμα αυτό ξεκουράζει τα μάτια.

Τέλος, παρακολουθήτε τακτικά τη λειτουργία του πεπτικού σας συστήματος, για την ομορφιά των ματιών σας.

Βερνίκι για τη σκουριά

Θέλετε ένα βερνίκι, που προφυλάσσει απ' τη σκουριά τα σιδερένια αντικείμενα; Μέσα σ' ένα μπουκάλι, που το ζεσταίνετε σε μαιν-μαρί, λιώνετε 150 γραμμάρια σαν-δαράχη, 120 γραμμάρια κολοφωνίων και 60 γραμμάρια γομαλάκα σε 120 γραμμάρια νεφτι και 180 γραμμάρια αλκοόλ.

Για να γίνουν αδιάβροχα τα παπούτσια

Αν θέλετε να κάμετε τελείως αδιάβροχα τα παπούτσια σας, παίρνετε 125 δράμια λίπος, 125 δράμια κίτρινο κερί και 5 δράμια ρεταίνι. Τα λιώνετε όλα μαζί, σε σιγανή φωτιά, ανακατεύοντας συνεχώς. Και ενώ το μίγμα είναι χλιαρό ακόμη, το α-πλώνετε σε παχύ στρώμα πάνω στα παπούτσια — που πρέπει να είναι τελείως στεγνά.

Πώς καθαρίζονται οι ψάδες

Οι ψάδες που σκεπάζουν τα πατώματα, καθαρίζουν ωραία μ' ένα βαμπακι βρεγμένο με γάλα. Προηγουμένως, τις πλένετε με χλιαρή σαπουνάδα, μ' ένα σφουγγαρι. Τις περνάτε ύστερα με το βαμπακι και το γάλα, κι' έτσι γίνονται σαν καινούργιες.

Καλοί τρόποι

Το απόρρητον της αλληλογραφίας είναι απόλυτα σεβαστό. Κι' η παραβίαση μιας επιστολής απαγορεύεται.

Ακόμη κι' αν βρήτε ένα ξένο γράμμα ανοιχτό, δεν επιτρέπεται να το διαβάσετε, εφόσον ο φάκελλος αναφέρει για ποιον προορίζεται.

Δεν επιτρέπεται επίσης ν' ανακοινώνετε σε άλλους το περιεχόμενο των γραμμάτων που λαβαίνετε, δίχως τη συγκατάθεση του αποστολέως. Ο κανόνας αυτός ισχύει προπάντων για τα γράμματα που περιέχουν μία έκμυστήρευση, μία κρυφή πληροφορία, ένα μυστικό.

Άλλοτε, πρόσεχαν πολύ στους τύπους, κατά τη σύνταξη μιας επιστολής. Τώρα όμως έχουν απλοποιηθή πολύ τα πράγματα σ' αυτό το ζήτημα.

Πάντως, τα γράμματά σας πρέπει να είναι καθαρογραμμένα, δίχως σβασίματα, προσθήκες και μουντζούρες. Δεν συγχωρούνται τα ορθογραφικά και συντακτικά λάθη, ούτε οι περίπλοκες και... μακαρολάβη νοειδείς φράσεις. Καλύτερα να έτοιμάζετε πρώτα το γράμμα σας σε σχέδιο, να το πρσθώνετε κι' ύστερα να το αντιγράφετε στο καθαρό.

Η ημερομηνία πηγαίνει επάνω δεξιά, στην πρώτη σελίδα. Όταν όμως θέλετε να δείξετε σ' ένα πρόσωπο εξαιρετικό σεβασμό ή ευγένεια, καθώς επίσης όταν γράψετε σε ανώτερό σας, βάζετε την ημερομηνία στο τέλος του γράμματος, κάτω α-ριστερά.

ΑΝ ΕΪΧΕ κάποιο ελαφρυντικό γιὰ τὸν κακὸτροπο χαρακτήρα της καὶ γιὰ τὴν προστυχία της ἡ Σοφία Ντόουζ, ἦταν πῶς δὲν ἐγγώρισε ποτὲ τὴν οἰκογενειακὴ ἱστορίαν. Ἦταν νόθο παιδί ἐνός Ἀγγλοῦ ψαρά, μπικερὶ καὶ λαθρεμπόρου. Ἀπὸ μικρὴ, πῆγε ὑπὲρ τῆς καὶ πῆγε στὸ Λονδίνο ὅπου

ἔζησε πορτοκάλια στὰς δρόμους. Μία μέρα ὅμως, τὴν πρόσεξε ὁ καμαριέρης τοῦ πρίγκηπος ντὲ Μπουρμπόν, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γάλλου βασιλέως, ποὺ ζοῦσε τότε ἐξόριστος σὲ τὴν Ἀγγλία. Θαύμασε τὰ γαλανά της μάτια, τὸ ἀγγελικὸ της πρόσωπο καὶ τὸ φρέσκο δερμα της καὶ τὴν ἐπέισε νὰ τὸν ἀκολουθῇ γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸν κύριό του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ δούξ φιλοξένησε διάφορους Ἀγγλοὺς ἀριστοκράτες, καὶ μετὰ τὴν ἀλλων τὸ δούκα τοῦ Κέντ (ποὺ ἐγίνε ἀργότερα ὁ πατέρας τῆς βασιλοῦσας Βικτωρίας). Συμφώνησε λοιπὸν μαζί του... νὰ παίξουν στὰ χαρτιά τὴν ἑπομένη ἐκεῖνη κοπελλίτσα!

Ἡ τύχη εὐλόγησε τὸν οἰκοδεσπότη: Κέρδισε καὶ κράτησε γιὰ φιλενάδα τοῦ τῆ Σοφία. Τῆς πῆρε ἕνα σωρὸ δακρύλους, γιὰ νὰ τῆς διδάξουν μουσικὰ, χορὸ, καλοὺς τρόπους, γαλλικὰ, λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ. Τῆς γάστισε ἕνα ὠραῖο σπῆτι, τὸ ἔπιπλωσε μὲ πολυτέλεια καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν ἐκεῖ συχνά.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅμως, ἔπεσε ὁ Ναπολέον κι' ἀποκαταστάθηκε σὲ τὴ Γαλλία ἡ δυναστεία τῶν Βουρβόνων. Ὁ πρίγκηπος γύρισε τότε στὸ Παρίσι. Δὲν πῆρε ὅμως μαζί του τὴ Σοφία. Θεωροῦσε πῶς εἶχε λήξει πιά αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφίσσῃ νὰ τῆς φύγῃ. Πῆγε μόνη της στὸ Παρίσι, νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σὲ μιά ὀπνὴ πανσιόν κι' ἀρξίσε νὰ βομβαρδίζῃ μὲ γράμματα τὸν πρίγκηπα, κωρίς νὰ παίρνῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἡ μέγαιρα

ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΟΡΦΗ

καὶ τοῦ φώναζε προκλητικὰ: —Μάλιστα, εἰμαι φιλενάδα τοῦ πρίγκηπα! Ἐπρεπε νὰ τὸ ξέρης ἀπὸ καιρὸ, βλάκα!

Ὁ ἀντὴρας τῆς τὴν ἔδριξε ἀγρία μ' ἕνα μαστίγιό, κι' ὕστερα τῆς ἐπέστρεψε τὴν προίκα της καὶ πῆρε διαζύγιο. Τώρα ἡ Σοφία ἦταν 34 ἐτῶν κι' ὁ πρίγκηπος 68, ὄρρωτος κι' ἀνάπηρος. Γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ του, τῆς χάρισε ἕνα ὠραῖο κτῆμα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς ἀφίσσῃ μὲ τὴ διαθήκη τοῦ ἑνὸς μεγάλου ποσόν.

Ἐξῆσαν μαζί μερικὰ χρόνια ἀκόμα. Ἡ διαβολὴ ἐκεῖνη γυναίκα εἶχε καταπλάσει ἀφάρτητὴ τὴ ζωὴ τοῦ γέροντος πρίγκηπα. Τὸν ἔδριξε, τὸν κακομεταχειρίζονταν, τὸν χτυποῦσε. Ἐδίωξε τοὺς παλῆους κι' ἀφωσιωμένους ὑπηρετῆς του. Πούλησε τὰ ἀγαπημένα του σκυλιὰ καὶ τ' ἀλογὰ του. Διάβαζε αὐτὴ πρῶτα τὴν ἀλληλογραφία του. Δὲν τὸν ἀφίνε νὰ βγῇ καθόλου ἐξω, χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύῃ ἕνας ἐμπιστὸς της. Κι' ὅταν κλειδωνόταν ὁ δυστυχισμένος σὲ τὴν κάμαρά του, γιὰ νὰ βρῇ λίγη ἡσυχία, ἐκεῖνη τράνταζε μὲ μανία τὴν πόρτα του, οὐρλιάζοντας βλαστήμιες καὶ φοβέρες.

Μία νύκτα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1830, ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς τοῦ Μανουρὶ τὸν βρῆκε μισολιπόθυμο, μ' ὅλο τὸ σῶμα του μαυρισμένο ἀπὸ χτυπήματα καὶ τὰ ματια του πρησμένα.

Ἀπελπισμένος πιά, ὁ πρίγκηπος ἐπείχετο νὰ δραπετεύσῃ, μὲ τὴ βοήθεια ἐνός φίλου του, ποὺ ἀγόρασε ἕνα ἀμάξι γιὰ λογαριασμὸ του καὶ τόκουσε σ' ἕνα γειτονικὸ δάσος. Ὁ Μανουρὶ φρόντισε νὰ τοῦ βγάλῃ διαβατήριό γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου εἶχε ἔλθῃ μεταφέρει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του: 1 ἑκατομμύριο φράγκα.

Ἀλλ' ἡ Σοφία μύρισκε τὸ σκέδιο, τὴν τελευταία στιγμὴ, κι' ἐκδικήθηκε σκληρὰ... Στὴς 27 Αὐγούστου, τὸ πρωί, ὁ Μανουρὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ κυρίου του, ἀλλὰ δὲν ἐπῆρε ἀπάντησι. Ἀντὶ τοῦτο, τὴν ἔσπασε, μπῆκε σὲ τὸ δωμάτιο... καὶ βρῆκε τὸ γέροντ πρίγκηπα κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα παράθυρο! Δὺο ματηλῖα, δεμένα μαζί, σχημάτιζαν μιά θλιεὴ σφηνισμένη γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του!

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ πρίγκηπος εἶχε αὐτοκτονήσει.

—Εὐτυχὴς ποὺ πέθανε ἐτοί! φώναξε ἡ Σοφία, ὅταν τῆς τὸ ἀναγγεῖλαν. Ἄν πέθανε σὲ κρεβάτι του, σίγουρα θὰ μὲ καταγορεύονταν πῶς τὸν δηλητηρίασα!

Μὲ τὴ διαθήκη του, τῆς ἀφίσε 8 ἑκατομμύρια φράγκα κι' ἕνα ὠραῖο σπῆτι στὸ Παρίσι. Καὶ πάλι ὅμως ἐκεῖνη δὲν ἱκανοποιήθηκε.

—Τὸν παλινάφητο! φώναξε Μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ τὰ διπλά!

Ἡ κοινὴ γνώμη τὴν κατηγόρησε τὸν πρίγκηπα. Ὅσο ὅσο ἡ Σοφία ἀπέφυγε τὴ σύλληψι καὶ τὴν καταδίκη χάρις σὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ὀλίγου, ποὺ τὴν ὑποστήριξε σκανδαλωδῶς κι' ἐξακολούθησε μάλιστα νὰ τὴν δεχέται στὴν ἀνάκτορα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ ἀντὴρας ἕνα μέγαρο στὸ Λονδίνο, ἀπέναντι στὸ Χάιντ Πάρκ. Ἐκεῖ τὴ βρῆκε ὁ θάνατος σὲ ἡλικία 48 ἐτῶν. Πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Ὅσο οἱ γίαντες ποὺ τὴν ἐξέτασαν, εἶπαν πῶς φαινόταν «σαν νὰ τὴν εἶχε στραγγάλισι ἕνα ἀόρατο χερί»...

ΣΤΙΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΜΟΔΑΣ
—Μπα, τί βλέπω! Ἀπὸ πότε ἔγινε αἰδικὸς καὶ στὰ ὀφθαλμοὺς;
(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

Ἡ διαβολὴ ἐκεῖνη γυναίκα τὸν ἔδριξε, τὸν κακομεταχειρίζονταν, τὸν χτυποῦσε...

Τέλος, μετὰ δύομιση χρόνια, ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἀνταμειβήθηκε. Ὁ πρίγκηπος ἦταν τότε 60 χρονῶν κι' ἐνοῖωθε μοναξιά. Ζοῦσε χωρισμένος ἀπ' τὴ γυναίκα του, ποὺ τὴν εἶχε παντρευτῇ στὰ 14 χρόνια του. Ἡ μόνη παρηγοριά του ἦταν ἡ νόθη κόρη του Ἀντέλ, ποὺ τὴν εἶχε ἀποκτήσει μὲ κάποια τραγουδίστρια τῆς ὁδοῦ καὶ ποὺ ζοῦσε σὲ σπῆτι τοῦ παντρεμένου.

Ἦταν ὥστόσο ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας. Εἶχε ἕνα μέγαρο στὸ Παρίσι κι' ἕνα θαυμάσιο κτῆμα στὸ Σαντιγύ.

Ὅταν λοιπὸν πῆγε ἐπιτέλους μιά μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Σοφία, ἐκεῖνη τοῦ ζήτησε νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπῆτια του. Βρῆκε δὲ τὴ λύσι, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κουτομιογιό: Θὰ περνοῦσε κι' αὐτὴ ὡς νόθη κόρη του! Μποροῦσε μάλιστα — τοῦ εἶπε — νὰ τὴν παντρεύῃ μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι, τῆς θέσεώς της...

Καὶ πραγματικὰ, ὁ πρίγκηπος βρῆκε τὸν κατάλληλο γαμπρό: Ἦταν ἕνας νέος ἀξιωματικὸς τῆς θροῦρας. Πρὶν πῇ ὅμως τὸ ναί, ἔκανε ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, καὶ συγκατατέθηκε μόνον ὅταν τὸν βεβαίωσε ὁ πρίγκηπος πῶς ἡ Σοφία ἦταν «ἄξια συζύγος γιὰ κάθε ἐντίμον ἄντρα». Πῆρε ἄλλωστε μιά γερὰ προίκα κι' ἕνα τίτλο εὐγενείας.

Ἡ Σοφία ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους στὸ Λονδίνο. Ὑ.

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Τα πρώτα ελληνικά σωματεία

Οχι μόνο στη διατήρηση άκμαίου του εθνικού φρονήματος, αλλά και στην οικονομική και πνευματική εξέλιξη του ξενιτεμένου Έλληνισμού γενικά, τεράστιο ρόλο έπαιξαν τα σωματεία. Ετύχημα είναι, ότι ο Έλληνας έχει μέσα στα κύτταρά του τη σωματειακή οργάνωση. Την αισθάνεται σαν μία βιολογική ανάγκη. Παντού, όπου βρέθηκαν 20 - 25 Έλληνες, ώργάνωσαν το σωματείο τους! Δεν υπάρχει γωνία της Γης, όπου να μη λειτουργή ελληνικό σωματείο, δεδομένου, ότι δεν υπάρχει και γωνία που να μη φιλοξενεί λίγους Έλληνες.

Ειδικότερα τα σωματεία έπαιξαν εξαιρετικό ρόλο μεταξύ των Έλλήνων των Ηνωμένων Πολιτειών. Χαμένοι μέσα στην άπεραντη αυτή χώρα, οι λίγοι μετανάστες μας της πρώτης μεταναστευτικής περιόδου (1890), αισθάνονταν έντονη την ανάγκη να αναπτύξουν τους δεσμούς τους στα πλαίσια των σωματείων, μέσω των οποίων μπορούσαν να επιδιώξουν λύσεις των μεγάλων προβλημάτων που τους απασχολούσαν.

Όπως είπα σε προηγούμενο σημείωμα, το πρώτο συγκροτημένο ελληνικό σωματείο που ιδρύθηκε στη Νέα Υόρκη — της οποίας οι Έλληνες, την εποχή εκείνη, ζήτημα είναι αν έφθαναν τους 500 — είναι η «Αθηνά». Η ίδρυσής του χρονολογείται από το 1891 και οι επιδιώξεις του ήταν εθνικές και κοινωνικές. Πρώτη του φροντίδα ήταν να οργανώσει μία εκκλησούλα και να φέρει έναν παπά από την Ελλάδα.

Η διοίκηση του πρώτου αυτού σωματείου εργάστηκε με μεγάλο ένθουςιασμό και μπορεί να λεχθεί, ότι έριξε το σπόρο της κατόπιν σωματειακής οργάνωσης, η οποία έφθασε στο ζενίθ της ακμής της μετά το 1925.

Την ίδια εποχή, ιδρύθηκε και στο Σικάγο το ελληνικό σωματείο «Ο Πλάτων», με πρόγραμμα την ήθικη, πνευματική και κοινωνική εξύψωση των Έλλήνων μεταναστών, που ζούσαν στη μεγάλη αυτή βιομηχανική πόλη.

Λίγο αργότερα — το 1894 — ιδρύθηκε στο Σικάγο και ο «Αναγνώστης», στο Λόουελ το σωματείο «Αθηνά-Ουάσιγκτων», στον Άγιο Φραγκίσκο η «Ελληνική Αλληλεβοηθήκη Αδελφότης».

Παρά τη μοιραία έλλειψη οικονομικών μέσων — οι σχετικά εύποροι Έλληνες της Αμερικής, μετρίονταν στα δάχτυλα εκείνη την εποχή — τα υποτιμώδους οργάνωσες εκείνα σωματεία, κατόρθωναν να εξασφαλίσουν από μία πρόχειρη στέγη, όπου κατέφευγαν όχι μονάχα τα έγγεγραμμένα μέλη, αλλά και κάθε Έλληνα, που είχε ανάγκη μίας συμβουλής, ή μίας υλικής βοήθειας.

Δεν είναι υπερβολή αν λεχθεί, ότι, χωρίς τα σωματεία, το εθνικό φρόνημα των

ξενιτεμένων Έλλήνων θα είχε ξεθυμάνει σε αίσθητο βαθμό. Και τούτο, διότι στα σωματεία όφειλται η λειτουργία των ελληνικών σχολείων και εκκλησιών, που απέτελεσαν — και αποτελούν — πηγές εθνικής δραστηριότητας.

Αν δεν υπήρχαν δε τον καιρό εκείνο τα σχολεία και οι εκκλησίες, η δεύτερη και η τρίτη — ή σημερινή — γενεά, που εξεπορεύθη από το πρώτο μεταναστευτικό κύμα, θα είχαν εξαμερικανισθεί απολύτως, υπό την πίεση των πραγμάτων. Δεν ήταν δυνατόν να συμβεί διαφορετικά.

Κατά τις αρχές του εικοστού αιώνα, ο αριθμός των ελληνικών σωματείων των Ηνωμένων Πολιτειών, μεγάλωνε με γοργότατο ρυθμό.

Το 1904, υπήρχαν ήδη τριάντα πέντε σωματεία, μεταξύ των οποίων και πολλά που αντιπροσώπευαν τις διάφορες περιοχές ή πόλεις της Ελλάδος: Η «Αδελφότης Λακεδαιμονίων», οι Σύλλογοι «Κοζανιτών», «Κορίθων», «Μεσσηνίων», «Αρκαδίων», «Ηλείων», όλοι αυτοί στη Νέα Υόρκη. Επίσης στο Σικάγο οι Σύλλογοι «Πανελληνίων», «Τεγέας», «Αρκαδίας», «Τανίας», «Μαντινείας», «Κολοκοτρώνης», «Κοσμητών». Στη Βοστώνη, τέλος, υπήρχαν οι Σύλλογοι «Αλληλοβοήθεια», «Βερανθής» και «Βασσαράς».

Γενικά, σ' όλες τις πόλεις της Αμερικής, όπου υπήρχαν λίγοι Έλληνες, λειτουργούσαν σωματεία, με τίτλους τοπικούς, πατριωτικούς ή ιστορικούς, όπως ο «Φειδίας», ο «Λόρδος Βύρων», ο «Λεωνίδας» κ. ά.

Λίγο, όμως, μετά την οργάνωση και λειτουργία των πρώτων σωματείων, παρουσιάστηκαν φαινόμενα εκκλησιαστικού διχασμού.

Μερικά σωματεία μετακαλούσαν παπάδες από την Ελλάδα — διά της Αρχιεπισκοπής Αθηνών — και άλλα μέσω του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Βέβαια, εκείνη την εποχή, τα φαινόμενα αυτά, δεν είχαν γενικότερες συνέπειες, είναι βέβαια όμως πώς απ' αυτά ριχθηκε ο πρώτος σπόρος του μεγάλου διχασμού που διήρесе αργότερα σε δυο αντιμαχόμενες παρατάξεις τους Έλληνες της Αμερικής.

Όταν οργάνωναν περί τα 30 σωματεία σ' όλη την έκταση των Ηνωμένων Πολιτειών, άρχισε και η μεταξύ τους έπικοινωνία.

Κυρίως έπικοινωνούσαν τα κατά περιφέρειες της Ελλάδος σωματεία: Τα Λακωνικά, τα Κρητικά, τα Στερεοελλαδίτικα κλπ.

Έτσι αναπτύσσεται και ο σύνδεσμος ειδικά μεταξύ των μελών τους. Από την έπικοινωνία αυτή, ξεκίνησε και η ιδέα της συγκροτήσεως ενός ενιαίου οργάνου, μίας Πανελληνίου Ενώσεως, η οποία θα συνεκέντρωνε όλη την έσοπτεία και κατεύθυνση της, όλη την ελληνική σωματειακή δύναμη της Αμερικής.

Η πραγματοποίησις του σχεδίου αυτού θα προσηγόρευε στο ελληνικό στοιχείο ήθικη δύναμη, απαραίτητη για την περαιτέρω κοινωνική και ήθικη προαγωγή του.

Ήδη, κατά το 1904, οι Έλληνες της Αμερικής, υπερέβαιναν τις εξήντα χιλιάδες. Εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, όλοι ήταν οργανωμένοι σε τοπικά σωματεία και δεν έμεινε παρά να εύρεθί ο αποφασιστικός άνθρωπος που θ' ανέλαμβανε να δώσει σάρκα και όστα στην ένοπιση της αυτής της δύναμης, η οποία, στο σύνολό της, αποτελούσε ήδη και μιά αξιόλογη οικονομική δύναμη.

Ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε στο πρόσωπο του Μιχαήλ Αναγνωστοπούλου, ενός εξαιρετού Έλληνα της Βοστώνης, ο οποίος, αποδεχόμενος στην ένοπιση των δυναμειών του Έλληνισμού των Ηνωμένων Πολιτειών, ίδρυσε, το 1903, την «Εθνική Ένωσις», ως πυρήνα της γενικότερας αυτής ένοπιήσεως.

Οι προσπάθειές του αυτές ήρρισαν να αποδώσουν τους πρώτους καρπούς, μέχρι του θανάτου του (1906), τον οποίον ακολούθησε και ο θάνατος της «Εθνικής Ένωσεως».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ανδρική έκλογη

Περιγράψαμε σε προηγούμενα άρθρα ώρισμένους τύπους γυναικών και μιλήσαμε γ' ατήν επίδραση που ο καθένας απ' αυτούς έχει στους άνδρες. Θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε ακόμη την αφέλη, τη μυστηριώδη, τη σνόμπ, τη ντροπαλή, τη φοβισμένη, την επιπόλαιη, τη ζηλιάρα, το «θύμα», την μάρτυρα που δίνει χωρίς να ζητά τίποτε γ' α ανταπόδοσι, τόσες και τόσες άλλες ακόμη.

Αλλά κανένας απ' αυτούς τους τύπους δεν είναι άμιγής. Και, το σημαντικώτερο, κανένας απ' αυτούς, εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις, δεν εκφράζει απόλυτα την αληθινή προσωπικότητα της γυναικας που τον υποδυεται. Γιατί στη γυναικα άρέσει πάντα το θέατρο. Όχι μόνο να το βλέπει, αλλά και να το παίξει. Και κάποτε εινε πιο εύκολινης στις ψευτικές αυτές εκδηλώσεις της, παρά όταν την βλέπουμε να βρίσκεται πιο κοντά στην πραγματικότητα. Αιτός εινε ο λόγος που κάνει τη γυναικα να φαντάζει σαν αινιγμα και δημιουργεί στον άνδρα μιά ένστικτική δυσπιστία απέναντί της. Αν κτώδη δυσπιστία, όμως, αυτή τη δυσπιστία, θα δούμε ότι οι περισσότεροι άνδρες δεν έπιθυμούν τίποτα περισσότερο από το να βρουν τη γυναικα που θα τους γοητεύει. Κι' ένας Θεός μόνον ξέρει αν βιάζονται ή όχι!

Να ποιά εινε η μεγάλη δύναμη της γυναικας. Μιά δύναμη, όμως, που συνηθως την παραγνωρίζει ή τουλάχιστον δεν εινε σε θέση να την εκμεταλλευθεί.

Προτού, όμως, γοητευθούμε έναν άνδρα, πρέπει πρώτα — πρώτα, να τον άρέσετε. Αλλά τί σημαίνει το ν' άρέσετε σ' έναν άνδρα; Προέξετε το σημείο αυτό. Γιατί εινε δυνατόν να άρέσετε σ' έναν άνδρα... με τρόπο που δεν θα θέλατε να του άρέσετε.

Το να άρέσετε σ' έναν άνδρα σημαίνει, πρώτα, ότι, ασκείτε πάνω του μιά φυσική γοητεία. Χωρίς αυτή τη γοητεία, τα πράγματα πηγαίνουν πολύ μακριά...

Στο σημείο αυτό, όμως, πρέπει να κάμωμε διάκρισι μεταξύ των νέων και των κάπως ηλικιωμένων, μεταξύ των κάτω από τα 35 και των επάνω από τα 35.

Στον σχετικά μένου άνδρα ή έρωτική αντίληψη εινε υπερδεμένη και έπ' α προσδιόριστη. Δυο όμορφα μάτια ή ένα χαριτωμένο χαμόγελο ή μιά μελωδική φωνή μπορούν να τον κάμωσουν σε τέτοιο σημείο τελείως όλα τα άλλα. Η ζωή εινε γεμάτη από παρόμοια παραδείγματα. Αυτή ή κατάκτηση,

δεν έχει το στοιχείο της σιγουριάς. Γιατί θα έρθη αναπόφευκτα ή ημέρα που ο αγαπημένος σας δεν θα άρκεσθι μόνο στη γοητεία που έχουν τα μάτια ή το χαμόγελό σας και που τουναντιόν το βλέμμα του θα ζητήσει να έξιχνιάσει τα πάντα, ως και τις πιο άποκρυφες λεπτομέρειες, πάνω σας. Άλλοίμονο σας αν ανακαλύψη τότε πως διαφέρετε από την ιδανική εικόνα που είχε φτιάξει γ' ας.

Ο ώριμος άνδρας, αντίθετα, θα κάμη αυτή την εξέταση προκαταβολικά. Και θα εινε αμείλικτος. Προτού σας ανοίξει την άγκαλιά του, θα ξέρη επακριβώς τι μπορείτε να του προσφέρετε.

Το ότι βγήκατε νικήτρια από μιά τέτοια εξέταση δεν σημαίνει, όμως, ότι κερδίσατε το παιχίδι. Κι' αυτό γ' α δυο λόγους. Ο πρώτος εινε ότι τα γούστα των ανδρών αλλάζουν συχνά. Κι' ο δεύτερος εινε ότι οι άνδρες κουράζονται εύκολα.

Άλλ' ο άνδρας δεν θα σταματήσει μόνο στη φυσική γοητεία σας. Αυτή θα εινε μόνο το δώλωμα που θα τον φέρη κοντά σας. Πέρα απ' αυτήν, όμως, θ' αναζητήση τα ψυχικά σας χαρίσματα και θα προσπαθήση να έξιχνιάση την ψυχική σας προσωπικότητα. Μόνο γ' α το μυαλό σας δεν θα πολυσκοτισθι, πράγμα που δεν σημαίνει, όμως, ότι και σεις επίσης δεν θα πρέπει να ενδιαφερθήτε γ' α την διανοητική σας ανάπτυξη.

Και τώρα ποιά από τα δυο αυτά στοιχεία θα βαρύνι περισσότερο στην έκλογη του; Η φυσική σας γοητεία ή ή ψυχική προσωπικότητά σας;

Δεν υπάρχει κανόνας πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Το μόνο που μπορούμε να πούμε εινε ότι ή φυσική γοητεία έλκει, ενώ ή ψυχική προσωπικότητα συγκρατεί. Τα δυο αυτά πράγματα όδγουν στην αληθινή κατάκτηση μόνον όταν αλληλοσυμπληρώνονται. Μιά γυναικα που δεν διαθέτει άλλο όπλο εκτός από τη φυσική όμορφιά της, μπορεί να εινε βέβαιη ότι θα συγκεντρώνη γύρω της θαυμαστές, άλλ' εινε πολύ αμφίβολο αν θα κατορθώση να έμπνευση ένα μεγάλο και δυνατό αίσθημα και να βρη την αληθινή ευτυχία σ' αυτό. Από την άποψη αυτή, ή ψυχική προσωπικότητα υπερέχει από τη φυσική γοητεία. Γιατί έμπνεει μόνιμα και σταθερά αίσθήματα και ξέρει ν' αντικαθιστά τους έρωτικούς παροξυσμούς με τη φιλία και τη συντροφικότητα, που δεν φοβούνται το χρόνο, ούτε τα διάφορα περιστατικά της ζωής και που αποτελούν ίσως την υψηλότερη, άγνότερη, διαρκέστερη και ώραιότερη μορφή της αγάπης.

ΤΕΛΟΣ

Α ΚΟΜΗ και σήμερα, όταν ένας 'Ιάπων θέλη να προτείνη γάμο σε μιά κοπέλα, αναθέτει σε ένα φίλο του να κάμη τα σχετικά διαδήματα. Έτσι, ο νεαρός μάγειρος Σατόρι Τακαγιανάκι, από το Τόκιο, ανέλαβε πρόθυμα να εξακριβώση αν ή επίσης νεαρή και γοητευτική Σετσούμι Έντο, ήταν διατεθειμένη να παντρευτή έναν φίλο του.

Το διαδήμα του αυτό, όμως, ανάγκασε αυτόν και την αγαπημένη του να ζητήσουν τρεις φορές τη λύτωση στο θάνατο, καταπίνοντας δηλητήριο, πηδώντας μέσα σ' ένα φλεγόμενο ήφαιστείο και προσπαθώντας να στραγγαλίσουν ο ένας τον άλλον.

Η Σετσούμι εργαζόταν στο ίδιο έστιατόριο με τον Σατόρι και ο νεαρός μάγειρος δεν δυσκολεύθηκε να την πείση να βγούν έξω μαζί.

Όταν, όμως, της απέκάλυψε γ' α ποιά λόγο βγήκε μαζί της, την άκουσε έκπληκτος να του λέη, ότι το μόνο που την έندέφερε από καιρό ήταν ή δική του αγάπη.

Ο Σατόρι σκέφθηκε την υποχρέωση που είχε αναλάβει απέναντι του φίλου του. Είπε λοιπόν στην Σετσούμι ότι δεν θα μπορούσε να την παντρευτή, γ' ατι αυτό θα ήταν ένα τρομερό πλήγμα γ' α την μικρή Γιοσίγια, που ήταν και εκείνη έρωτευμένη μαζί του.

Τα ξέχασε όλα, όμως, όταν βρέθηκε στην άγκαλιά της Σετσούμι...

Γ' α λίγες βδομάδες, ο Σατόρι και ή Σετσούμι ένοιωσαν μιά άνεπιωπη ευτυχία, απολαμβάνοντας τον έρωτά τους. Αλλά ή Γιοσίγια, που εργαζόταν και εκείνη στο ίδιο έστιατόριο με τους δυο έρωτευμένους, κατάλαβε τις σχέσεις τους και στην απελπισία της, άπειλησε τον Σατόρι ότι θα πήγαινε να πέση στο ήφαιστείο Μιχάρα, που βρίσκεται στο νησί Οσίμα, κοντά στο Τόκιο.

Θα πέσης και συ μαζί μου! του είπε.

Γ' α να την καθυσχάση, ο Σατόρι της το υποσχέθηκε, αλλά την έπεισε να αναβάλουν γ' α ένα μήνα την έκτεlesi της απειλής τους. Απελπισμένος ύστερα, έτρεξε στην αγαπημένη του Σετσούμι και της άφηγήθηκε το περιστατικό, προσθέτοντας ότι είχε υποσχεθι στη Γιοσίγια να πέση μαζί της στο ήφαιστείο...

Μόνο εκείνοι που αγαπιούνται αληθινά πηγαίνουν μαζί στο θάνατο! του είπε ή Σετσούμι. Η αγαπημένη σου είμαι εγώ, όχι ή Γιοσίγια. Θα πέσης, λοιπόν στο ήφαιστείο μαζί μου!...

Ένας Εύρωπαίος σπάνια θα συζητούσε ένα τέτοιο ζήτημα, με τον ίδιο τρόπο, που θα είχε άπαρρίψει την πρότασι της Γιοσίγια.

Αλλά γ' α έναν 'Ιάπωνα, όπως ο Σατόρι, το να φύγη από τη ζωή μαζί με την αγαπημένη του, ήταν ή καλύτερη λύσις στο δίλημμα, που αντιμετώπιζε. Συμφώνησε, λοιπόν με την Σετσούμι και κανόνισαν με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιο γ' α το ταξίδι τους στον άλλο κόσμο...

Παρατήθηκαν και οι δυο από τις δουλειές τους, άφισαν όποιακινδήποτε γραμματα στους γονείς τους και ξεκίνησαν γ' α το νησί Οσίμα.

Είχαν σκοπό να χαρούν μερικές ημέρες τον έρωτά τους, πριν πάρουν το δρόμο γ' α τον τελευταίο σταθμό της ζωής τους: το φλογερό ήφαιστείο. Επέσπευσαν όμως την έκτεlesi της αποφάσεώς τους, όταν έφθασαν στο γραφικό νησί και διαπίστωσαν ότι ένας αστυνομικός με πολιτικά, ο Τομoyίρα Σουτζούκι, τους παρακολουθούσε από κοντά, παραδειγμένους από τις συχνές επισκέψεις τους στο ήφαιστείο...

Σε λίγο έφθασε ένα συνεργείο, που κατόρθωσε να διασώση τον Σατόρι και την Σετσούμι. Στο νοσοκομείο όταν ο Σατόρι συνήλθε, πληροφορήθηκε ότι ή αγαπημένη του ήταν και εκείνη ζωντανή, αλλά είχε παραστη ανάγκη να της κόψουν το σπασμένο πόδι...

Αυτή τη φορά, είχαν και οι δυο σκοπό να ζήσουν, μαζί! Χάρη στην βοήθεια των ανδρών που τους έσωσαν, ο Σατόρι έγινε διευθυντής ενός έστιατορίου στο νησί Οσίμα και ή Σετσούμι έπιασε δουλειά σε μιά μολύβια.

Μόλις μαζέψουν τα χρήματα γ' α τη χειρτε πόδι, που πρέπει να φορέση ή Σετσούμι, οι δυο νέοι θα παντρευτούν.

ΖΗΤΗΣΑΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

σ' ένα ήφαιστείο!...

Ένα έρωτικό δράμα στην Ιαπωνία

Βοηθούσαν το έργο του. Βλέποντας, όμως, ότι το τέλος άργούσε να έρθη, ο Σατόρι έδγαλε τη γραβάτα του και την πέραςε γύρω στο λαιμό της αγαπημένης του, ενώ εκείνη του τώλιζε το λαιμό με το σάλι της. Προσπάθωναν να τελειώσουν τη ζωή τους στραγγαλίζοντας ο ένας τον άλλον, αλλά, όπως ήταν χωρίς δυνάμεις, έπεσαν ναισθητοί ο ένας δίπλα στον άλλον.

Αργά την νύχτα, ή Σετσούμι συνήλθε και είδε δίπλα της τον Σατόρι, ανίσθητο αλλά ζωντανό ακόμη. Όπως γίγεται με όλους εκείνους που προσπαθούν να αυτοκτονήσουν και άποτυγχάνουν, ή Σετσούμι ένοιωσε να την κυριεύη ένας καινούργιος πόθος γ' α τη ζωή.

Η πρώτη της σκέψη ήταν πώς να σώση τον αγαπημένο της. Θυμήθηκε ότι είχε πετάξει το παλτό της στο στόμιο του ήφαιστείου και σκέφθηκε, αν το εύρισκε και σκέπαζε τον Σατόρι μ' αυτό, ίσως να του γλύτωνε τη ζωή. Στην προσπάθειά της, όμως, να ανέβη στον κορυφή γ' α να το πάρη, γλώττησε και βρέθηκε λίγα μέτρα πιο κάτω από τον ανίσθητο Σατόρι.

Οι τρομαγμένες φωνές της συνέφεραν τον αγαπημένο της, που την πλησίασε και είδε ότι το δεξί της πόδι είχε σπάσει κατά την πτώση. Κατόρθωσε τότε να της σταματήσει πρόχειρα την αιμορραγία, την σκέπασε με το σακάκι του και πήρμενε υπομονητικά τον έρωτικό της ημέρα.

Λίγο μετά την άνασθη του ήλιου, έφθασε μιά ομάδα περιηγητών, γ' α να έπισκεφθούν το ήφαιστείο. Τά βογγητά της Σατούμι και τα δυο σώματα που διέκριναν, τράβηξαν την προσοχή τους. Μερικοί από αυτούς άρχισαν να κατεβαίνουν προσεκτικά τις πλευρές του ήφαιστείου και οι υπόλοιποι έτρεξαν να είδοποιήσουν τις τοπικές άρχες.

Σε λίγο έφθασε ένα συνεργείο, που κατόρθωσε να διασώση τον Σατόρι και την Σετσούμι. Στο νοσοκομείο όταν ο Σατόρι συνήλθε, πληροφορήθηκε ότι ή αγαπημένη του ήταν και εκείνη ζωντανή, αλλά είχε παραστη ανάγκη να της κόψουν το σπασμένο πόδι...

Αυτή τη φορά, είχαν και οι δυο σκοπό να ζήσουν, μαζί! Χάρη στην βοήθεια των ανδρών που τους έσωσαν, ο Σατόρι έγινε διευθυντής ενός έστιατορίου στο νησί Οσίμα και ή Σετσούμι έπιασε δουλειά σε μιά μολύβια.

Μόλις μαζέψουν τα χρήματα γ' α τη χειρτε πόδι, που πρέπει να φορέση ή Σετσούμι, οι δυο νέοι θα παντρευτούν.

A stylized, high-contrast illustration of a woman holding a young child. The woman has dark hair and is looking slightly to the left. The child has dark hair and is looking down. The background is a solid orange color.

...νονισα στην κουζίνα με τη γκου-
...έν με συμβούλευε να μην φέρομαι
...α, ούτε αυτή, ούτε τον μπαμπά,
...καμιά συμπάθεια για κείνη που
...νης μητέρας μου.

★

...ου με φώναξε κοντά του κι' άρχισε
...α λόγια. "Ήταν πολύ συγκινημένος
...ρεσε να παίξω με μιά κουκλά ζων-
..., όπως την Τατιάνα. "Ίσως ο θεός
...ι ή μιά αδελφούλα για να περνάω
...να ήταν τρομερή! "Ήμουν τότε έ-
...τας τον σκληρά, τού είπα:
...πριν πώς θα με βάλετε έσωτερική
...ο πιο γρήγορα με στείλετε, τόσο
...ιά να ζήσω εδώ μαζί σας. Δε νοιώ-
...ληρή και μοχθηρή καρδιά! μου ά-
...έν ήρθε ποτέ στον κόσμο. Πότε ή
...παιδί με τον πατέρα μου. "Έφερε
...την πρώτη φορά ένα παιδί νεκρό
...αι τόσο πολύ κινδύνεψε ή ζωή της
...π' αυτή τη γέννα, που κατάντησε
...αν φάντασμα!

Ο πατέρας μου δεν πήγαινε πιά
...τό γραφείο του, περνώντας κατα-
...τενοχωρημένος τις ώρες του κοντά

—Καύμενε Πιέρ! Δεν έπρεπε να σε παν-
...τρευτώ! Ήταν ένα μεγάλο σφάλμα μου,
...μιά τρέλλα...

—Καὐμένε Πιέρ! Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ παν-
τρευτῶ! Ἦταν ἓνα μεγάλο σφάλμα μου,
μιὰ τρέλλα...

Μία Ζώνη
ΓΥΝΑΙΚΑ

X. A.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τρينو βρέφος, που εξήλθε από την κοι-
λιακή κοιλότητα τέσσερα χρόνια μετά
την κύηση.

ιστορικό μόνο ενδιαφέρον. Με τις σημερινές ιστορικές γνώσεις και τις περιποιήσεις που βρίσκουν οι έγκυες γυναίκες, είναι τελείως άπιστο να επαναληφθεί σήμερα μία τέτοια περίπτωση.

ιστορικό μόνο ενδιαφέρον. Ημε τις σπη-
ρινές Ιατρικές γνώσεις και τις περιποι-
ήσεις που βρίσκουν οι έγκυες γυναίκες.
Είναι τελείως άπιστο να επαναληφθεί
σήμερα μία τέτοια περίπτωση.

πεινε στην πολι, στο σπίτι του άελαφού κοντά στο δούκα, πήγε κι
 τον ασφαλισμένη από κάθε κίνδυνο. Μια μέρα όμως, ένας άρσας κα-
 αλλάρης, περνώντας έξω από την πόρτα της, γλύστησε κι έπεσε.

Το πτώμα της Μάργκαρετ Λόγκαν βρέθηκε στον κήπο του σπιτιού της, έξω από το παράθυρο του δωματίου που κοιμόταν η Λουίζα...

τα, για να κάνει μιάν έγκληση στο χέρι του, που έπρεπε να κοπεί. Στην αρχή κανείς δεν ανησυχούσε για την απουσία του, γιατί ο Ντέντον ταξίδευε συχνά. Όταν όμως πέρασαν έξι μήνες και δεν έδωσε σημεία ζωής, οι συγγενείς του ανησυχούσαν και ζήτησαν από την αστυνομία να κάνει έρευνα για την άνοκα-λυψή του.

Όταν οι αστυνομικοί έφθασαν στα ύποπτα του μεγάρου του Ντέντον, είδαν μία πόρτα καρφωμένη με σανίδες, όπου, όπως τους είχε πει η Λουίζα, ο μηχανικός είχε κρυμμένα ποτά. Αντί για ποτά, όμως, βρήκαν παλιοσιδερά και σωλήνες, πράγμα που για ποτά, όμως, βρήκαν παλιοσιδερά και σωλήνες, πράγμα που ίσως έγκλεισσε.

Όλα αυτά αποτελούσαν στοιχεία συντριπτικά για τη Λουίζα. Αδείσαν λοιπόν το ύποπτο και βλέποντας ότι το χώμα ήταν μαλακώτερο σε ένα σημείο, άρχισαν να σκάψουν. Με τις πρώτες φτυριές, φάνηκαν δύο ανδρικά παπούτσια — μέσα σε δύο πόδια. Το πτώμα που έβγαλαν αναγνωρίστηκε ότι ανήκε στον Τσάρλς Ντέντον. Μία σφαίρα στο πίσω μέρος του λαιμού, είχε φέρει το θάνατο. Το χέρι του που, σύμφωνα με τα λεγόμενα της Λουίζας έπρεπε να είναι ακρωτηριασμένο, δεν έφερε ίσως έγκλεισσε.

Αδείσαν λοιπόν το ύποπτο και βλέποντας ότι το χώμα ήταν μαλακώτερο σε ένα σημείο, άρχισαν να σκάψουν. Με τις πρώτες φτυριές, φάνηκαν δύο ανδρικά παπούτσια — μέσα σε δύο πόδια. Το πτώμα που έβγαλαν αναγνωρίστηκε ότι ανήκε στον Τσάρλς Ντέντον. Μία σφαίρα στο πίσω μέρος του λαιμού, είχε φέρει το θάνατο. Το χέρι του που, σύμφωνα με τα λεγόμενα της Λουίζας έπρεπε να είναι ακρωτηριασμένο, δεν έφερε ίσως έγκλεισσε.

Λυγεταιρος με το θάνατο

Τα έγκληματα της Λουίζας Πρέσολα

ΥΠΑΡΧΕΙ πάντα κάτι το ιδιαίτερα χαρακτηριστικό γύρω από τις «μοιραίες γυναίκες» που, αθέλα τους, σκορπίζουν τριγύρω τους την καταστροφή και το θάνατο.

Η Λουίζα Πρέσολα, κόρη μιας αστικής οικογένειας από τη Λουιζιάνα, έδειξε από τα πρώτα κιόλας βήματα στη ζωή, ότι ήταν μία μοιραία γυναίκα και σκορπούσε γύρω της το θάνατο, όχι όμως άθελά της, αλλά πάντα υπολογισμένα και με σατανική μαεστρία.

Ο χαρακτήριος «συνεταιρος με το θάνατο», που της δόθηκε, δεν ήταν καθόλου αδικαιολόγητος. Στη διάρκεια της ζωής της, η Λουίζα σκότωσε με τα ίδια τα χέρια της τρία άτομα, έγινε η αιτία να αυτοκτονήσουν και οι τρεις σύζυγοί της και θεωρήθηκε υπεύθυνη για το φόντο τριών ακόμη ατόμων.

Η γότσοσα με τα πλούσια καστανά μαλλιά και το όμορφο σώμα, φαίνονταν να πιστεύει ότι όσοι την πλησίαζαν ήταν υποχρεωμένοι να πληρώσουν κάτι για τη μεγάλη αυτή εύνοια — συνήθως μάλιστα τη ζωή τους.

Πρώτο της θύμα ήταν ο Χένρυ Μπόαλεϋ, που η Λουίζα τον παντρεύτηκε σε ηλικία δεκαπέντε ετών. Ο Μπόαλεϋ κατάλαβε γρήγορα ότι η όμορφη γυναίκα του δεν ήταν άλλο από μία κοινή και ασυμμόρφωτη κλέφτρα. Αναγκάστηκε να της δώσει το διαζύγιο που του ζητούσε, αλλά λίγες μέρες αργότερα αυτοκτόνησε, από την απελπισία του για το χωρισμό.

Αδιάφορη για το τραγικό του τέλος, η Λουίζα άρχισε να ταξιδεύει από πολιτεία σε πολιτεία. Κάποιο βράδυ, γνωρίστηκε σε ένα σκοπευτήριο με έναν πλούσιο επιχειρηματία, που εξεδίλωσε το θαύμασμά του για τις ικανότητές της στη σκοπευτική και της πρότεινε ένα περίπατο με το αυτοκίνητό του.

Μία ώρα αργότερα, η Λουίζα παρουσιάστηκε στην αστυνομία και δήλωσε ότι είχε σκοτώσει τον άγνωστο συνοδό της, γιατί είχε επικειρήσει να την βιάσει. Μία και κανείς δικαστής της Πολιτείας εκείνης δεν είχε το δικαίωμα να καταδικάσει μία γυναίκα, επειδή υπερασπίστηκε την τιμή της, ή σατανική Λουίζα γλύτωσε την καταδίκη.

Το μόνο σκοτεινό σημείο στην υπόθεση ήταν ότι, όταν ανακαλύφθηκε το πτώμα, δεν βρέθηκε το πορτοφόλι και τα άλλα πολύτιμα αντικείμενα που είχε μαζί του ο άγνωστος. Άλλα όλοι πίστεψαν την εξήγησή της Λουίζας: κάποιος θα είχε βρθεί το εγκαταλειμμένο πτώμα και θα το είχε ληστέψει.

Λίγα χρόνια αργότερα βρέθηκε νεκρός στο δωμάτιο του κάποιου Χάρρυ Φάουρ, που η αστυνομία τον υποψιάζονταν ως συνεργάτη της Λουίζας σε διάφορες κλοπές και απάτες. Παρ' όλο που υπήρχαν αρκετές ενδείξεις ότι η Λουίζα είχε κάθε λόγο να τον σκοτώσει, δεν βρέθηκε τίποτα θετικό και η Λουίζα γλύτωσε για μιά ακόμη φορά από τα χέρια της δικαιοσύνης.

Ένας δεύτερος γάμος της Λουίζας με κάποιον Ρίτσαρντ Πίτερ απέτυχε κι αυτός και ο Ρίτσαρντ έφυγε άπονη, προηγούμενος για την Σιγκαπούρη, αφού προηγουμένως έδωσε όλη την μεγάλη του περιουσία για να ικανοποιηθούν τις παράλογες απαιτήσεις της.

Ο επόμενος σταθμός της Λουίζας ήταν το Λος Άντζελες, όπου εγκαταστάθηκε στο σπίτι του Τσάρλς Ντέντον, ενός πλούσιου μηχανικού. Λίγες μέρες αργότερα, στη 1' Ιουνίου του 1920, ο Ντέντον έπαψε να εμφανίζεται στην πόλη. Η Λουίζα διέδωσε ότι ο Ντέντον είχε πάει σε μία άλλη Πολι-

Την άνακρη, η Λουίζα έπεσε σ' ένα σωρό αντιφάσεις. Άνακαλύφθηκε, επίσης, ότι είχε εξαργυρώσει αρκετά πλαστά τσέκ με την υπογραφή του Ντέντον και είχε πουλήσει διάφορα πράγματα του, χωρίς την άδειά του. Όλα αυτά, βοηθούσαν στο να καταδικαστεί σε φυλάκιση 18 ετών, παρ' όλο που αρνήθηκε την ένοχότητά της.

Όταν έμαθε την καταδίκη της, ο δεύτερος άνδρας της, που την αγαπούσε ακόμη, έβαλε τέρμα στη ζωή του. Άλλα ο Πίτερ δεν ήταν το τελευταίο θύμα της Λουίζας. Αφού έμεινε 18 χρόνια στη φυλακή, η Λουίζα βγήκε και, στην αρχή, φιλάετο από την φίλη της Έμιλλυ Λάδαμ, που την προσέλαβε ως οικονόμο.

Τρεις βδομάδες αργότερα, η Έμιλλυ Λάδαμ ταξίδευε στον άλλο κόσμο, εξ αιτίας μιας υπερβολικής δόσης καρδιοτονωτικού που πήρε κατά λάθος. Αυτό τουλάχιστον ήταν το πόρισμα του ιατροδικαστού, παρ' όλο που ήταν πολλοί που πίστευαν ότι η σατανική Λουίζα είχε βοηθήσει στο θάνατό της. Πολλά από τα πράγματα της Έμιλλυ βρέθηκαν αργότερα στην κατοχή της Λουίζας, αλλά η πρώην κατάδικος γλύτωσε τη φυλακή, δεδομένου ότι δεν υπήρχαν θετικές αποδείξεις για το ότι αυτή ήταν η δολοφόνος της Έμιλλυ.

Την επόμενη φορά, όμως, οι αποδείξεις που υπήρχαν ήταν συντριπτικές. Η Λουίζα παντρεύτηκε για τρίτη φορά το Λι Τζούντσον και συνδέθηκε φιλικά με την Μάργκαρετ Λόγκαν, που ο άνδρας της βρισκόταν σε νοσοκομείο. Δεν μπορούσε όμως να ζήσει η Λουίζα, παρ' όλο που ο καινούργιος άνδρας της ήταν αρκετά ευκατάστατος. Κατακράστηκε ένα ποσό από τη φίλη της και όταν έπεισε την φοβερή ότι θα εισπαιούσε την αστυνομία, η Λουίζα της ζήτησε να συναντηθούν στο σπίτι της τελευταίας, για να κανονίσουν με φιλικό τρόπο το ζήτημα.

Μετά την συνάντησή αυτή η Μάργκαρετ εξαφανίστηκε. Στο σπίτι της εγκαταστάθηκε η Λουίζα με τον άνδρα της και διέδωσε ότι η φίλη της είχε πάει σε μιάνα άλλη πόλη, για να υποστηρίξει έγκλησή της.

Όπως και στην περίπτωση του Ντέντον, πέρασαν έξι μήνες, όπου να έφερθουν υπόνοιες για την ανεξήγητη απουσία της Μάργκαρετ Λόγκαν. Στο διάστημα αυτό, η Λουίζα είχε πουλήσει αρκετά από τα πράγματα της τελευταίας και είχε πλαστογραφήσει διάφορα έγγραφα για να την παρουσιάσει ως ζωντανή.

Οι υπόνοιες που γεννήθηκαν για την εξαφάνισή της Μάργκαρετ προκάλεσαν ασυμμετρικές κι επίμονες έρευνες της αστυνομίας. Κι' όταν οι αστυνομικοί ανακάλυψαν το πτώμα της Μάργκαρετ Λόγκαν θαμμένο στον κήπο της, μ' ένα τραύμα από σφαίρα στον αυχένα και διάφορα χτυπήματα στο κρανίο, δεν δυσκολεύθηκαν να βρουν αποδείξεις για την ένοχότητά της Λουίζας. Η σφαίρα, που είχε φέρει το θάνατο της Μάργκαρετ, είχε βρθεί από το περιτόριο που είχε στην κατοχή της η Λουίζα. Η ένοχότητά της ήταν πια αναμφισβήτητη αποδειγμένη.

Αυτή τη φορά, η καταδίκη ήταν η σκληρότερη που επιβάλλεται: θάνατος στο βόλαμο των βελών. Στις 11' Απριλίου του 1947, η Λουίζα φωνηένθηκε στο βόλαμο αυτόν και, καθώς άρχισε να πληρώσει με τη ζωή της για τα εγκλήματά της.

Προηγούμενος, όμως, συμπλήρωσε τον κατάλογο των θύματων της με έναν ακόμη θάνατο. Ο τρίτος σύζυγός της, κλονισμένος από την αποκάλυψη ότι η αγαπημένη του γυναίκα ήταν μία δολοφόνος, τερμάτισε τη ζωή του, πέφτοντας από τον δωδέκατο όροφο ενός ουρανοξύστη.

Προκειμένου για λίγα φυτά, το πότισμα μπορεί να γίνει με ποτιστήρι...

Λαχονόκηποι χωρίς χόμα

Η «υδροπονική μέθοδος της Βεγγάλης»

Η νέα τεχνική της «υδροπονικής» — όπως έχει ονομασθεί η καλλιέργεια φυτών δίχως χόμα — τελειοποιείται και απλουστεύεται ολοένα. Μπορούμε να πούμε ότι έχει πάρει ήδη μία αξιόλογη θέση στη σύγχρονη κηπουρική και γεωπονία. Επιπλέον, πει δε σε καθένα να καλλιεργήσει λαχανικά, λουλούδια και σιτηρά, άριστης ποιότητας, μ' ελάχιστα έξοδα και χωρίς να χρειάζεται να διαθέτει κατάλληλη έκταση γης.

Ίδιως έχει προκαλέσει ζωηρότατο ενδιαφέρον σ' όλο τον κόσμο η λεγόμενη «μέθοδος της Βεγγάλης», ένα σύστημα υδροπονικής απλούστερο από τα προηγούμενα, προϊόν των ερευνών που έγιναν στο Κυβερνητικό Πειραματικό Αγρόκτημα της Νταλνίγκ των Ινδιών. Έχει διαδοθεί ήδη ευρύτατα στις Ινδίες κι' έχουν οργανωθεί χιλιάδες «λαχονόκηποι χωρίς χόμα», τόσο στις περιοχές μεγάλων πόλεων όπως η Βομβάη, το Μαδράς και η Καλκούτα, όσο και σε έρημες και άγριες περιφέρειες, που παράγουν εκατοντάδες τόνους νόστιμα και θρεπτικά λαχανικά.

Στη Βομβάη λειτουργεί ένα Κέντρον Υδροπονικών Πληροφοριών, για να δίνει οδηγίες και συμβουλές στους ενδιαφερομένους όλου του κόσμου.

Η «μέθοδος της Βεγγάλης» μπορεί να εφαρμοστεί από καθένα, χωρίς να χρειάζονται ειδικές γνώσεις.

Για την υδροπονική αυτή καλλιέργεια χρησιμοποιούνται «σκάφες» από κατάλληλο υλικό — ξύλινες, πτερίνες, μεταλλικές, από τοιμιέντο, από άμιατο, ή και από πηλό ατόμιου — πλαστούς 1 μέτρου και δοσούμπότε μήκους. Στα πλευρικά τοιχώματά τους έχουν μικρές τρύπες για να στραγγίζει το νερό. Για τον ίδιο λόγο, ο πάτος τους είναι καλύτερο νάχη μία μικρή κλίση.

Τις γεμίζουν λοιπόν μ' ένα στρώμα, πάχους 20 πόντων, από ένα χοντρόκοκο υλικό. Για το σκοπό αυτό συνιστάται ένα μίγμα από 5 μέρη χαλίκια (μεγέθους μισού πόντου περίπου) και 2 μέρη άμμο. Το υλικό αυτό είναι αδρανές και χρησιμεύει μόνο για να επιπύουν οι ρίζες των φυτών και για να διατηρηθεί η απαιτούμενη υγρασία γύρω τους.

Πρέπει να μένει συνεχώς υγρό, όσο ένα έλαφρά στυμμένο σφουγγάρι. Γιατί, αν υπάσχη πάρα πολύ νερό, εμποδίζει τις ρίζες ν' αναπνεύσουν και το φυτό μαραινέται. Το υλικό είναι τόσο χοντρόκοκο, ώστε να επιτρέπει να εισχωρήσει στο έσωτερικό του το οξυγόνο του αέρος, αλλά και να εμποδίζει συγχρόνως την υπερβολική εξάτμιση του νερού.

Το πότισμα γίνεται με σωλήνες. Προ-

κειμένου όμως για λίγα φυτά, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ένα απλό ποτιστήρι.

Φυσικά, όταν βρέχει, δεν χρειάζεται άλλο πότισμα.

Άλλα τα φυτά έχουν ανάγκη και από ώρισιμένα θρεπτικά άλατα, αυτά που θα τους έδιναν υπό άλλες συνθήκες το χώμα και τα λιπάσματα. Κατάλληλο γι' αυτό το σκοπό έχει αποδοχίτη το έλξος μίγμα: 240 γραμμάρια νίτρου ή 180 γραμμ. θειική άμμωνία, 100 γραμμ. υπερφωσφορικό άλας, 90 γραμμ. θεικόν ή χλωριούχον κάλιο, 45 γραμμ. θεικόν ασθένιον και 60 γραμμ. θεικόν μαγνήσιον.

Ανακατεύετε καλά τα συστατικά αυτά και φυλάτε το μίγμα σε στεγνό μέρος. Χρησιμοποιείτε δε 45 γραμμάρια απ' αυτό για κάθε τετραγωνικό μέτρο, κάθε 10 μέρες (ή και κάθε βδομάδα, αν παρατηρήσετε πως άρχουν να μεγαλώνουν τα φυτά). Το σκορπίζετε ομοιόμορφα ανάμεσα στα φυτά και ποτίζετε άμεσως, όχι με πολύ νερό, ώστε να διαλυθούν τα άλατα και να κατεβούν προς τις ρίζες των φυτών. Χρειάζεται μόνο προσοχή να μην πέσει το χημικό μίγμα πάνω στα φύλλα των φυτών, γιατί θα τα κάψει.

Σε ώρισιμένες περιπτώσεις, ή σπορό μπορεί να γίνει κατ' ευθείαν μέσα στο υλικό της «σκάφης». Τα καλύτερα όμως αποτελέσματα — ιδίως προκειμένου για μικρούς σπόρους — επιτυγχάνονται αν βλαστήσουν πρώτα σε ιδιαίτερα κασσιόνακτα με άμμο ή με άλλο λεπτό υλικό, κι' έπειτα μεταφυτευθούν τα μικρά φυτά στις δοιστικές θέσεις τους — όταν θα έχουν φθάσει πια σε ύψος 5-6 πόντων.

Τα σιτηρά δεν μεταφυτεύονται, πρέπει δε να σπαρούν έξ' αρχής όχι πολύ πυκνά. Το ίδιο ισχύει για τα φασόλια, τα μπιζέλια, κλπ.

Γενικά, οι αποστάσεις των φυτών μεταξύ τους, στην υδροπονική καλλιέργεια, μπορεί νάει κατά 50% μικρότερες παρ' όσο στο έδαφος. Πριν από τη σπορά, το υλικό πρέπει να ποτισθεί καλά, ν' ανακατευτεί και να στρωθεί ή επιφανεία του, ώστε να γίνει ομοιά.

Κανείς σπόρος δεν πρέπει να σπένεται βαθύτερα από 2-3 πόντους. Τα μικρά φυτά φυτεύονται στα κανονικά τους βάθη. Τα σιτηρά πρέπει να σπένονται σε ίσιες και παράλληλες γραμμές, για να διευκολύνεται η γρήγορη λίπανσή τους.

Σε ζεστά και ήρα μέρη, τα φυτά χρειάζονται το καλοκαίρι κάποια σκία. Στις κρύες δε χειμωνιάτικες ημέρες, μπορεί να προφυλαχθούν κάτω από τζάμια ή από μία διαφανή πλαστική ουσία.

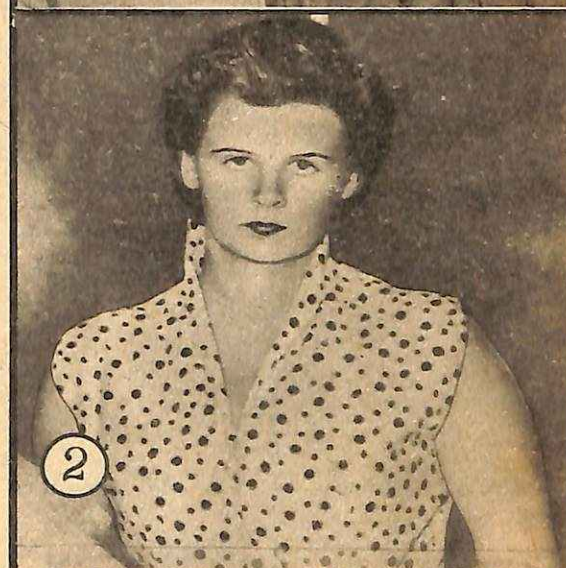
Άρκει να τηρηθούν οι απλοί αυτοί κανόνες, για να ευδοκιμήσει οποιοδήποτε είδος φυτού με την υδροπονική μέθοδο της Βεγγάλης.

1 Στο πανευρωπαϊκό φεστιβάλ τραγουδιού, που έλαβε χώραν στη Γένοβα της Ιταλίας νικητή ανέβηκε ο Λουιζιάνο Ταγιόλι από τους άνδρες, με το τραγούδι «Μία γυναίκα από 30 χρόνια» και η Γαλλίδα Ζουλιέτ Γκερκό από τις γυναίκες με το τραγούδι της «Τα κερκισμένα φύλλα».

2 Η όμορφη αυτή νέα, ηλικίας 17 χρόνων, είναι η Λόρα Λι Ράττενιουρ από το Νιτρώι των Η.Π.Α., που πήρε μέρος σε μία ληστεία Τροπικής μαζί με άλλους νεαρούς γκαγκστερ. Η Λόρα συνελήφθη με το περιτόριο στο χέρι, ύστερα από πεισματοθή αντίστασι...

3 Ο Ούγκο Μοντάνια που έπαιξε τόσο σημαντικό ρόλο στην υπόθεση Βίλμας Μοντέζι, εξαγορεύσε στους κοσμικούς κύκλους της Ρώμης. Ο Μοντάνια (στο κέντρο της φωτογραφίας μας) ήταν μέλος της επιτροπής που εξέλεξε την «Μίς Σουμπρέτα», Μαρίνα Βάνι (δωστερά). Ο «Καλός ψευδομαρκήσιος» αποκάλυψε ότι γράφει τώρα ένα βιβλίο, ότι θα γυρίσει ένα φιλμ και ότι θα γίγνη ένα ολοκληρω χωριό, στο οποίο θα στεγάσει τους μες οικογένειες...

4 Ο Πορτογάλος προσωπολόγος Φερνάν Όμπερ θεωρεί υποχρέωσή του από καιρό σε καιρό να δημιουργεί μοντέρνους γυναικείους τύπους προσώπων. Έφ'ετος για τη δημιουργία ενός νέου τύπου χρησιμοποίησε για σκίτσο του γυναικείου κεφαλιού, αντί για καπέλλο, ανδρικές γραβάτες και παπιγιόν, που τα δίνει με ποικίλους τρόπους.

Η «μοιραία» Λουίζα Πρέσολα.

—Δεν μπορώ να σ' αφήσω εδώ, του είπε η Ρενέ. Θα σε βοηθήσω να σηκωθείς...

Ένα χαμένο

ΚΟΡΜΙ

Αφού έγιναν όλ' αυτά, η Ρενέ πήγε στην κουζίνα να ετοιμάσει ένα τσάι για τον εαυτό της. Όταν ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα, ο άγνωστος νέος κοιμόταν βαθιά. Η Ρενέ τον κύτταξε σαν να θέλε να κρατήσει στην ψυχή της την όμορφη του προσώπου, που τόσο πολύ ανατάραξε την καρδιά της.

Την άλλη μέρα, όταν η Ρενέ ετοιμάστηκε να πάει στο νοσοκομείο, είδε πως ο άγνωστος νέος κοιμόταν ακόμα. Δεν θέλησε να τον ξυπνήσει. Πριν απ' το μεσημέρι, γύρισε σπίτι της και τον βρήκε καθισμένο στο κρεβάτι να διαβάζει ένα περιοδικό. Τού άλλαξε την πληγή και κάθισε κοντά του.

—Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω, της είπε. Είσαι αληθινά μια σπουδαία γυναίκα. Είμαι αλήθεια συγκινημένος και ξέρεis, δεν έχω καρδιά και τόσο τρυφερό.

—Έκανα πά καλό σου. Τ' άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν.

—Πες μου τ' όνομά σου. Θέλω να ξέρω σε ποιά χρωστάω τη ζωή μου.

—Με λένε Ρενέ Βαλλιέ.

—Ρενέ Βαλλιέ! Όμοιο όνομα. Μ' έσωσες, Ρενέ, μου ξανάδωσες το νόημα της ζωής. Μου καθάρισες την ψυχή μου και θέλω να σου δείξω την ευγνωμοσύνη μου, μα δεν έχω τίποτα αντίδωρο σου να σου προσφέρω. Ωστόσο, χάρις σε σένα, νιώθω τώρα πως θ' αλλάξω ζωή, θα σβύσω το έλκεό μου...

—Μη μιλάς, μην παράξαις, του είπε η Ρενέ.

—Σούρκιζομαι, Ρενέ, πως μια μέρα θα ξαναγυρίσω κοντά σου. Τότε θα είμαι εντελώς διαφορετικός απ' αυτό που είμαι σήμερα. Τότε θα σου πω τα αδιόρημα που νιώθω για σένα. Να με περιμένεις, Ρενέ, θα ξαναγυρίσω, μη με ξεχάσεις!

Πήγε στην κουζίνα και του ετοίμασε μερικά φρούτα.

—Επειτα έφυγε ξανά για το νοσοκομείο. Το βράδυ, κατά τις έφτα, όταν η Ρενέ ξαναγύρισε σπίτι της, δεν βρήκε κανένα. Ο άγνωστος είχε εξαφανιστεί!

Πέρασαν πέντε χρόνια και σ' όλο αυτό το διάστημα,

η Ρενέ συνέχισε τη ζωή της, σημειώνοντας ως γιατρός πολλές επιτυχίες. Διηύθυνε στο νοσοκομείο μια κλινική. Αυτή η ζωή, η γεμάτη δράση και καθήκοντα, την εμπόδιζε να σκεφτεί το γάμο, μ' όλο που οι εύκαιρες δεν είχαν λείψει. Καθένας άντρας δεν είχε μιλήσει στην καρδιά της, έκτος απ' τον άραίο άγνωστο εκείνης της νύχτας.

Το καλοκαίρι εκείνης της χρονιάς η Ρενέ πήγε να περάσει τις διακοπές της στις Κάννες, όπου έμεινε στο ξενοδοχείο «Ρίγκο». Ένα βράδυ, κάποιος πήγε και τη βρήκε και της έδωσε ένα σημειώμα. Όταν το διαβάσε, είδε πως ένας βιομήχανος είχε αρραστήσει ξαφνικά και την παρακαλούσε να πάει να τον επισκεφθεί.

Πραγματικά, μια περίφημη λιμουζίνα αμερικανική είχε σταματήσει μπροστά στο ξενοδοχείο. Η Ρενέ μπήκε και σε λίγη ώρα βρέθηκε με πολλή και την πέρασε σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι. Εκεί, ένας κύριος της περιόχης.

—Σας ζητώ συγγνώμη, της είπε, που αναγκάστηκα να μεταχειριστώ ένα ψέμμα για να σας αναγκάσω να έρθετε σπίτι μου. Δεν είμαι άρρωστος. Ήθελα απλά να σας ξαναδώ.

—Τι σημαίνει αυτό το άστείο, κύριε; του είπε άπατομα η Ρενέ.

—Ήταν ένας άντρας κάπου τριάντα χρόνια, άδωντος, χλωμός, με το μέτωπο όλο ρυτίδες, λίγο φαλακρός, κουρασμένος.

—Ρενέ, δεν μ' αναγνωρίζεις; τη ρώτησε με θλιμμένο χαμόγελο.

—Όχι, κύριε, νομίζω πως δεν σας είδα ποτέ μου. Κάνετε λάθος...

—Δεν θυμάσαι, έπειτα, ο άλλος, μιλώντας της στον ώμο...

—Η Ρενέ τ' είχε τώρα χαμένα. Αυτός λοιπόν ήταν ο άγνωστος που είχε τότε περιποιηθεί, με το αγγελικό, το άραίο πρόσωπο, με την αντρική σπάνια ομορφιά; Έφτασαν πέντε χρόνια για ν' αλλάξει τόσο πολύ!

—Εγώ είμαι! της είπε βλέποντας την έκπληξή της. Θυμάσαι πού σου είπα τότε ότι θα ξαναγύρισα κρύβοντας κάθε δεσμό με το παρελθόν μου; Έργαστηκα σκληρά, αδιάκοπα, πάλεψα με χίλια δυο εμπόδια και απόκτησα τίμια μια μεγάλη περιουσία που τώρα Ρενέ, την καταθέτω στα πόδια σου. Σ' αγαπώ, Ρενέ, από τότε, από εκείνη τη βραδιά. Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;

—Η Ρενέ άπλωσε αμήχανη δίχως να ξέρει τι έπρεπε να πει. Κύτταξε το πρόσωπο του ανθρώπου αυτού, τα σκαμμένα του μάγουλα, τη χλωμάδα του, τη σωματική του κατάρρευση. «Όχι, δεν αισθανόταν τώρα ν' αναταράζεται η καρδιά της, όπως τότε, πριν πέντε χρόνια.

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

Κ

Εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Ήταν σαν χαμένη. «Ποιόν αγαπάει αυτή τα χρόνια;» αναρωτιόταν. Και καταλάβαινε πως είχε αγαπήσει μια εικόνα, ένα πρόσωπο σπάνιας ομορφιάς, μα η ομορφιά τώρα είχε χαθεί για πάντα, τα νεύρα είχαν σβύσει. Ο νέος εκείνης της νύχτας είχε δώσει στη θέση του σ' αυτόν τον άσχημο, τον κουρασμένο άντρα, που την σκεπάζει η καρδιά της, όπως τότε, πριν πέντε χρόνια.

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

—Καταλάβαινε, της είπε αυτός, το διασταγμα σου. Σκέψου και μου απαντάς αβριο, μεθαύριο... Περιμένα πέντε χρόνια, μπορώ να περιμένω λίγες μέρες...

Η κατατρεχμένη

27ον

—Νομίζετε πως έχω τίποτε εναντίον σας; Μήπως δεν ξέρω πως, αν ξαναβρήκα επιτέλους την τιμή μου, το χρωστάω σε σας; Συγχώρα με, τώρα ετοιμοθάνατο πατέρα σας... Γιατί τώρα έσεis μ' αποφεύγετε; Γιατί δεν θέλετε να εξακολουθήσετε να σαστε φίλος μας; Ένώ μιλούσε έτσι η Σαρλότ, η Κλαίρη χάριδε με τη ματιά της τον αγαπημένο της.

Ο Γκωτιέ της ψιθύρισε:

—Τώρα που ξέρετε το έγκλημα του πατέρα μου... δεν μπορεί πια να μ' αγαπάτε! Νά γιατί δεν ήθελα να ξαναμηνισθώ μπροστά σας... Τ' όνομά μου θα μείνει για σας, αιώνια, σαν ανάμνηση της φοβερότερης αδικίας... Μα έτσι πρέπει να γίνει. Δεν παραπονιέμαι καθόλου...

Η Κλαίρη τού έπιασε το χέρι.

—Μ' αγαπάτε πάντα, Γκωτιέ;

—Σαν τρελλός!

—Μουχάτε πη, Γκωτιέ, πως ήσαστε ετοιμος να ξεχάσετε το παρελθόν μου.

—Το ξεχάσα κιόλας! Τι φταίτε σεις, άλλωστε; Ο υπεύθυνος για όλες αυτές τις δυστυχίες, ήταν ο πατέρας μου.

—Δεχθήτε, λοιπόν, να ξεχάσω κι' εγώ.

—Κλαίρη!

—Αφήστε με να συχωρέσω κι' εγώ!

—Σας αγαπώ... μα ποτέ, ποτέ δεν θα βελήσετε να πάρετε τ' όνομά μου... Ποτε δεν θα στανιούσε η δύστυχη μητέρα σας...

—Απεναντίας, επενέβη η Σαρλότ, θάταν για μένα η υπερτάτη επανόρθωσι, εφ' όσον ο γιουός του ανθρώπου που με κατηγόρησε άλλοτε και με καταδίκασε, θαδινε αδιότακτα τ' όνομά του στην κόρη εκείνης που δυστύχησε τόσο εξ αιτίας του...

Ο Γκωτιέ, κατάχλωμος και συγκινημένος, δεν είχε πια δύναμη να μιλήσει.

—Αρνείστε; είπε η Κλαίρη.

Μα δεν πίστευε αυτό που έλεγε...

—Ω, Κλαίρη! Ο έρωτάς σας μπορεί να ξαναδώσει τη γαλήνη στην καρδιά μου.

Το πρόσωπο της Κλαίρης έλαμψε από ευτυχία, ενώ τα μάτια της μητέρας της είχαν βουρκώσει.

—Ξαναγύρισε κοντά μας, Γκωτιέ, είτε κι' η Σαρλότ. Η στοργή μας θα σας ζεστανί... Θα ήθετε πόσο σας αγαπάμε!

—Είσατε πολύ καλή!

—Θα σας δεχθώ σαν παιδί μου...

—Δεν έλπιζα πως μπορούσε ακόμα να γίνει αυτό...

—Γιατί δεν υπολογίζατε τον έρωτα.

Ο Γκωτιέ κύτταξε την Κλαίρη. Εκείνη του χαμογέλουσε και του άπλωνε τα χέρια της.

Την αγκάλιασε, την έσφιξε στο στήθος του και τη φίλησε στα μαλλιά.

—Θάρρητε, λοιπόν, μαζί μας; τον ρώτησε εκείνη.

—Όχι τώρα άμέσως. Σε δυο μέρες...

Μπορεί να με χρειάζεται ακόμη ο κ. Μπαριλιέ.

—Εστώ, σε δυο μέρες...

—Και δεν θα χωριστούμε πια;

—Ποτέ! Ποτέ!

Z

Ο Μμπέν δεν ξεχνούσε τα σχέδια του. Ήταν πάντα επίμονος στις ιδέες του και στις ενέργειές του. Άλλωστε, αγαπούσε την Κλαίρη παράφορα, τρελλά. Τα έμποδια που συναντούσε, κέντριζαν περισσότερο τον έρωτά του.

Είχε σκοτώσει ήδη έναν άνθρωπο. Θα σκότωνε και δεύτερο, αν υπήρχε ανάγκη. Στο μεταξύ, παρασέρνετε, στη σκιά, έστειλε στην Κλαίρη ένα γράμμα, μια λιγότερη προσδοκία:

«Έχασα πια την υπομονή μου... Φύλαχτήτε. Και μην ξεχνάτε το Ρομπέρ Ζυλ...»

ριστόπουλο.

Τ' απόγεμα, πήρε με τον ίδιο τρόπο την απάντησι του Τιελαί:

«Κάνετε καλά να μου εμπιστευθήτε τις ανησυχίες σας. Μη βγίτε καθόλου έξω σήμερα τ' απόγεμα. Πρέπει να σας δώ. Προσπαθήστε να είσατε μόνη».

Ο κείρος ήταν ώριος, αλλά λίγο ψυχρός. Ο Μπερτελνέ είχε συνοδέψει τη Σαρλότ και τη Λουίζα στο Τουρ, για να κωνίσουνε διάφορες προμήθειες για τα χειμώνα. Ο Γκωτιέ έλειπε κι' αυτός. Τον είχε καλέσει στο Τουρ ο κ. Μπαριλιέ.

Η Κλαίρη είχε βρή μια πρόφασι για να μην πάει μαζί με τους άλλους. Όταν έφτασε, λοιπόν, ο κύριος, τη βρήκε μόναχη.

Τού ξαναείπε τους φόβους της: «Ο άνθρωπος εκείνος είχε ήδη κάμει ένα έγκλημα για γι' αυτήν. Φοβότανε και δεύτερο...»

—Ήσυχάστε, παιδί μου, της είπε ο κύριος. Θα σας προστατέψω εγώ και θα σας απαλλάξω για πάντα απ' αυτό τον άθλιο. Μα πρέπει να μου έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη, σαν να ήμουν πατέρας σας...

—Θα την έχω! Θέλω να σώσω το Γκωτιέ, γιατί τον αγαπώ.

—Θα υπακούσετε στις οδηγίες μου, όσο κι' αν σας φανούν παράξενες;

—Σας το υπόσχομαι.

—Ο άνθρωπος που σας κυνηγάει με τον αίσχρο έρωτά του, είναι ένας μεγάλος έγκληματίας. Κουβεται κάτω από ψευδώνυμο... Το παρελθόν του είναι γεμάτο από αίσχη και ατιμίες... Είναι κλέφτης, πλαστογράφος, δολοφόνος!

Ο κύριος είχε γίνει κατάχλωμος, προφέροντας αυτά τα λόγια.

—Σας ζητήσε, λοιπόν, ραντεβού για αύριο; πρόσθεσε.

—Ναι, στις 2.

—Τού απαντήσατε;

—Όχι ακόμη.

—Τι σκοπεύετε να κάνετε;

—Να μην πάω.

—Δεν ξέρετε τόσο ευτυχισμένος είμαι Μαντελένι! Δεν έλπιζα ναρθάτε... της είπε ο Μμπέν.

— "Οχι, θά πάτε... Θ' ακούσετε τα έρωτικά λόγια που θα σας πη, χωρίς να εκδηλώσετε την άηδία σας... θα του χαμογελάσετε μάλιστα, αν χρειαστή..."

— "Ω, κύριε!... διαμαρτυρήθηκε η Κλαίρη."

Ο κόμης της έπιασε τα χέρια και τ'αφείρε μάλιστα.

— Μου υποσχεθήκατε να υπακούσετε, είπε.

— Μά, κύριε, αγαπάω το Γκωτιέ... και μου φαίνεται εγκλημα απέναντί του τ'ν' ακούω τις πρόστυχες προτάσεις αυτού του ανθρώπου!

— Πρέπει, παιδί μου! πρόφερε σταθερά ο κόμης.

— Ύστερα πρόσθεσε ξαφνικά, με σοβαρό και θλιμένο τόνο:

— Θα σας εμπιστευτώ κι' εγώ ένα μεγάλο μυστικό μου... Ο άθλιος αυτός, που έχει πάρει ψεύτικο όνομα και που έχει παραμορφωθεί από μια αρρώστια... είν' ο αδελφός μου!

— Ο αδελφός σας;

— Ναι. Έγώ μονάχα τον αναγνώρισα. Ο ίδιος το αρνείται... Χρειάζομαι, λοιπόν, μια απόδειξη, που θα τον υποχρεώσει να φανερωθεί και συγχρόνως να μολογήσει το τελευταίο εγκλήμα του: τη δολοφονία του γιατρού Ρενεβίλ... αυτήν, για την όπρια είχε κάποτε κατηγορηθεί άδικα η μητέρα σας!

— Και τώρα είσατε διατεθειμένη να με υπακούσετε;

— "Ω, ναι!..."

— Θα πάτε, λοιπόν, σ' αυτό το ραντεβού, αύριο στις 2;

— Θα πάω.

— Θ' ακούσετε όσα θα σας πη αυτός ο άνθρωπος;

— Θα τ' ακούσω, όση άηδία κι' αν μου προκαλούνε.

— Σίγουρα, θα ζητήση να σας ξαναδη. Θα δεχθώτε.

— Καλά...

— Θα όρίσετε όμως έσείς το ραντεβού σας, στο μέρος και στην ώρα που θα σας υποδείξω εγώ...

— Πότε δηλαδή; Και πού;

— Αύριο, στις 10 το βράδυ, κοντά στα έρείπια του μοναστηριού του Ρελαι.

— Μάλιστα. Δεν θα το ξεχάσω.

— Εκεί ακριβώς στραγγαλίσθηκε ο δόκτωρ Ρενεβίλ απ' το Λεόν ντυ Τιελαί, τον αδελφό μου, πριν από δώδεκα χρόνια.

— Τι φορική!...

— Ο άθλιος αυτός θάρρη στο ραντεβού.

— Και τότε;

— Σας αγαπάει... δεν είν' έτσι; Θάκανε τις μεγαλύτερες θυσίες για σας;

— Πιστεύω...

— Την ημέρα που θα προφέρατε μια λέξη, που θα τον άφηνε να έλπιζή πως θα γίνετε δική του...

— Θα τρελλαινόνταν από ευτυχία, αυτή την ημέρα...

— "Ε, λοιπόν, θα του δώσετε την ύ-

πόσχεσι αυτή! Πρέπει να σας πιστέψω... μ' ακούτε; Και τότε, όταν θα όητε την ευτυχία, τη χαρά να λάμψη στα μάτια του, θα τον άγκαλιάσετε, παρ' όλο το μίσος και τη φορική που σας προκαλεί..."

Η Κλαίρη έτρεμε. Τα δόντια της χτυπούσανε.

— Κι' ύστερα, τί θα κάνω;

— Ύστερα θα του πητε, σιγά σι' αυτή τα λόγια, που πρέπει να τα άποστηθίσετε: «Άθλιε! Θά σ' κυνηγή πάντα το φάντασμά μου!... Θά σ' εκδικηθώ το φάντασμά μου... την ημέρα εκείνη της ζωής σου που θάσαι πιο ευτυχισμένος... Νά το θυμάσαι!...»

Ο Τιελαί είχε προφέρει αυτές τις φράσεις άργα και καθαρά.

— Είναι οι τελευταίες λέξεις που είπε ο δόκτωρ Ρενεβίλ στο δολοφόνο του, έξηγησε. Ο Μέμπ νομίζει πως είναι ο μόνος που τις άκουσε τότε. Κι' όταν τις ξανακούση για δεύτερη φορά, θα δη να όθώνεται μπροστά του το φάντασμα του θυμωτός του.

— "Η έκπληξι κι' ο τρόμος του θα νικήσουν τη δύναμι της θελήσεώς του, και θα προδοθή... Με καταλάβετε;

— Κατάλαβα...

— Και θα κάμετε, ό,τι σας λέω;

— Η Κλαίρη έδωσε το χέρι της στον κόμητα και είπε αποφασιστικά:

— Σας το όρκίζομαι.

— Ευχαριστώ... Θα με βοηθήσετε έτσι στην τιμωρία του ένοχου.

— Όστόσο, θάθελα να σας βάλω ένα όρο κι' εγώ...

— Ένα όρο; Τί θέλετε να πητε;

— Κύριε ντυ Τιελαί, η μητέρα μου είναι άθωα για το εγκλημα για το όποιο καταδικάσθηκε άλλοτε... Σε λίγο, θ' αναγνωρισθώ έπίσημα η άθώωτης της. Δεν θα βαρύνη λοιπόν πια κανένα στίγμα τ' όνομά μας...

— Το εύχομαι. Άλλά χρειάζονται άποδείξεις γι' αυτό...

— Υπάρχουν αυτές οι άποδείξεις.

— Πρέπει να τις παραδώσετε στη δικαιοσύνη...

— Τις έχει ήδη στα χέρια της. Ρωτήστε τον κ. Μπαριλιέ. Θά σας πη όλη την αλήθεια! Όπως βλέπετε, κύριε, δεν πρόκειται πια για μια έλπίδα μας, αλλά για βεβαιότητα...

— Ξέρετε πως η Λουίζα αγαπάει τρελλά το γυιό σας, κι' εκείνος ανταποκρίνεται στο αίσθημά της με την ίδια όφλογα... Θά εξακολουθήσετε ν' άρνήσθε να τους όητε ευτυχισμένους;

Ο κόμης δεν άπάντησε. Δίσταζε προφανώς, ανάμεσα στις τελευταίες αντίρρήσεις του και την έπιθυμία του να δη το γυιό του ευτυχισμένο.

— Δεν σας ζητώ μια ρητή ύπόσχεσι, κύριε... πρόσθεσε η Κλαίρη. Δεν θέλω ν' αναλάβετε ύποχρέωσι... Πέστε μου μόνο πως μπορεί να σας πείση το θέαμα της ά-

γάπης τους και της ευτυχίας τους... πην τους χωρίζετε πια! Δώστε τους την πιθανότητα να κερδίσουν τη συμπάθεια σας...

— Έστω. Σας το ύπόσχομαι...

— Τότε, λοιπόν, είμαι βεβαία πως δεν θ' αντίσταθτε για πολύ άκόμη... Στο έξης, κύριε, μπορείτε να με διαθέσετε όπως θέλετε. Εφόσον θα εξασφαλίσω έτσι την ευτυχία της Λουίζας και θα σώσω το Γκωτιέ μου...

— Θα θυμάσθε όλες μου τις συστάσεις;

— Μείνετε ήσυχος!

— Αύριο, την ώρα του ραντεβού, θα βρισκώμαι κι' εγώ στο όσος, κυμμένος, για να μην αντίληφθώ την παρουσία μου, ο Μέμπ. Μόλις βγάλετε μια φωνή, θα τρέσω να σας βοηθήσω!

— Αύριο λοιπόν.

Ο κόμης θα πήγαινε στο Άζαί. Η Κλαίρη του ανέθεσε να δώση ένα τηλεγράφημα για το Μέμπ, που έλεγε τα έξης:

«Θά σας περιμένω, όπως έπιθυμείτε». «Η Κλαίρη είχε ύπογραψει με το όνομα «Μαντελέν», γιατί έτσι την ήξερε πάντα ο τραπέζιτης.

Το βράδυ εκείνο, ήταν πιο ήσυχη. Δεν περίμενε ο Γκωτιέ. Φεύγοντας, ο νέος την είχε προειδοποιήσει πως θάλειπε δυό-τρεις μέρες.

Το άλλο μεσημέρι, λίγο πριν απ' τις 2, η νέα βγήκε κρυφά απ' το σπίτι. Βιάζότανε να τελειώσει...

Το μέρος όπου θα συναντούσε το Μέμπ, δεν άπαιχε πολύ. Μόλις βεβαιώθηκε πως δεν την έβλεπαν πια, άρχισε να τρέχη. Και σταμάτησε μόνον όταν έφτασε. Πριν άκόμα άνασάνη καλά-καλά, παρουσιάσθηκε ο Μέμπ. Πήγε γρήγορα κοντά της.

— Μαντελέν! Άγαπημένη μου Μαντελέν! της είπε με πάθος.

Εκείνη είχε ύποσχεθί στον κόμητα ντυ Τιελαί ότι θα είχε θάρρος.

Δεν έδειξε λοιπόν καμμία άηδία. Χαμογέλασε μάλιστα κι' άπάντησε:

— Όπως βλέπετε, δέχθηκα την πρόσκλησί σας κι' ήρθα άφοβα.

— Δεν ξέρετε πόσο ευτυχισμένος είμαι, Μαντελέν! Δεν έλπιζα ναρθώτε...

— Και τώρα, τί σκοπεύετε να κάμετε;

— Αυτό θα εξαρτηθώ από σας. Μην το ξεχνάτε!

Η Κλαίρη χαμήλωσε τα μάτια της. Αισθανότανε την έπιθυμία να όρμηση και να στραγγαλίση αυτόν τον άνθρωπο.

«Αν χαμήλωσε τα μάτια της, το έκανε για να μην ίδω εκείνος την άγρια λάμψη των ματιών της.

— Είμαι έτοιμη για ό,τι θα μου ζητήσετε... άπάντησε.

Ποτέ δεν περίμενε ο Μέμπ, τέτοια προθυμία και συγκατάβασι εκ μέρους της...

Ζαλισθηκε απ' τη χαρά και την έκπληξι του.

— Άλήθεια, θέλετε να γίνετε δική μου;

— Το έλω.

— Δική μου μονάχα;

— Ναι, δική σας!

— Θα φύγετε απ' το σπίτι που μένετε τώρα;

— Όταν θέλετε...

— Και θαρθώτε μαζί μου;

— Ναι, όπου κι' αν με πάτε.

Μεθυσμένος από ευτυχία ο Μέμπ ψιθύρισε:

— Μαντελέν! Θέλετε αύριο...;

— Αύριο; Τόσο άργά; είπε η νέα με προκλητικό νάζι.

Και πρόσθεσε, πιο σιγά:

— Δεν θέλετε λοιπόν να με ξαναϊδώτε, ναρθώτε από αύριο;

Η φωνή της τον μάγεψε, τον σκλάβωσε...

— Με τρελλαινείτε!... Δεν ξέρω... Πέστε μου έσείς...

— Σήμερα το βράδυ... Σύμφωνοι;

— Ναι, ναι, άπόψε... Θά μπορούσατε να λείψετε απ' το σπίτι σας;...

— Το έλπιζω.

— Πού θα συναντηθώμε;

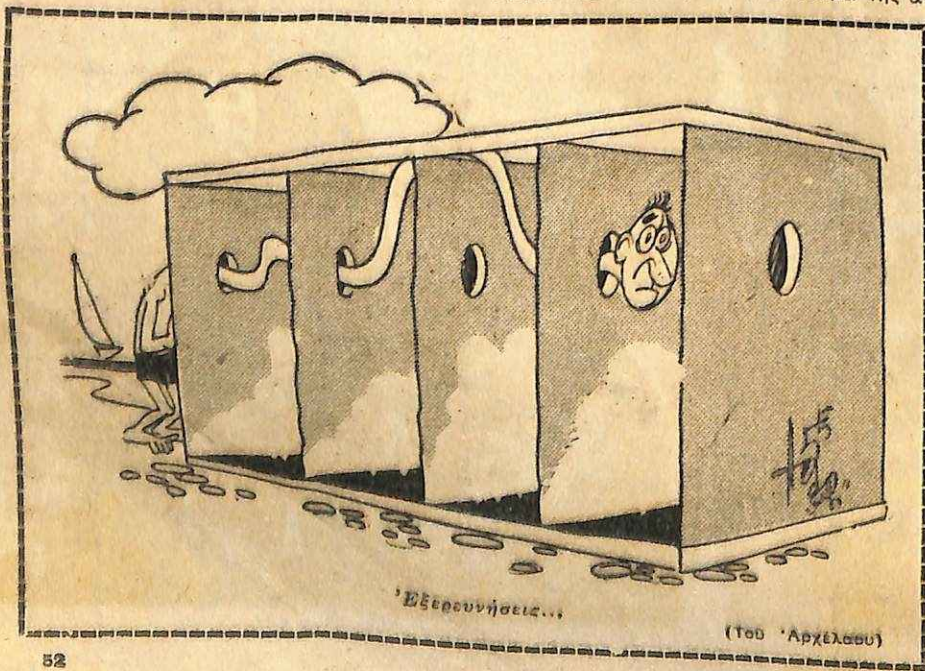
— Η Κλαίρη φάνηκε να σκέπτεται, να ψάχνη με το νου της. Τέλος, άπάντησε, διστακτικά, ενώ η καρδιά της χτυπούσε άσυγκράτητα:

— Είν' ένα μέρος που μ' άρέσει πολύ... — Πού; Στις όχθες του ποταμού;

— Όχι.

— Στους βράχους του Σατώ - Ρομπέν;

— Όυτε.

— Πέστε μου λοιπόν, Μαντελέν! Πέστε μου πού.

— Στο έρημολήσι του Ρελαι... Πηγαινω και οειδάω εκεί συχνά τα βράδια... δίπλα στα έρείπια εκείνα που τα πνίγει η πρασιναάδα, στη μοναξιά και στη γαλήνη... Θά μωρέσω να βγω κρυφά άπόψε. Θέλετε να συναντηθώμε κατά τις 10 στο παλιό έρημολήσι;

Μιά έκφρασι τούμου φάνηκε στο βλογιοκώμενο πρόσωπο του Μέμπ.

— Στο έρημολήσι; τραύλισε. "Οχι, όχι, ποτέ... ποτέ..."

Η Κλαίρη τον άκουσε. Και χρειάστηκε όλο το θάρρος της για να μην προδοθή.

— Άρνήσθε; ψιθύρισε μ' ένα τυφερό χαμόγελο.

— Ναι, ναι... σκέφθηκα πως άπόψε δεν μου είναι δυνατόν...

— Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν.

— Σας λατρεύω... Είμαι τρελλός για σας!

— Κι' όμως λογικεύεσθε με το παραπάνω, άφου θυμηθήκατε τη δουλειά που σας εμπνίδει να συναντηθώμε.

Ο Μέμπ είχε συνέλθει πια απ' την τασάχη του.

— Ναι, Μαντελέν, έχετε δίκιο, είπε. Δεν ξέρω γιατί άρνήθηκα στην άρχή, δίχως να σκεφθώ... ενώ είμαι τόσο ευτυχής, τρελλός από χαρά...

— Όρθώθητε λοιπόν.

— Ναι, ώ, ναι, Μαντελέν, σας τ' όρκίζομαι!

Στον τόνο του Μέμπ ύπήρχε μια κάποια άπειλή εναντίον του μυστηριώδους εκείνου φαντάσματος που είχε όρθωθί ξαφνικά μπροστά του και που το άψήφουσε...

— Δεν θα το ξεχάσετε, έ;

— Όχι. Στις 10.

— Ναι, στις 10!

Ο Μέμπ δίστασε μια στιγμή άκόμη. Κι' ύστερα είπε άποφασιστικά:

— Όρεθούω γι' άπόψε...

Κι' έφυγε, τρέχοντας σχεδόν, μεθυσμένος από ευτυχία, τρελλός από έρωτα.

Όταν ο Τιελαί παρουσιάστηκε μπροστά στη νέα, τη βρήκε να κλαίη.

— Είναι φορική η κωμωδία που με βάζετε να παίξω! του είπε.

Η'

Με πόση άγωνία περίμενε η Κλαίρη το τέλος της ημέρας αυτής! Τί θα γινότανε με το Μέμπ; Τί θα συνέβαινε σ' αυτήν, με τον παράενο και τραγικό ρόλο που της επέβαλλε ο κόμης ντυ Τιελαί;

Είχε μαντέψει τι περίπου έπιδίωκε ο κόμης: μια αναπαράστασι του εγκλήματος, της βροδιάς εκείνης που είχε δολοφονηθί Ρενεβίλ.

Μετρούσε τις ώρες ως το βράδυ...

Τα έρείπια του Ρελαι δεν άπαιχαν πολύ απ' το σπίτι του Μπερτελέν. Μπορούσε να φτάση εκεί σε μισή ώρα, κόβοντας δρόμο μέσα απ' το δάσος.

Δεν θα δυσκολευόταν εξ άλλου να βγί απ' το σπίτι. Θά προφασίζότανε πως ήταν άδιάθετη, για να κλειστή από νωρίς στην κάμαρά της.

Στο φαγητό, ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε δεν έφαγε σχεδόν καθόλου. Η Σαρλότ το πρόσεξε, ανησύχησε και τη συμβούλεψε να πάη να πλαγιάση.

Η Κλαίρη δέχθηκε άμέσως. Μιά ώρα άργότερα, η Σαρλότ χτύπησε στην πόρτα της. Μπήκε και τη ρώτησε:

— Μήπως χρειάζεσαι τίποτε;

— Όχι, μητέρα, ευχαριστώ. Έλπίζω να κοιμηθώ ήσυχα.

— Καληνύχτα, παιδί μου.

— Καληνύχτα, μητέρα μου.

Ύστερα πήγε να την καληνυχτίση και να τη φιλήση η Λουίζα, πριν άνεθί κι' αυτή στην κάμαρά της.

Σιωπή άπόλυτη άπλώθηκε σ' όλο το σπίτι. Ο Μπερτελέν είχε άποτραβηχτή στο γραφείο του.

Η Κλαίρη ξαναύσθηκε βιαστικά. Κόλλησε τ' αυτί της στην πόρτα της Λουίζας, αλλά δεν άκουσε τίποτε. Τη μισόανιζε σιγά-σιγά και βεβαιώθηκε πως κοιμόταν η αδελφή της.

Κατέβηκε στο ισόγειο. Η έξωπορτα ήταν κλειδωμένη, μα το κλειδί βρισκότανε πάνω στην κλειδαριά. Την άνοιξε και βγήκε έξω.

Η νύχτα ήταν ήσυχη και κρύα. Τ' άπτε-

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει το άριστουργηματικό δραματικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Γάλλου συγγραφέως ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Πάνω σε μια κρίσι τρέλλας, ένας νέος γιατρός κάνει ένα έρωτικό εγκλημα. Όταν συνέρχεται, είναι πια άργά: Έχει βάψει τα χέρια του στο αίμα κι' έχει βυθισί στον πένθος μια δυστυχιομένη οικογένεια. Μετανοημένος πικρά, όρκίζεται να διαθώη ολόκληρη τη ζωή του για να έπανορθώση το εγκλήμα του. Έτσι άγωνίζεται να εξαγνισθί προφύλασσοντας και σωζοντας από χίλους κινδύνους και σατανικές μηχανορραφίες τον άντρα και τα παιδιά της γυναίκας εκείνης που σκότωσε άλλοτε θάλα του...

Πρόκειται για ένα άπο τα πιο συγκινητικά κοινωνικά μυθιστορήματα, που συναρπάει τον αναγνώστη μέχρι της τελευταίας στιγμής με τις άλλεπαλληλες άγωνιώδεις περιπέτειές του και τη βореία και τραγική ατμόσφαιρά του.

ρια λάμπανε στον ολόκαθορο ούρανό.

Η Κλαίρη ένοιωσε τέτοια δυνατή συγκίνηση, ώστε άρχισε να τρέμη. Δεν μπορούσε να κάνει βήμα...

Όστόσο, πλησίαζε η ώρα του ραντεβού. Έπρεπε να πάη την άπόφασί της. Δεν της έπιτρεπότανε πια καμμία άδυναμία.

Η ζωή του Γκωτιέ κι' η ευτυχία της Λουίζας κρέμονταν απ' αυτήν, απ' το θάρρος της!

Προχώρησε με μεγάλα βήματα. Δεν δίσταζε πια, αλλά φοβότανε πάντα.

Άκούουθσε διάφορα μοναχικά, σκοντάβοντας στις πέτρες και στους λάκκους. Στο φως του φεγγαριού, μπορούσε να διακρίνη καθαρά γύρω της, όσο βρισκότανε στον άνοιχτό κάμπο. Όταν όμως μπήκε στο δάσος, ανατρίχιασε.

Έβλεπε να γλιστρούνε μπροστά της οι σκιές των άγριμιών, να διασχίζουν το μονοπάτι και να χώνωνται στους θάμνους, άναδεύοντας τα ξερόφυλλα.

Ευτυχώς, ήξερε καλά το δρόμο και δεν κινδύνευε καθόλου να χαθί.

Κατέβηκε κατηγορησί, ανέθηκε σε μικρά ύψώματα, ξανακατέβηκε και βρέθηκε έπίτελους σε μια έπίπεδη έκτασι.

Μπροστά της έβλεπε τώρα τα έρείπια του μοναστηριού, σαν κοιμισμένα, κάτω απ' το άσημένο φως του φεγγαριού.

Είχε λαχναίσει λίγο απ' το δρόμο και σταμάτησε για ν' άνασάνη.

Ύστερα προχώρησε πάλι, διέσχισε ένα άκαλλίεργητο χωράφι και σταμάτησε μπροστά στο έρημολήσι.

Όταν βγήκε η Κλαίρη απ' το σπίτι του Μπερτελέν, ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε δεν πρόσεξε κάποιον που καθότανε κάτω άπόνα πλάτανο, εκεί κοντά. Έκείνος όμως την είδε κι' έκανε μια κίνησι έκπληξας.

Ήταν ο Γκωτιέ. Είχε πάει, μετά το φαγητό, να κάνει ένα περίπατο κοντά στο σπίτι που έμενε η λατρευτή του. Πριν πάρη δέ το δρόμο του γυρισμού, είχε καθίσει εκεί, σ' ένα πέτρινο πάγκο, κι' είχε βυθισθί σε όνειροπολήσεις.

Η πρώτη του κίνησι ήταν να όρμηση προς τη νέα. Η πρώτη του σκέψι ήταν να τη σταματήση, να τη ρωτήση:

«Πού πάτε έτσι κρυφά, τέτοια ώρα;»

Μά σώπασε, γιατί μια φορική ύποψις του είχε σφίξει ξαφνικά την καρδιά. «Εμεινε μια στιγμή άναποφάσιτος. Τί θάκανε τώρα;...»

Ύστερα προχώρησε κι' αυτός, μέσ' στο σκοτάδι, φροντίζοντας να κρύψη όσο μπορούσε το θόρυβο των βηματών του.

Πρόφτασε τη νέα κι' έμεινε έκαστο μέτρα πιο πίσω απ' αυτήν, χρησιμοποιώντας κάθε άνωμαλία του εδάφους, κάθε δέντρο, κάθε φράχτη, για να κρυφθί.

Σίγουρα, η Κλαίρη πήγαινε σε κάποιο ραντεβού! Ποιό όμως; Και γιατί;

Η άγωνία τούσφιγγε την καρδιά... Όστόσο την άγαπούσε και της είχε έμπιστοσύνη... Κι' ύστερα, η Κλαίρη δεν είχε κανένα γνωστό σ' αυτά τα μέρη. Ποιός θα της έδινε ραντεβού;

Αναρωτιότανε του κάκου δίχως να βρισκί την άπάντησι.

Είπε πως η νέα διευθυνότανε προς τα έρείπια του Ρελαι. Τί την τραβούσε σ' εκείνο το έρημικό μέρος, μέσ' στη νύχτα;

Δεν είχε γελαστή! Πραγματικά η νέα πήγαινε στο παλιό μοναστήρι.

Ο Γκωτιέ σταμάτησε πάνω σ' ένα βράχο και την παρακολούθησε από κεί με τα μάτια. Ύστερα έτρεξε κι' αυτός πίσω της κι' έφτασε στα έρείπια.

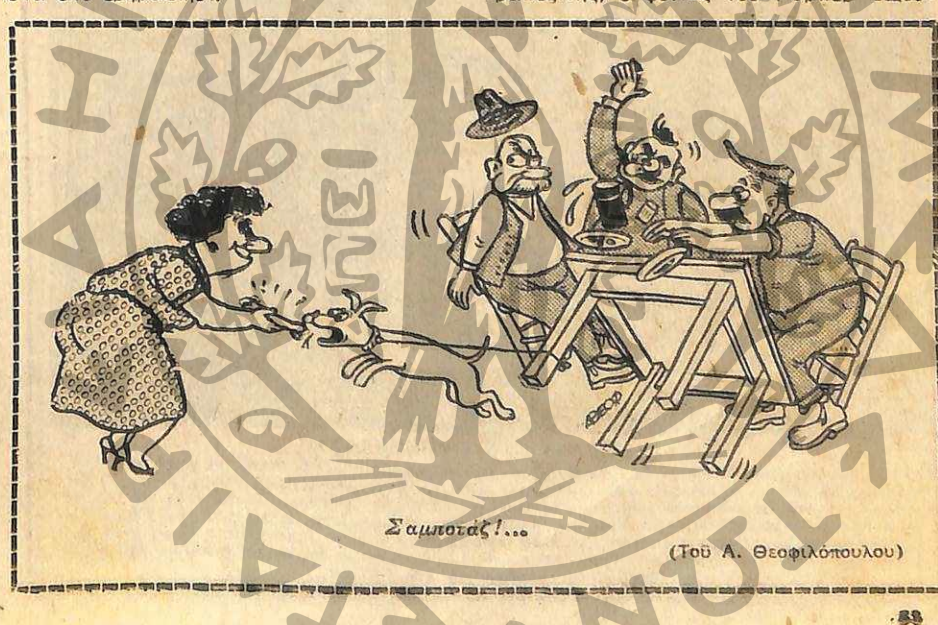
Ήταν έτοιμος να μπή στο έρημολήσι, όταν ξαφνικά συγκρατήθηκε κι' έσπευσε να κρυφθί πίσω απ' τους θάμνους. Είχε άκούσει όμιλίες... μια φωνή άντρική και μιάν άλλη γυναικεία, τρεμουλιαστή και σαν φοβισμένη.

Κύτταξε γύρω, με προφύλαξι. Ο δρόμος έκανε μια άπότομη στρόφη, προς το μέρος των έρειπίων. Από κεί άκούγονταν οι όμιλίες, που πλησίαζαν ολοένα.

Η γυναικεία φωνή ήταν της Κλαίρης! Την άλλη, την άντρική, δεν την ήξερε. Του φαίνονταν πως την είχε κάπου ξανακούσει... Μά πού; Δεν θυμότανε...

Δυό σκιές όφνηκαν στη στρόφη του παλιού δρόμου και στάθηκαν κοντά στο μέρος που ήταν κυμμένος ο Γκωτιέ — σαν να θέλαν να τον κάνουν έτσι να ύποπτερή άκόμη περισσότερο το τωμερό μαρτύριο της ζήλειας!

Τώρα ο νέος αναγνώρισε τον άντρα... η μάλλον μαντέψε ποιός ήταν: ο Μέμπ, ο τραπέζιτης, ο φονιάς του Ρομπέρ Όζού!

Με πολλήν κόπο συγκράτησε μια φωνή θυμού και πόνου.
 Ήταν δυνατό λοιπόν; Ή έδωκε έφιάλτη;... Μπορούσε ποτέ να δώσει ραντεβού σ' αυτό τον άνθρωπο ή Κλαίρη του, που τούλεγε πώς τον αγαπούσε τόσο πολύ;
 Κι όμως, το μένος, ή ώρα, ή έρημιά, όλα φώναζαν πώς ήταν ένοχο το ραντεβού εκείνο, πώς ή Κλαίρη τον άπατούσε, πώς τον είχε ξεχάσει!
 Αν άμφέβαλλε ακόμη ο Γκωτιέ, γρήγορα θα τον έπειθε το θέαμα που είχε μπροστά στα μάτια του... το θέαμα της νέας κοντά στον άνθρωπο εκείνο, που της έπαιρνε τα χέρια, τα φιλούσε και την έσφιγγε πάνω του με πάθος...
 Κι εκείνη τον άφινε να κάνει ό,τι ήθελε. Τού έφευγε μονάχα όταν προσπαθούσε να τη φιλήσει στο πρόσωπο, στα χείλη. Μα ο Γκωτιέ δεν μπορούσε να διακρίνη τη χλωμάδα της, ούτε την έκφραση της αηδίας της...
 Πώς να υή τον πείσουν επίσης τα λόγια που άκούγε; Έφταναν στ' αυτά του, τα λόγια αυτά, καίγοντας τον σαν πυρωμένα σίδερα.
 — Σ' αγαπώ! Έλεγε ο Μέμπ. Ήθελες έπιτέλους... Δεν το πίστευα πώς θαρχόσουν... Είμαι τρελλός από, χαρά!...
 Της πήρε τα χέρια και τ' αγκάλιασε πάνω στην καρδιά του, για να νοιώσει τους άτακτους παλμούς της.
 — Θα δής... δεν θα το μετανιώσης... συνέχισε. Θα σε κάνω εύτυχισμένη... την πιο εύτυχισμένη γυναίκα, την πιο πλούσια... Θα υπακούω σ' όλα σου τα καπρίτσια, ακόμη και τα πιο παράξενα, και τα πιο πολυέσδα... Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...
 Η Κλαίρη δεν άπαντούσε. Φαινότανε σαν κάτι να περίμενε, κι έριχνε κάπου - κάπου άνησυχες ματιές γύρω της.
 Ο Μέμπ δεν το άντιλαμβανότανε. Τον είχε τυφλώσει το πάθος. Έξακολουθούσε να μιλά με φωνή υπόκωφη, τρεμουλιαστή. Καί, κάθε τόσο, φιλούσε τα χέρια της νέας, φλογερά, με πάθος, με μανία, σαν να τα δάγκωνε.
 Δεν μπορούσε πια ο Γκωτιέ ν' άνθεξη περισσότερο σ' αυτό το φοβερό θέαμα. Σηκώθηκε κι έκανε να δομήσει προς το ζευγάρι. Μα, την ίδια στιγμή, ένα δυνατό χέρι άκούμπησε στον ώμο του και μία φωνή του ψιθύρισε στ' αλήθεια:
 — Μη κουνιέσθε! Μη μιλάτε! Περιμένετε...
 Ο νέος άνασκήρτησε, στράφηκε κι άνα-

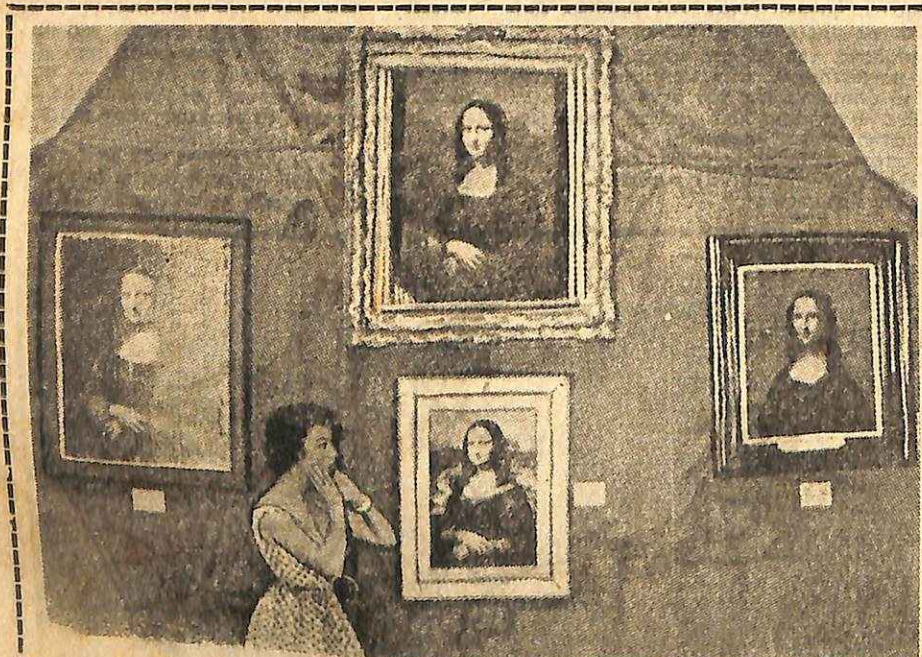
γνώρισε τον κόμητα ντυ Τιελαί. Θέλησε να του ζητήσει έξηγήσεις, μα έκείνος του έκλεισε το στόμα με το χέρι του.
 — Σωπάστε! πρόσθεσε. Μη βάλετε κακό στο νου σας... Η Κλαίρη βρίσκεται εδώ γιατί το θέλουν εγώ... Και ξέρετε πώς την παρακολουθώ...
 Ήταν ένα αίνιγμα για το Γκωτιέ... Όσοσο σάπασε και περίμενε, τρέμοντας από άγωνία.
 Τώρα ο Μέμπ κι ή Κλαίρη βρίσκονταν πολύ κοντά τους. Ο τραπέζιτης μιλούσε σιγανά, τόσο που δεν άκούγονταν πια τα λόγια του. Μα θα ήσαν, άσφαλώς, έρωτολογία, ίκεσίες...
 Η νέα φαινότανε να διστάζει. Έκρυβε το κεφάλι της στον ώμο του.
 — Όταν είχε φτάσει, πριν από λίγο, είχε βρή τον τραπέζιτη κατασυγκινημένο άκόμη. Εκείνος είχε αποδώσει την παράξενη συγκίνησή του στην εύτυχία, γιατί έδωκε κοντά του τη γυναίκα που αγαπούσε.
 Μα ή Κλαίρη μάντεψε την αλήθεια: Η άπληξη έκφραση των ματιών του, ή τρεμούλα του, ό ιδρώτας που μούσκευε το μέτωπό του, όλ' αυτά, προέρχονταν άπ' τις άναμνήσεις και τις τύψεις!
 Μπροστά στο έρειπωμένο εκείνο έκκλησάκι είχε στραγγαλίσει άλλοτε άδιστακτα, στυγνά, έναν άνυπερασπιστο άνθρωπο! Εκεί, είχε άνασκηθή ό έτοιμοθάνατος, για να τον άπειλήσει πώς θα τον κυνήγούσε όλοένα το φάντασμά του...
 Πόσες φορές, μέσα στις περιπέτειες και στα έγκλήματα της ζωής του, ο Μέμπ είχε νομίζει πώς ξανάκουγε τα λόγια εκείνα!... Πόσες φορές είχαν ταραξει τον ύπνο του!...
 Ύστερα, σιγά-σιγά, είχαν άπομακρυνθί, είχαν ξεθωριάσει αυτές οι άναμνήσεις του, κι είχε ξαναβρή λίγη γαλήνη. Δεν τις σκεπτότανε πια.
 Μα να που άποψε ξαναζωντανεύαν! Παρ' όλες του τις προσπάθειες, δεν κατόρθωνε να συνέλθει όλοτελα, να ξαναβρή την ψυχραιμία του.
 Βλέποντας την Κλαίρη τόσο κοντά στο Μέμπ, που της μουρμούριζε έρωτολογία, ο Γκωτιέ έσφιξε νευρικά τα χέρια του κόμητα ντυ Τιελαί.
 — Δεν μπορώ πια! του είπε. Δεν άντέχω σ' αυτό το μαρτύριο!
 Και θέλησε να δομήσει και πάλι. Μα τα δυνατό μπράτσα του κόμητος τον ξανακράτισαν άκίνητο στη θέση του.
 — Περιμένετε! του σύστησε πάλι ο Τιελαί.
 Ο Γκωτιέ υπάκουσε, μολονότι έτρεμε

ολόκληρος από θυμό.
 — Ωστε δεν έπιθυμείτε τίποτε περισσότερο; έλεγε τώρα ή Κλαίρη στο Μέμπ.
 — Τίποτε, άφού έχω τώρα ό,τι ποθώ!
 — Μ' αγαπάτε, λοιπόν;
 — Σας το είπα... και το βλέπετε! Είμαι τρελλός από έρωτα για σας!
 — Και θα μ' αγαπάτε πάντα; Θα μου κάνετε όλα τα καπρίτσια μου;
 — Σας τ' όρκίζομαι!
 — Θάσατε εύτυχισμένος κοντά μου;
 — Όπως δεν ήμουν ποτέ στη ζωή μου.
 Η Κλαίρη τύλιζε τότε τα μπράτσα της γύρω στο λαιμό του Μέμπ, που έτρεμε από έρωτικό πάθος. Ζύγωσε το στόμα της στ' αυτό του και πρόφερε τα λόγια που της είχε πη ό Τιελαί:
 — Άθλιε! Θα σε κυνηγή πάντα το φάντασμά μου!... Θα σ' έκδικηθώ το φάντασμά μου... την ήμερα εκείνη της ζωής σου που θασαι πιο εύτυχισμένος. Να το θυμάσαι!...
 Το άποτέλεσμα ήταν τρομερό, κεραυνόβολο...
 Στην αρχή, ο Μέμπ φάνηκε σαν να μη καταλάβαινε. Αυτός πίστευε πώς τα χείλη της Κλαίρης, που είχαν κολλήσει στ' αυτό του, θα πρόφτανε τρυφερά έρωτολογία... Ποτέ δεν περίμενε το παράξενο εκείνο άνάθεμα, τη μυστηριώδη άπειλή. Έμπηξε μία φωνή τρόμου. Τραβήχτηκε πίσω, με φρίκη άνείπτωτη, ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άπλώνοντας μπροστά τα χέρια του, σαν ναβλεπε να διώξει το φάντασμα του θυμάτός του...
 — Όχι, όχι!... τραύλισε.
 Μα ή Κλαίρη έξακολουθούσε, προχωρώντας συγχρόνως προς το μέρος του. Ή στάσι του της έδινε περισσότερο θάρρος. Και ξανάπε δυο φορές τις τελευταίες λέξεις:
 — «Την ήμερα εκείνη της ζωής σου που θασαι πιο εύτυχισμένος! Να το θυμάσαι!...»
 Ο κόμης ντυ Τιελαί δεν φρόντιζε πια να κρυφτεί. Είχε σηκωθεί όρθιος και κύτταζε τη σκηνή εκείνη, στο φως του φεγγαριού. Ο Γκωτιέ τον είχε μιμηθί.
 — Φύγε!... Φύγε!... τραύλιζε ο Μέμπ. Δεν θέλω πια να σε βλέπω... δεν θέλω να σ' άκούω... Αν δεν φύγεις, θα σε πνίξω... όπως και τον άλλον!...
 Η συγκίνησι ήταν πολύ δυνατή για τη λεπτοκαμωμένη Κλαίρη. Κλονίσθηκε και βάφπηξε, αν δεν όρμωσε ο Γκωτιέ για να τη συγκρατήσει στην άγκαλιά του.
 — Πηγαίνετε την στο σπίτι, του είπε γρήγορα ο κόμης. Αγαπάτε την όσο μπορείτε πιο πολύ... και προσπαθήστε να μη μείνη στο νου της τίποτε άπ' την τραγική αυτή σκηνή...
 — Μα δεν μπορώ να φύγω, να σας άφίσω μονάχο μ' αυτό τον άνθρωπο!
 — Είναι άδελφός μου, ο άνθρωπος αυτός. Δεν τον φοβάμαι. Δεν θα τολμήσω α' μου κάνει τίποτε...
 Έδειξε το Μέμπ και πρόσθεσε:
 — Κυττάχτε, άλλωστε, τα χάλια του! Ο τραπέζιτης είχε σωριαστή χαμω. ζγάζοντας φωνές πνιγμένες:
 — Βοήθεια!... Βοήθεια!... Πεθαίνω!...
 Ο Γκωτιέ θέλησε να τρέξει κοντά του. Ο άνθρωπίνος όικτος και το καθήκον του ως γιατρού δεν του επέτρεπαν ν' άφισή άδότητο έστω κι' έναν έγκληματή.
 Άλλ' ό Τιελαί τον σταμάτησε, λέγοντάς του:
 — Είμαι ο τιμωρός! Σας άπαγορεύω α' σώσετε αυτόν τον άνθρωπο... Η ζωή του κι' ο θάνατός του μου άνήκουν, σε μένα μόνο!
 Ο τόνος του ήταν τόσο σοβαρός, θλιένος, μα και έπιτακτικός μαζί, ώστε ο Γκωτιέ δεν τολμήσε να έπιμεινή.
 Ο κόμης τούδειξε τη λιπόθυμη Κλαίρη α' πρόσθεσε:
 — Χρειάζεται κι' αυτή τις φροντίδες... Χρειάζεται μήπως έπιδράση στο ιατρικό της ή σκηνή αυτή, στην όποια έμαυλώ της ή σκηνή αυτό; Προσέξτε την, παιζει τον πρώτο ρόλο;... Εγώ θ' άσχολληθώ μ' αυτόν εδώ!...
 Πραγματικά, ή Κλαίρη χρειαζόταν άμεσες φροντίδες. Ο Γκωτιέ τη σηκωσε στα χέρια και μετέφερε το πολύτιμο αυτό φαρ-

τίο ως ένα ρυάκι που κυλούσε στο βάθος της κοιλάδας.
 Την ξάπλωσε στο ύγρο χορτάρι, πήρε νερό μέσ' στις φούχτες του και δρόσισε το φλογισμένο μέτωπό της.
 Μα τα μάτια της έμεναν κλειστά. Δεν έδινε σημεία ζωής.
 Στο μεταξύ, ο κόμης ντυ Τιελαί είχε πλησιάσει το Μέμπ, που έμενε άκίνητος καταγής. Έσκυψε πάνω του, γονάτισε, άκουσε αν άνάσαινε.
 Ή άναπνοή του ήταν άργή και δύσκολη. Κάπου-κάπου, μάλιστα, φαινότανε σαν να σταματούσε τελείως.
 Είχε παθεί ο άθλιος άποπληξία. Ο Τιελαί άρρακολουθούσε την άγωνία του, χλωμός, άλλ' άποφασισμένος να μην έπέμειν, να μη τον βοηθήσει. Άκούμπησε την πλάτη του σ' ένα δέντρο και κύτταζε το θέαμα εκείνο, λέγοντας με το νου του:
 «Θα πεθάνη, άρα γε;»
 Μα, σε λίγες στιγμές, έκλεισε τα μάτια του για να μη βλέπει πια.
 Όσο κι' αν ήταν άποφασισμένος να τιμωρήσει εκείνον που είχε ατιμάσει τ' όνομα της οικογενείας του, εκείνον που δεν είχε διστάσει μπροστά σε κανένα έγκλημα, δεν μπορούσε να μη σκεφθί τα παλιά, τα παιδικά τους χρόνια...
 Για να διώξη αυτή την όπτασία, ξανάνοιζε τα μάτια του.
 Πέριμενε για πολλήν ώρα, μέσα στην τραγική εκείνη σιωπή.
 Κάπου-κάπου, άπομακρυνόταν άπ' το δέντρο που άκουμπόυσε, πλησίαζε τον άναίσθητο Μέμπ και στήριζε το χέρι του στο στήθος του.
 Η καρδιά του χτυπούσε πάντα, άδύνατα.
 Σε λίγο μάλιστα, κουνήθηκε κι' άνασηκώθηκε, με διαδοχικές προσπάθειες. Τό κατώρθωσε με πολλήν κόπο, άφού πιάστηκε από μια ρίζα που προεξείχε άπ' το έδαφος.
 Άναστένοντας βαθεία. Ή ζωή του ξαναγύριζε στο κορμί του.
 Ο Τιελαί δεν τον έκανε άπ' τα μάτια του...
 Ήταν φανερό πώς ο Μέμπ δεν θυμόταν άκόμα. Έμενε σαν άποδλακωμένος, με το κεφάλι σκυφτό.
 Ο Τιελαί περίμενε άκόμα...
 Ξαφνικά, ο Μέμπ σηκώθηκε τελείως, όρθιος, τρεκλίζοντας άκόμα.
 Πέρασε το χέρι του πάνω άπ' το μέτωπό του, πάνω άπ' τα μάτια του, σαν ναβλεπε να διώξη κάποια φριχτή εικόνα...
 Ύστερα τραύλισε, άπλώνοντας τα χέρια του στο κενό, σε κάτι άόρατο:
 — Τό φάντασμα! Τό φάντασμα! Ένοιώσα το παγωμένο δάχτυλό του, εδώ! Κι' άκούμπησε το χέρι του στο μέτωπό του. Γέλασε ύστερα άπείσια, σαρκαστικά, και πρόσθεσε:
 — Είμαι τρελλός!... Δεν υπάρχει φάντασμα... Δεν άκούσα τίποτε... Μα φοβάμαι, φοβάμαι!...
 Ξαναγύριζαν οι άναμνήσεις του. Άναζητούσε κάποιον γύρω του κι' άπορούσε που δεν τον έβλεπε.
 Αυτός ο κάποιος ήταν ή νέα, που είχε έξαφανισθί στο διάστημα του «όνειρου» του.
 — Κλαίρη!... φώναξε. Που είσαι, Κλαίρη;
 Η ματιά του έπεσε ξαφνικά στον άκίνητο Τιελαί. Τον κύτταξε για πολύ. Τον άναγνώρισε έπιτέλους και, πάνω στην πρώτη έκπληξί του, προσδόθηκε, με μία φωνή που έδγαλε:
 — Ο άδελφός μου!
 Άν ήταν δυνατό ν' άμφιβάλλη άκόμα ο Τιελαί, οι άμφιβολίες του θα διαλύονταν τώρα όλοτελα, δίνοντας τη θέση του στην τρομαχτική βεβαιότητα.
 — Έπιτέλους, άμολόγησε, άθλιε!... φώναξε.
 Ο Μέμπ κατάλαβε πώς δεν μπορούσε πια ν' άρνηθί. Ο κόμης δεν άρπαξε άπ' το μπράτσο.
 — Έλα μαζί μου! του είπε.
 Τον τράβηξε ως το έρημοκλήσι, άνοιξε με μία κλωστή τη σαραβαλισμένη πόρτα και μπήκε, μαζί με το Μέμπ.
 — Τι θέλεις από μένα; ρώτησε έκείνος, τρέποντάς άπ' το φόβο του.

— Τη βεβαιότητα πως δεν θα κάνης πια άλλα έγκλήματα!
 — Σου το υπόσχομαι.
 — Δεν μου φτάνει ό λόγος σου.
 — Ποιά έγγυηση θέλεις λοιπόν;
 — Τό θάνατό σου!
 Ο άθλιος άρχισε να τρέμη άκόμα πιο δυνατά.
 — Δεν θέλω να πεθάνω... τραύλισε.
 — Πρέπει! Σε διατάζω!
 — Κι' αν άρνηθώ;
 — Τότε θα σε σκοτώσω... Διάλεξε ό,τι προτιμάς.
 Η σελήνη έριχνε λίγο φώς μέσα στο έρημοκλήσι, τόσο ώστε να διακρίνουν οι δυο άντρες, ό ένας τον άλλον.
 Ήσαν κατάχλωμοι κι' οι δυο — ο Τιελαί άπ' την άπόφασι που είχε πάρει, ο Μέμπ άπ' την άγωνία, άπ' τον τρόμο που του προκαλούσε ο άδελφός του...
 Είχε παίξει κι' είχε χάσει!... Τώρα έπρεπε πια να πληρώσει!...
 — Πολύ καλά, είπε. Θα πνίξω τα μυαλά μου, όταν γυρίσω στο Παρίσι.
 — Όχι. Θάνατο πολύ άργά τότε.
 — Πότε λοιπόν;
 — Τώρα άμέσως.
 — Μα δεν έχω όπλο...
 — Μη σε νοιάζει γι' αυτό. Τα πρόβλεψα όλα.
 Και του πέταξε ένα οεδόλδερ. Ο Μέμπ τ' άρπαξε άμέσως και πρόσθεσε, μ' ένα άγριο χαμόγελο:
 — Τώρα, άδελφέ μου, κοατώ τη ζωή σου στα χέρια μου!
 Τον σημάδεψε ψυχρά. Μα ο Τιελαί κούνησε το κεφάλι του κι' είπε άπλά:
 — Πυροβόλησε... Είμαι μονάχος... Τό χέρι του Μέμπ έτρεμε, τα μάτια του θόλωσαν.
 — Βλέπεις λοιπόν; Δεν τολμάς! πρόσθεσε ο κόμης.
 — Ναι, αλήθεια!
 — Γράψε ό,τι θα σου πώ!
 Ο Τιελαί έσκισε ένα φύλλο άπ' το καρβέ του και τώδωσε στον άλλον, μαζί μ' ένα μολύδι. Έκείνος τα πήρε, μηχανικά. Κι' έγραψε αυτά που του υπάγορευε ο κόμης:
 «Αυτόκτονος. Να μην ένοχηθί κανείς για το θάνατό μου...»
 — Υπογράψατε!
 Ο Μέμπ υπάκουσε.
 — Και τώρα τελείωσε... Όσο είσαι ζωντανός, σε μισώ... Όταν πεθάνεις, θα σε κλάω...
 Ο Μέμπ πυροβόλησε. Έκανε δυο στροφές επί τόπου, άφισε να πέσει άπ' το χέρι του το ρεδόλδερ και σωριάστηκε χαμω μπρούμυτα.
 Ήταν νεκρός...
 Ο Τιελαί γονάτισε τότε κοντά του, έκαμε το σταυρό του και προσευχήθηκε.

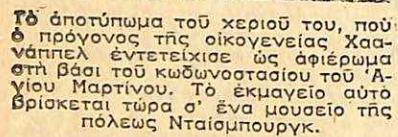
Θ'.
 Ο Τιελαί δεν έγύρισε άμέσως στον πύργο του Φνεστρέλ.
 Πήγε πρώτα στο σπίτι του Μπερτελέν. Είχε άνάγκη να ξαναδθί το Γκωτιέ και την Κλαίρη.
 Στο σπίτι, τον περίμεναν όλοι μ' άγωνία.
 Ο Γκωτιέ είχε ξυπνήσει το Μπερτελέν, τη Σαρλότ και τη Λουίζα και τους είχε διηγήθί ό,τι συνέβη.
 Η Κλαίρη συνεχότανε σιγά - σιγά. Έ Γκωτιέ την περιποιότανε μ' άφασίωσι. Τέλος, την είδε μ' εύτυχία να χαμογελά. Μα συγχρόνως ή νέα έκανε μία χειρονομία τρώμου—σαν ναχε ξαναγυρίσει στο νου της ή σκηνή του έρημοκλήσιου.
 Ο Γκωτιέ την καθυσόχασε.
 — Μαντέψαμε ένα μέρος άπ' την αλήθεια, της είπε. Αργότερα, θα μας έξηγήσετε και τα υπόλοιπα.
 Έκείνη τον ευχαρίστησε, με μία ματιά.
 Ύστερα, βλέποντας τη Λουίζα, την τράβηξε μέσ' στην άγκαλιά της, τη γέμισε φιλικία και της ψιθύρισε στ' αλήθεια:
 — Θάρθί σε λίγο εδώ ο κ. ντυ Τιελαί... Μου έχει δώσει μιάν υπόσχεσι που σε άφορά... Μην άπελπίζεσαι και μην κλαίς πια. Όταν σκεπτόσαι τον Ουρμπαιν!
 Η Λουίζα την κύτταξε έρωτηματικά, με λαχτάρα. Μα εκείνη δεν ήθελε, δεν μπορούσε να πη περισσότερα πράγματα.
 Πέρασε μία ώρα άκόμα.
 Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ο Τιελαί, κατάχλωμος πάντα. Πήγε κοντά στο Γκωτιέ και του είπε μία λέξι μόνο:
 — Πέθανε!
 Ύστερα έπεσε σ' ένα κάθισμα κι' έβαλε τα κλάματα.
 Όταν ξαναδρόκε κάπως την ψυχραιμία του, είπε, στο Μπερτελέν τώρα:
 — Τιμώρησα τον ένοχο... Σκοτώθηκε μπροστά μου...
 Ύστερα άπλωσε τα χέρια του στην κατασυγκινημένη Κλαίρη και πρόσθεσε:
 — Έλπίζω να μη μου θυώσατε για τον τραγικό ρόλο που σας έβαλα να παίξετε... και να μη διατηρήσετε καμιά κακή άνάμνησι!
 Εκείνη του έδειξε τη Λουίζα.
 — Ξέρετε καλά πως υπάρχει ένας άπλούστατος τρόπος για να τα ξεχάσω όλα... άπάντησε.
 Ο κόμης άνοιξε την άγκαλιά του στις δυο κοπέλλες.
 — Τότε λοιπόν ξεχάστε, ξεχάστε τώρα άμέσως... γιατί από σήμερα θεωρώ την άδελφή σας σαν κόρη μου...
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΗΣ «ΤΖΟΚΟΝΤΑΣ»
 Έξηγείται είναι, συνολικά τα αντίγραφα του περίφημου ζωγραφικού πίνακος του Λεονάρντο Ντα Βιντσι «Μόνα - Λίζα». Μερικά άπο τα αντίγραφα αυτά, που έχουν κι' ως δική έκδοσι τελευταία στο Παρίσι και προκάλεσαν την έκπληξι, άλλα και τον θαυμασμό των έπισκεπτών. Ο πραγματικός πίνακας της «Μόνα - Λίζας», βρίσκεται στο μουσείο του Λούβρου. Το 1911 έκλαπη άπο έναν Ιταλό, δυο χρόνια άφω άργότερα βρέθηκε στη Φλωρεντία και έπεστέρηφ στη Γαλλία.

ΕΓΚΥΟΙ ΚΑΙ «ΓΚΡΑΒΙΝΤΙΑΝ»
 Χάρης σ' ένα χημικό όργανο, που παρασκευάσε ο Γερμανός έρευνητής δρ. Ουγκο Κότε και στο όποιο έδωκε το όνομα «Γκραβιντιαν» θα μπορεί όποις ήθελε κάθε γυναίκα να βεβαιώνεται μέσα σε δυο άρες, αν πρόκειται να γίνει μητέρα ή όχι. Άρκει να άναμείν λίγα σόρα της με μία μικρή ποσότητα «Γκραβιντιαν» μέσα σ' ένα δοχείο. Άν μετά πάροδον δυο άρών το μίγμα παρουσιάξη την εικόνα που βλέπετε άριστερά, σημαίνει πως ή έξεταζόμενη δεν είναι έγκυος. Άν τούναντιον, έπειτα από δυο άρες σχηματισθών μέσα στο δοχείο κρυστάλλα, σημαίνει πως ή έξεταζόμενη θ' άποκτήσθί παιδί.

Ἐπὶ αἰῶνες τὰ μέλη μιᾶς Ὀλ-
 λανδικῆς οἰκογένειας γεννιοῦν-
 ται μὲ τις παλάμες τῶν χειρῶν
 τοὺς πατέρας!...

Τὸ Νταϊσμπουργκ εἶναι μία ἀπὸ
τῆς πρὸς τὴν παλιὰ καὶ γραφικὴ
πόλιν τῆς Ὀλλανδίας. Ἐκτὸς ἀπὸ
τὰ ἄλλα ἀξιοπεριέργα, ποὺ ἔρχον-
ται νὰ δουν σ' αὐτὴν οἱ περιηγη-
ταί, ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρου-
σιάζει ὁ πρῆφρος μεσαιωνικὸς
ναὸς τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου. Ὁ ναὸς
αὗτος ἔχει ἓνα καμπαναριὸ ὕψους
100 περίπου μέτρων, ποὺ συνδέ-
ται μὲ τὴν παράσθεν ἱστορία μίας
οικογενείας τοῦ Νταϊσμπουργκ. Πρὶ-
κταί γιὰ τὴν οἰκογένεια Χασάνπα-
πελ, ποὺ ἐπὶ τέσσαρις αἰῶνες ὅλοι
οἱ ἀπόγονοί της γεννιοῦνται μὲ τὶς
παλάμες τῶν χειρῶν... μαῦρες!

Στις άρχές του δεκάτου έκτου αιώνας, μια καλοκαιρινή νύχτα, ένα πρόγονος της οικογενείας Χσανάππελ, που έκτελούσε χρέη φρουρού γύρω από τον περίφρουρο ναό, αντελήφθη ξαφνικά να ξεπηδούν φλογές από τις θυρίδες του καμπαναριού. Ο Χσανάππελ έτρεξε γρήγορα προς τον πύργο του καμπαναριού, ανέβηκε στις σκάλες κι έβραζε τα σχοινιά που κρέμονταν κάτω από τις καμπάνες, για να σημάνη συναγερμό.

Ἦστε ἀπὸ λίγο, ὅμως, ἀντε-
λήθητε με τρόπο ὅτι οἱ φλόγες τὸν
εἶχαν περιῶσαι. Ὅπως συμβαίνει
συνήθως σὲ τέτοιες στιγμές, τὸ
χέριμα καὶ κατάλαβε με λίγην ὥδη-
τασίμην, ὅτι δὲν εἶχε σὴν διάθεσι
σὴν. Ἀφῆτε τὰ ἄλλα σχοινία καὶ
χοῦτωσε με τὰ δύο τὸν χέριμα τὸ
σμένος απ' αὐτό, ἔβωσε ἕνα τιγ-
δεκα μετρίαν. Ἦν προσγειώσι
δὲν ὑπῆρξε, βέβαια, ὁμιλία. Κόντε-
ταν ὅμως τὸν μετέφεραν σὸ σπῆτι
βει, διεισπύσαν ὅτι δὲν εἶχε πᾶ-
γγο μαύρισμα, πὺν παρασάσαν
οἱ παλῶδες τὸν χέριμα τὸν καὶ πὺν
δὲν ὠφέλιτο, βέβαια, οὔτε σὴν πῶ.

τιὰ, οὔτε στήν τριβὴ τοῦ σχοινοῦ.
Ὁ Χαανάππελ δὲν αἰσθανόταν
πόνο κι' ὅταν θέλησε νὰ πλύνῃ τὰ
χέρια του εἶδε μὲ ἔκπληξι ὅτι ἡ
μαυρίλα ἐκείνη δὲν ἔφευγε.

Τὰ χέρια του ἔτσι ἔμειναν μαύρα
σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἄλλα τὸ πῶς
περιέργο εἶναι ὅτι καὶ τὰ παιδιά
ποῦ ἔκαμε ἀργότερα, γεννήθηκαν κι
αὐτὰ με μαυρισμένες παλάμες!...

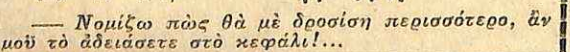
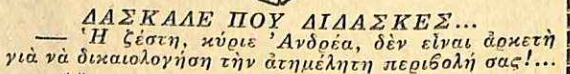
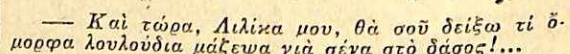
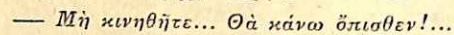
Ἀπὸ τότε μεχρι σήμερα ὅλα τὰ
μέλη τῆς οἰκογενείας Χασανάππел
κληρονόμησαν αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη
ιδιότητα. Σήμερα ζοῦν στὸ Νταϊσ-
μποουργκ ἔξω ἀπόγονοι τῆς οἰκογε-
νείας αὐτῆς, ὅλοι τους με χέρια
ποῦ ἔχουν παλάμες μαύρες. Ση-
μειώτσουν, ὅτι τὸ μαῦρο χρῶμα ποι-
κίλλει σὲ πυκνότητα ἀπὸ μέλος σὲ
μέλος. Αὐτὸς ποῦ ἔχει τὴς πῖς
σκουρὲς παλάμες, εἶναι ὁ Γκερρίτ
Χασανάππел. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς
οἰκογενείας.

Ο Γκέρριτ Χανσάππελ δίνει πάντα μεγάλη σημασία σ' αυτή την άλλοτρου ανωμάλια των χειρών του· έχει εξετάσει ως τώρα από 21 ειδικούς, από τους οποίους όμως κανένας δεν κατώρθωσε να δώσει μία άσφαλξη έπιστημονική έρμηνεια στο φαινόμενο. "Ενας απ' αυτούς τους γιατρούς, έσκαψε κυριολεκτικά τις παλάμες του Γιάπα Χανσάππελ, με μία καλά μελετημένη έγχειρση, που έγινε κατά περιόδους μέσα σε δύο ολοκληρω χρονια. Άλλα το αποτέλεσμα ήταν να ξαναπαρουσιασθί το μαύρο χρώμα και στο νέο δέρμα.

Κατά τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο, ἡ οἰκογένεια αὐτῆς εἰχε μερικές περιπτώσεις μὲ τίς γερμανικές ἀρχές κατοχῆς, οἱ ὁποῖες διεπίστωσαν ὅτι τὰ δαχτυλὰ τῶν Χαννάππελ δὲν ἀφῆναν κατὰ κανένα τρόπο ἀρκετά καθαρά ἀποτυπώματα. Οἱ Γερμανοὶ δυσκολεύθηκαν νὰ πιστεῖσουν τὸ... παραμυθὶ ποὺ τοὺς διηγήθηκαν ὅτι μυστηριώδεις αὐτοὶ Ὀλλανδοὶ καὶ νόμισαν ὅτι εἶχαν μπροστά τους ἐπικινδύνους ἀνδρες τῆς ἀντίστασης. Δὲν ἄρρησαν ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι οἱ ὑποψίες τους ἦταν ἀβάσιμες.

Εννοείται ότι, αν η έπιστήμη αδυνατά να δώσει εξήγηση του φαινομένου, δεν λείπουν εκείνοι που ερμηνεύουν το περίεργο φαινόμενο ως «θειον σημείον». Αυτό το πίστεψε πρώτος ο πρόγονος της οικογένειας, στον οποίο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το φαινόμενο, κάτω από τις συνθήκες που αναφέραμε. Έτσι, ως άφαιρμα στον «Άγιο Μαρτίνο» απέτυχε το χέρι του σε γύψο και το εκμαγείο αυτό εντείνθηκε στη βάση του περιβήμου καμπαναριού. Το «αφίερμα» ήθελε πάλι στο φώς της ημέρας κατά τους θορυβηδισμούς που υπέστη το Νταμπιμπουργκ από τους Γερμανούς και η οικογένεια Χασανάππελ ζήτησε να το πάρη ως κειμήλιο της. Άλλα το δημοτικό συμβούλιο της πόλεως το έδωσε σ' ένα μουσείο, αφού κέρδισε τον σχετικό δικαστικό αγώνα.

Μία περιπετειώδης έρωτική άπα-
γωγή συνέβη πριν από λίγο καιρό
ένα χωριό της Σμύρνης. Κάποιος
Αχμέτ Κιρλί και η έκλεκτή της καρ-
διάς του το σκόσανε από το χωριό
τους, επειδή συγκατούσανε διάφορα
εμπόδια στο γάμο τους. "Όταν τό-
λθανε οι άρχές, έστειλαν μερικούς
χωροφυλάκες να τους κυνηγήσουν.
Κι' αυτοί τους βρήκανε να κοιμούν-
ται μέσα σε μία καπνοφυτεία και
τους συνέλαβαν. "Ός έδω, η είδη-
σις φαίνεται κοινοτάτη. Πρέπει ό-
μως να προσθέσουμε ότι ο Αχμέτ
είναι ηλικίας... 50 χρονών, η δε Ί-
ουλιέττα του είναι μία χήρα έβην-
ταριά!

Μερικές πρωτότυπες συμβουλές τόσο για τους φίλους, όσο και για τους έχθρους του γάμου

«Άρκετά κράτησε αυτή η ιστορία. Καιρός είναι να χωρίσουμε. Βαρέθηκα πιά!...»

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἕνας ἄν-
δρας προσπαθεῖ — καὶ συχνὰ
κατὰφέρειν — νὰ δώσῃ τέλος σὲ
ἕναν ἀίσθηματικό δεσμό, ὅταν
καταλάβῃ ὅτι «παραισθήσῃ»
κί' ὅτι ὑπάρχει ὁ φόβος νὰ δε-
θῇ μὲ τὰ δεσμά τοῦ γάμου.

Μιά και υπάρχουν πάντα σοβαροί λόγοι, που επιβάλλουν και δικαιολογούν τον χωρισμό, είναι μάταιο να κατηγορή κανείς τον άνδρα ή τη γυναίκα που τον επιδιώκει.

Ὁ χωρισμός, ὅμως, μπορεῖ νὰ ἔρθῃ πολὺ φυσικώτερα, χωρὶς νὰ ἀφίση κακὲς ἀναμνήσεις, νὰ δημιουργήσῃ σκηνές —καὶ συχνὰ δράματα— καὶ κυρίως, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ὁ χωρισμός προήλθε ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Ἡ προαίωια πείρα, τοποθετημένη στὰ πλαίσια τῆς συγχρονῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχολογίας, ἔχει ἀποδείξει ὅτι ὑπάρχουν μερικά τεχνάσματα, πρὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνδρες μὲ ἐξαιρετικὴν μαεστιάσαν ὅταν πάρουν τὴν ἀπόφασιν νὰ χωρίσουν. Ἀκόμῃ περισσότερο, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν τεχνασμάτων αὐτῶν εἶναι μιὰ καλὴ διέξοδος γιὰ τοὺς προαίωιους ἔγχρους τοῦ γάμου, τοὺς ἐγγένειδες.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν ἐπιδίδκουν τὸν χωρισμό, οἱ παρακάτω συμβουλές εἶναι χρήσιμες καὶ ἀποδοτικές. Ἄν ἀποφύγουν νὰ τίς ἐφαρμόσουν, μειώσουν στὸ ἐλάχιστο τὸν κίνδυνο νὰ χάσουν μιὰ μέρα τὴν ἀγαπημένη τους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ τὴν ἐφαρμοσμένη καὶ τεχνασμένη αὐτὰ, πρέπει νὰ διαθεθῇ ἀρετὴν πανουργίαν, προσήλωση στὸν σκοπὸ τοῦ καὶ τὴν παρομιωμένη ὑπομονή τοῦ γνωστοῦ τετραπόδου. Ἀλλ' ὅταν τὸ κατορθώσῃ, ἀναγκάζει τὴ γυναῖκα νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ μὴν τῆς καὶ νὰ θεωρήσῃ τὸν αὐτὸ τοῦ τυχεροῦ πού γλύττωνε ἀπὸ ἑνὸς τέτοιου φίλου...

1). Πρώτα - πρώτα, λοιπόν, θα σας βοηθήσουν στο έργο σας αυτό οι άλλες γυναίκες, έστω και άθελά τους. Όταν εισθε μαζί με την αγαπημένη σας, μιλάτε τακτικά για τα προτερήματα άλλων γυναικών και δείξτε ότι λαμβάνετε σοβαρά υπ' όψη σας, τη γνώμη που έχουν για σας. "Αν ξέρετε ότι αντιπαθεί

κάποια κοινή γνώση σας, — πράγμα που δεν είναι σπάνιο— φροντίστε να την έχετε τακτικά σαν τρίτο πρόσωπο στην συντροφιά σας. Στην περίπτωση αυτή, φυσικά, είναι κεραυνοβόλα αποτελεσματική η μέλλουσα πεθερά της, ή μητέρα σας!

2) Δείτε, ότι λογαριάζετε
τὰ χρήματα που ροδούετε μα-
ζί της, ενώ ξέρει ότι άλλου τῆς
σπαταλάτε με μεγάλη ευκολία.
Φυσικά, θα αποφεύξετε όσο το
δυνατόν τὰ έξοδα μαζί της καί,
άν μπορήτε να φθάσετε ὡς ἐ-
κεῖ, σβήνεται πού καί πού να
πληρώνη μόνη της ἕναν λογα-
ρισμό της, το εἰσιτήριο της,
τὴν πάντα της ἢ το ταξί που
πληρώσει. Σ' αὐτὸ θα σὰς ἐξυ-
ποστήσει ἡ πρόσθεσι, καὶ δὲν

έχετε ψιλὰ μαζί σας... Ἄν μπο-
ρῆτε, ἔχετε μαζί σας ἕνα καρ-
νέ, όπου νὰ σημειώνετε λεπτο-
μερειάκὰ καὶ μὲ σχολαστικότη-
τα, ὅλα τὰ ἐξόδα πού κάνετε
μαζί της.

3) Χωρίς καμμία δυσκολία, μπορείτε να μάθετε τι της αρέσει. Φροντίστε, όμως, να μην της τὸ προσφέρετε — ποτέ, ἀν εἶναι δυνατόν. Ἀντίθετα, ἐπιβάλλεται, ἀν της προσφέρετε πάντοτε ὅ,τι δὲν της ἀρέσει καὶ τὴν ἐνοχλεῖ. Στὴν περίπτωση αὐτή, μπορείτε νὰ φαίνεται ἀκόμη καὶ γενναῖοδωρος. Δὲν της ἀρέσουν οἱ συναλλαγές καὶ ἡ ὁπέρα; Καλὸ εἶναι νὰ πηγαίνετε ἐκεῖ ταχτικά μαζί της, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἀρέσῃ οὔτε σὲ σᾶς. Προτιμᾷ τοὺς περιπάτους; Νὰ τοὺς ἀποφύγετε. Σᾶς θέλει εὐγενικὸ μαζί της καὶ με τοὺς ἄλλους; Γίνετε ἀγενής. Στὸ φαγητό, ἀγαπᾷ τὸ κρέας; Μὴν τὸ παραργέλλετε ποτέ, διὰ τὴν συν- οδεύετε. Ἄν φανερώσῃ τὴ στε- νωχρία της γιὰ αὐτὰ πού κα- νετε, πληροφόρηστε τὴν, ὅτι φροντίζετε γιὰ τὸ καλὸ της καὶ ἐξακολούθηστε τὴν ἴδια τα- κτική.

4) Μεγάλο σφάλμα θα διαπραξέτε αν θα θυμάστε τη γιορτή της, τα γενεθλιά της, και τις διάφορες μικροπρετεινούς, που έχουν σχέση με το σύνδεσμά σας — την ημέρα που γνωρισθήκατε, μια αξεχάστη βραδιά κλπ. Κ' αν ακόμη θα θυμάστε, δεν υπάρχει κανείς λόγος να το δείξετε ή να της το υπενθυμίσετε. "Αν σας το

θυμίσθη ἐκείνη, δηλώστε ξερά
καὶ ἀδιάφορα, ὅτι αὐτὰ εἶναι
«ἀνοησίες γιὰ μικρὰ παιδιὰ
καὶ συναισθηματικούς βλάκες».

5) Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις και καταστάσεις, που μία γυναίκα βρίσκεται σε μειονεκτική και δυσάρεστη θέση. Σε σας, λοιπόν, ανατίθεται να τη φέρετε τακτικά αντιμετώπιση με τέτοιες καταστάσεις, χωρίς να δείξετε, ότι το επιδιώκατε, αφίνοντας όμως να φανεί, ότι η δυσάρεστη αυτή κατάσταση δημιουργήθηκε εξ αιτίας σας. Σοβαρό κέρδος για το σκοπό σας, θα έχετε αν ποτέ δεν άναυγισαίστε ότι εκείνη έχει δικό. Αντίθετα, επιμένετε πάντα, ότι το δικό είναι με το μέρος σας και μη τη αφήνετε να πη τη γνώμη της, ακόμη και για ασήμαντα πράγματα.

Κάθε ένα από τὰ τεχνάσμα-
τα αὐτά, πρέπει ἀπαραίτητῶς
νὰ συνδυάζεται καὶ μὲ τὰ ὑ-
πολοίπα, ὥστε ὅλα μαζί νὰ φέ-
ρουν τὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα:
τὸν χωρισμό. "Αν ὁμως δῆτε,
ὅτι ἀποτυγχάνετε, καταφύγετε
στὴ μενδύα μέσα:

6) Συστήστε της ένα γοητευτικό άνδρα — κατά προτίμηση κάποιον που να ξέρετε, ότι τον θαυμάζει — και τονίστε τον, ότι πρέπει να φυλάγεται από αυτόν, γιατί είναι επικίνδυνος. Τις περισσότερες φορές... εμείς επιτυγχάνει...

«Αν τώρα, απίστευτη κι αυ-
τό, το καλύτερο που έχετε να
κάνετε, είναι να εγκαταλείψετε
την εχθρική στάσι σας για το
γάμο και να παντρευθείτε τη
γυναίκα αυτή. Στο πρόσωπο
της βρήκατε την πιο πιστή,
πομπητική, υποχωρητική και
χωρίς αξιώσεις γυναίκα — με
λίγα λόγια, την ιδανική σύζυ-
γο, που δεν πρόκειται ποτέ να
σας φέρει σε δύσκολη θέση.

‘Η ‘Αγγέλα κύτταζε τὴν ἐφημερίδα πού εἶχε πέσει πάνω στο ἀδείο φουτζράνι. Τὸ ἓνα χέρι της, πού τὴν κρατοῦσε, ἔμενε μετῶρο, ἐνῶ τὸ ἄλλο, ἀκίνητο, κρατοῦσε τὴ φρυγανιά της. Τὰ κόκκινα χείλη της ἔφασαν ἀπὸ τὴν ἀπορία καὶ τὰ γαλανοπράσινα μάτια της γούρλωναν ἀπὸ τὴ συναρπαστικὴ ἐκπλήξι.

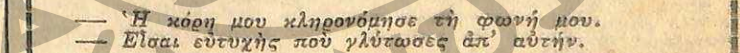
Η Άγγελα αναδιάβασε στην
Εφημερίδα την αγγελία:
«...νυμφοποιείται συμφώνως
προς το άρθρον 1369 του 'Α
στοικού Κώδικος ότι: ο ΑΠΟ-
ΣΤΟΛΟΣ ΞΑΚΟΥΜΕΝΟΣ, γε-
νηθείς εις Ἀθήνας, κάτοικος
Ἀθηνῶν, του Δημητρίου και
της Καλλιόπης, το γένος Θεο-
φανοπούλου και ἡ ΤΑΣΟΥΛΑ
ΦΡΥΔΑ γεννηθείσα... κληρ. μελ-
λων να ἔλθουν εἰς γάμον τε-
λεσθόσμενον ἐν Ἀθῆναις».

Δυό δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ
στοιλυμένα μάτια της. Σαφνί-
κα ὅμως τινάχτηκε ὀρθία. «Ε-
σάεζε τὴ μαλλία της καὶ πῆγε
στὴν τηλεφωνικὴ συσκευή.

οπίη ταπεινότητα, η ούκενση, η
αυθάρτητα, ξεψάλτισε ένα
καφέ που βρισκόταν στο πα-
ρενάκι και είχε όλους τους πη-
λεφρυνικούς αριθμούς των νυν-
στην της. Το έρρυντικό δα-
χτυλό της σταμάτησε στο ψη-
φίο 1.

Σκέψου! Νά ξεχάσθ τόν ά-
ριθμό του τηλεφώνου του. Κά-
ποτε μπορούσε νά τον πη κά
ανάποδα! Δεν είχε περάσει
πολύς καιρός από τότε... Κι'
όμως θαρρούσε πως ήταν αι-
ώνες.

Ψυχικά, έκείνην ἦ ἀνόντη διαφωνία τους δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ συμβῇ. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι οἱ σχέσεις τους εἶχαν παρατραβήξει. Μποροῦσε καλλίστα νὰ τὸν παντρευτοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ ἔμεναν στὸ παλιὸ ἐξοχικὸ σπίτι πρὸ τῆς ἑ. λεγε. Μὰ ἐκείνην ἐπέμενε ν' ἀρξίσουν τὸν ἔγγαμο βίο τους, σ' ἓνα ρετιρέ πολυκατοικίας. Ὁ ἐγωισμὸς, αὐτὸς ὁ ἀνόν-

τος ἐγνωῖσμός τὰ εἶχε κάνει δ-
 λα! Τώρα ἦταν ἀρνὰ πιά... Ὁ
 Τόλης εἶχε ἀγαπήσει κάποια
 ἄλλη καὶ θὰ τὴν παντρευόταν.
 Ποιά νὰ ἦταν τάχα αὐτή ἡ Τα-
 σοῦλα; Πλούσια; Ὁμορφ;
 Νέα;

Ἡ φωνὴ ποὺ ἀπάντησε στὴν
κλῆσι τῆς, διέκοψε τὶς σκέψεις
τῆς αὐτῆς...

— Έμπρός!...
— Γεια σου... Τόλη.
— Ή Άγγέλα; Έσύ είσαι Άγγε-
λά:

γεια;
- Γνώρισες, λοιπόν, τη φωνή μου;
- Αλλοίμονο! Τη φωνή σου να ξεχάσω;
- Σου τηλεφώνησα. Τόλη, γιά να σε... συγχαρώ... Νόμιζα πως είχα αυτή την υποχρέωση. Παντα τηλεφωνώ και συγχαίρω τους φίλους μου, όταν τους συμβαίνει κάτι ευχάριστο...

—Ναι... Το ξέρω, απάντησε τυπικά ο Τολης. Και μεγάλη η καλωσύνη σου που μου πλε-
φώνησες. Γιατί μπορούσες καλλίστιστα να είσαι ακόμα δυ-
σαρεσθημένη μαζί μου...
—“Ο, όχι! είπε η Άγγελα. Άλλα ούτε κι’ εσύ, θάρρο, εί-
σαι δυσαρεσθημένος μαζί μου.
—Φυσικά, την καθησύχαζε έκείνος. Μένεις ακόμα στην Καλλιθέα; Στο δηματιάκι σου;
—“Ο, όχι! απάντησε η Άγ-
γέλα. Νοίκιασα ένα μικρό δια-
μέρισμα σε καλύτερη γειτο-
νιά...

— Τότε, ῥώπσσε. Δέν παν-
τρεύτηκες, ἔκεινον τὸν ἰδιω-
κήτη λεωφόρου πού ἔλε-
γες πῶς σύντομα θὰ τὸν παν-
τρεύσουν, γιατί ἦταν ἐξ ὁμο-
νίας σου προσφέρν τὰ μέσα γιὰ
μιὰ ἀνετή ζωή;
— Δέν θυμάμαι νὰ εἶπα τέ-
τοιο πράγμα, διαμαρτυρήθηκε
ἡ Ἀγγελᾶ.

η Αγγελα.
 - Καταλαβαίνω... Ὁ Ἄλλας
 γινώκει.
 - Ναι. Τότε ἤμουν φοβισμέ-
 νη ἀπὸ τὴ ζωῇ... Διόταξα νὰ
 ἀποφασίσω ἔναντι πτωχοῦ γάμου.
 Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἀλλά-
 ζαν. Πέθανε μιὰ θεία μου καί
 μοῦ ἔδωσε ἕνα σπιτάκι...
 - Καί τι σκοπεύεις νὰ κάνης
 τώρα;
 - Θὰ ξεκουρασθῶ λίγο. Αὐριο
 μάλιστα τὸ μεσημέρι παίρνω

58

63

65

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ανάμεσα στα ατέλειωτα χρώματα που λανσάρεται με τόση άφθονία έφέτος η μόδα, ένα έρχεται να πρωτοστατήσει και να γίνει το «χρώμα βεντέτα», όπως το αποκαλούν οι Γάλλοι.

Το χρώμα αυτό είναι το τουρκουάζ, κάτι μεταξύ μπλέ και πράσινου. Η ίδια η πέτρα, άλλωστε, εμφανίζεται και σε κολλιές σκουλαρίκια, κλίπς, βακτιλίδια, βραχιόλια.

Ακόμη και για τα μάτια η Έλενα Ρουμπινστάιν ελانسάρησε το κραγιόν τουρκουάζ. Βάζοντας έτσι τις βλεφαρίδες και τα φρύδια, δίνετε στα μάτια σας την απόχρωση που απαιτεί η μόδα.

Επίσης, είτε ζανθεία είστε, είτε μελαχροινή, δένετε γύρω στα μαλλιά σας ένα βελούδο τουρκουάζ και έσθε της μόδας. Αλλά και τα βραβυνά σας σανδάλια θα είναι κι' αυτά τουρκουάζ, καθώς και η τσάντα σας και τα γάντια σας.

Η τουαλέττα; Μπορεί να είναι ένα φουρώ από λινό σε χρώμα τουρκουάζ, χωρίς μανίκια και θα συνοδεύεται από μία ριχτή ζακεττούλα με μανίκια τρούα κάρ από σαντούγκ έμπριμέ άσπρο και μπλέ-τουρκουάζ.

Άλλο σύνολον θα είναι μία φουστίτσα κλός από πικέ τουρκουάζ, με μία πολύ φαρδιά ζώνη με άγκράφα από το ίδιο πικέ κι' ένα κορσάκι έφαρμυστό, με μεγάλο ντεκολτέ και χωρίς μανίκια από λευκό λινό. Ο συνδυασμός των δύο αυτών χρωμάτων, είναι άρμονικώτατος.

Για συμπλήρωμα έχετε μία έσάρπα τουρκουάζ. Για το βράδυ, η τουαλέττα σας θα είναι μονόχρωμη από σαντούγκ τουρκουάζ με έφαρμυστό κορσάκι, που φτάνει ως τους γοφούς. Έχει ντεκολτέ έβαζε και έλαφρη κλίσι ζαπαναί στους ώμους, η δέ φούστα είναι όλη πλισέ σε τρόπο, που να παρουσιάζει τη γραμμή «Α».

Δεν αποκλείονται και τα ριγικά με τα δύο χρώματα λευκό και τουρκουάζ, που γίνονται όρατα σύνολα. Στην περίπτωση αυτή, το φόρεμα έχει την κοψή φουρώ, χωρίς μανίκια και έχει για συμπλήρωμα ένα «μπλέξερ» με κοντά μανίκια, γιακαδάκι χωρίς ρεδέρ και τσέπες κοφτές οριζόντιες με καπάκι. Η τοποθέτησις των γραμμών είναι πάντοτε κά-θετη.

Για μία άπογευματινή συγκέντρωση, ως πούμε μαστίχας, πάλι ένα σύνολον από τουρκουάζ πικέ θα μας εξυπηρετήσει. Το φουρώ του θα είναι έφαρμυστό και η τουνίκα θα είναι πολύ μακρεια και κλειστή στο λαιμό. Σταυρώνει και έχει δύο σειρές κουμπιά σε άρκετη απόστασι ή μία σειρά από την άλλη.

Η έντελως βραδυνη τουαλέττα θα έχη ντραπαριστό κορσάκι, που συγκρατείται μόνο με δύο μπρετέλες και συνοδεύεται από μία σουρωτή φούστα. Είναι ανάγκη να προσθέσουμε, ότι και αυτή έχει χρώμα τουρκουάζ.

Και τα στολίδια του κεφαλιού: καπέλλα, τουρμπάν, διαδήματα κι' αυτά έχουν χρώμα τουρκουάζ.

Είναι μία μόδα που έγινε μ' ένθουσιασμό δεκτη άπ' όλες τις γυναίκες, γιατί το τουρκουάζ είναι ένα χρώμα που κολακεύει και προσδίδει νεότητα, καλύπτοντας τον πανδαμάτορα χρόνο...

ΤΑ ΡΙΓΕ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο βλέπουμε να φοριούνται τα ριγέ: στα σπορτίφ φορέματα, στα σύνολα, στα ντε-πιές. Και τα φετινά ριγέ συνδυάζουν ως επί το πλείστον δύο αντίθεσις, που θα έλεγε κανείς, ότι θ' άποτελούσαν παραφωνία και όμως είναι άρμονικώτατες.

Κάποτε όμως το ριγέ δεν άποτελείται από γραμμή, αλλά μία δλόκληρη σειρά από σταμπαρισμένα λουλουδάκια ή άλλα σχέδια. Άλλοτε πάλι, ανάμεσα στα λουλουδάκια πορσεβάλλονται, πάντοτε σταμπαρισμένα, φιογκάκια ή άπομιμήσι κορδέλλας, που μπερδεύεται ανάμεσα στα λουλούδια κι' ύστερα γάνεται για να ζαναιφανισθί πιό πέρα.

Το είδος αυτού του σταμπαρισματος το βλέπουμε ιδίως στα βαμβάκερά σατέν, που είναι τόσο άπαλά, ώστε συναγωνίζονται το μετάξι.

Η κοψή, που πιό πολύ ταιριάζει σ' αυτά, είναι τα έφαρμυστά κορσάκι, που φτάνουν λίγο κάτω από τη μέση, τα μεγάλα τετραγώνια ντεκολτέ, ή έλλειψι μανικιών και ή φούστα με έλαφρη σουρίτσα γύρω από τους γοφούς και έλευθερη σε όλο της το κάτω φάρδος.

Οι ραβδώσις συνήθως τοποθετούνται οριζόντιες σε όλο το φόρεμα, αλλά μπορεί να βάλετε τις ραβδώσις οριζόντιες στο κορσάκι και κάθετες στη φούστα.

Είναι ένας συνδυασμός που προσδίδει άνάστημα σε όσες δεν είναι πολύ ψηλές.

ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Τα έμπριμέ είναι πολύ της μόδας και έφέτος, συνηθίζονται σε ιδιαιτέρως ατά, που αναπαριστούν άνθη του άγρου.

Πάνω σε λευκό φόντο βλέπουμε να ξεπροβάλλουν παπαρόνες, άγριοιούλουδα, στάχυα, καμπανούλες με τα χρυσάφια τους πέταλα, κρινάκια ρόζ και μαδιά.

Η κοψή «Α» με το έφαρμυστό της κορσάκι, και ή φούστα άν φόρμ, που σχηματίζει φαρδιές κουφωτές

πιέτες είναι ή ένδεδειγμένη για τά εύθυμα αυτά έμπριμέ. Ένας μεγάλος γιακάς από κολλαριστό λινό, που κλείνει στη ρίξα του λαιμού, είναι το ώραίο συμπλήρωμα το γεμάτο χάρη και νεότητα.

ΜΠΟΥΚΕΤΑ

Άλλο είδος έμπριμέ πολύ της μόδας κι' αυτό, είναι αυτό που έχει σπαρμένα πολύχρωμα μπουκέτα πάνω σε λευκό φόντο ή και άνοιχτόχρωμο: ρόζ πάλ, σιέλ, έλιστρόπ, κίτρινο.

Αυτού του είδους τα έμπριμέ χρησιμοποιούνται για άμπτγιέ άπογευματινές τουαλέτες, το δέ ύφασμα είναι ένα βαμβάκερο μουαρέ. Καθώς ξερόμε, τα βαμβάκερα έχουν παραγκωνίσει έφέτος τα μεταξωτά.

Είπαμε, ότι, πλην του λευκού, συνηθίζονται και τα άνοιχτόχρωμα φόντα, τότε όμως φροντίζουμε ώστε τα μπουκετάκια να έχουν χρώματα, που να ταιριάζουν.

Τουλίπες, τριαντάφυλλα, «μή με λησμόνει», μαργαρίτες, μιμόζες, γαρύφαλα, όλα χρησιμοποιούνται. Ακόμη και μερικά έσπεριδοειδή προσφέρουν την άρωγή τους στη γυναίκα κομψότητα.

Πορτοκάλια, λεμόνια, μανταρίνια, είναι τα μοτίβα, που χρησιμοποιούνται με θαυμάσια άποτελέσματα. Η πρωτοτυπία τους ιδίως συνίσταται στο ότι δεν έμφανίζονται δλόκληρα, αλλά κομμένα σε φέτες που σκορπίζονται έδώ κι' εκεί ανάμεσα σε πρασινωπά φύλλα και κλαριά.

Η μόδα αυτών των έμπριμέ, έχει ένθουσιάζει την Παριζιάνα. Έχουμε ιδί, άλλως τε άρκετά τέτοια έμπριμέ.

Είναι ένα πολύ πρωτότυπο έμπριμέ, που μοιάζει σάν να είναι φτιαγμένο με έσάρπες ριγμένες τη μία πλάι στην άλλη και το φόντο είναι έπίσης έμπριμέ. Συμπληρώνεται με ένα τετραγώνιο μανδηλι, που είναι μονόχρωμο, σε τόνο που

ΑΚΟΜΗ ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

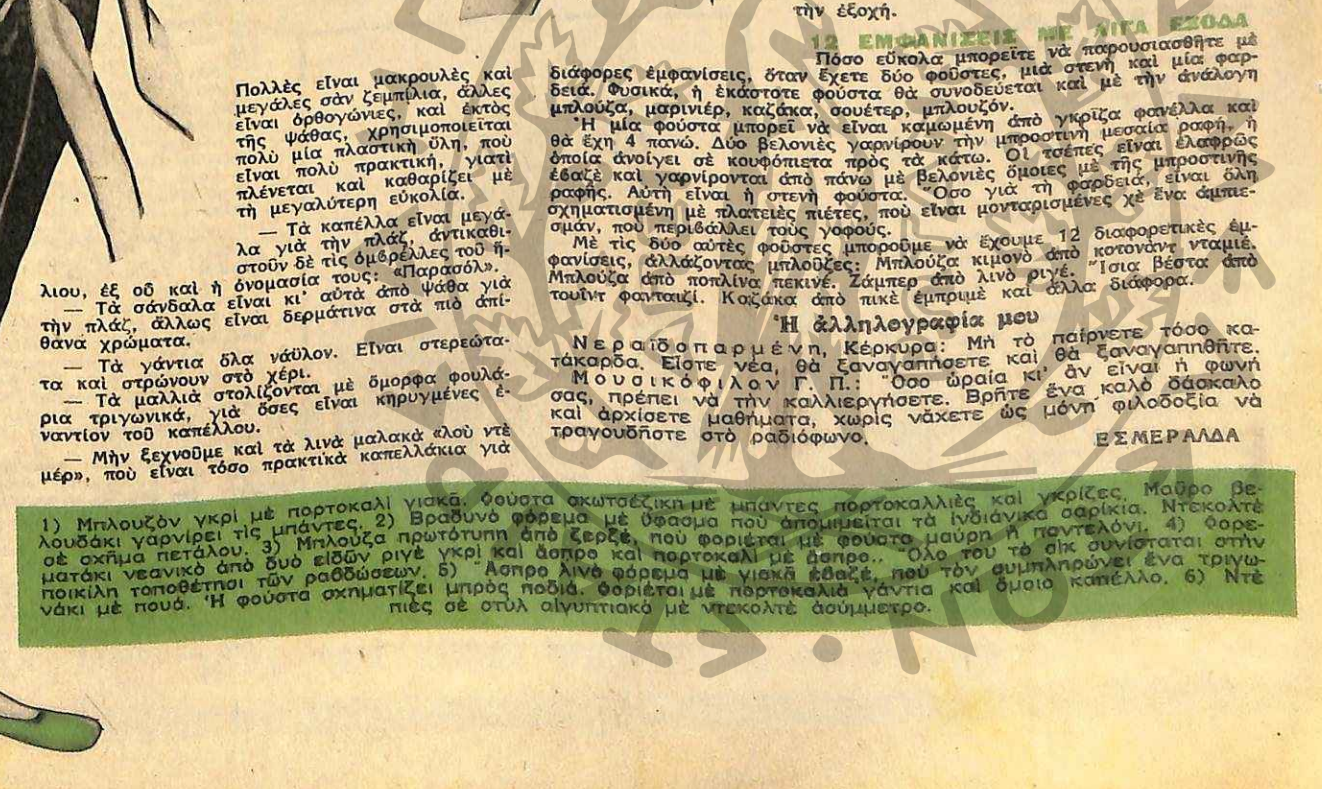
Είναι ένα πολύ πρωτότυπο έμπριμέ, που μοιάζει σάν να είναι φτιαγμένο με έσάρπες ριγμένες τη μία πλάι στην άλλη και το φόντο είναι έπίσης έμπριμέ. Συμπληρώνεται με ένα τετραγώνιο μανδηλι, που είναι μονόχρωμο, σε τόνο που

να έναρμονίζεται με το σύνολο και γαρνίρεται με μία έμπριμέ μπάντα. Αυτά τα έμπριμέ παρουσιάζονται στον τύπο της λινής βατίστας και είναι ένδεδειγμένα για νέες κοπέλλες.

ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Τα θέλει ή μόδα πολύ: χρώμα, εύθυμα, φωτεινά. Κολλιέ που άποτελούνται από πολλές σειρές πολύχρωμα πετράδια ή γυάλινες χάντρες, βραχιόλια βαρετά μετάλλινα με πολλά μπρελόκ, δακτυλίδια με πελώριες πέτρες.

Οι τσάντες είναι ψάθινες, με άνάμικτο δέρμα.

ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ.

12 ΕΜΦΑΝΙΖΕΙΣ ΜΕ ΝΙΤΑ ΕΞΟΔΑ

Πόσο εύκολα μπορείτε να παρουσιάσθε με μεγάλες σαν ζεμπιλιά, άλλες είναι ορθογώνιες, και έκτος της ψάθας, χρησιμοποιείται πολύ μία πλαστική ύλη, που είναι πολύ πρακτική, γιατί πλένεται και καθαρίζεται με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Τα καπέλλα είναι μεγάλα για την πλάξ, άντικαθίστανται δε τις όμρελλες του ή-στούν με τις όμρελλες τους: «Παρασόλ».

Μπλούζα από ποπλίνα πεκινέ. Ζάμπερ από λινό ριγέ. Τσάντα από τουνίτ φανταζί. Κορσάκι από πικέ έμπριμέ και άλλα διάφορα.

Με τις δύο αυτές φοδότες μπορούμε να έχουμε 12 διαφορετικές έμφανίσεις, αλλάζοντας μπλούζες: Μπλούζα κιμονό από κοτονάν νταμιέ. Μπλούζα από ποπλίνα πεκινέ. Ζάμπερ από λινό ριγέ. Τσάντα από τουνίτ φανταζί. Κορσάκι από πικέ έμπριμέ και άλλα διάφορα.

Νεραϊδοπαρμένη, Κέρκυρα: Μη το παίρνετε τόσο κα-τάκαρδα. Είστε νέα, θα ζαναγαπηθείτε και θα ζαναγαπηθείτε. Μουσικόφιλον Γ. Π.: Όσο όραία κι' άν είναι ή φωνή σας, πρέπει να την καλλιεργήσετε. Βρήτε ένα καλό δάσκαλο και άρχισετε μαθήματα, χωρίς να χέτε ως μόνη φιλοδοξία να τραγουδήσετε στο ραδιόφωνο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Μπλούζον γκρι με πορτοκαλί γιακά. Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 2) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 3) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 4) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 5) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 6) Άσπρο λινό φόρεμα με γιακά έβαζε, που τον συμπληρώνει ένα τριγυ-ματάκι τοποθετήσι των ραβδώσεων. 7) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 8) Ντε-νάκι με πούα. 9) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 10) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 11) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 12) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 13) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 14) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 15) Ντε-νάκι με πούα. 16) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 17) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 18) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 19) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 20) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 21) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 22) Ντε-νάκι με πούα. 23) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 24) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 25) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 26) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 27) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 28) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 29) Ντε-νάκι με πούα. 30) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 31) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 32) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 33) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 34) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 35) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 36) Ντε-νάκι με πούα. 37) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 38) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 39) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 40) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 41) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 42) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 43) Ντε-νάκι με πούα. 44) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 45) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 46) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 47) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 48) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 49) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 50) Ντε-νάκι με πούα. 51) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 52) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 53) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 54) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 55) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 56) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 57) Ντε-νάκι με πούα. 58) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 59) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 60) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 61) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 62) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 63) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 64) Ντε-νάκι με πούα. 65) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 66) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 67) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 68) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 69) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 70) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 71) Ντε-νάκι με πούα. 72) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 73) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 74) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 75) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 76) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 77) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 78) Ντε-νάκι με πούα. 79) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 80) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 81) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 82) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 83) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 84) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 85) Ντε-νάκι με πούα. 86) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 87) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 88) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 89) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 90) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 91) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 92) Ντε-νάκι με πούα. 93) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 94) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 95) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 96) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 97) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 98) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 99) Ντε-νάκι με πούα. 100) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 101) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 102) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 103) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 104) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 105) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 106) Ντε-νάκι με πούα. 107) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 108) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 109) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 110) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 111) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 112) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 113) Ντε-νάκι με πούα. 114) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 115) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 116) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 117) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 118) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 119) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 120) Ντε-νάκι με πούα. 121) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 122) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 123) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 124) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 125) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 126) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 127) Ντε-νάκι με πούα. 128) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 129) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 130) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 131) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 132) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 133) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 134) Ντε-νάκι με πούα. 135) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 136) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 137) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 138) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 139) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 140) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 141) Ντε-νάκι με πούα. 142) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 143) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 144) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 145) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 146) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 147) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 148) Ντε-νάκι με πούα. 149) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 150) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 151) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 152) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 153) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 154) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 155) Ντε-νάκι με πούα. 156) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 157) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 158) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 159) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 160) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 161) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 162) Ντε-νάκι με πούα. 163) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 164) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 165) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 166) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 167) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 168) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 169) Ντε-νάκι με πούα. 170) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 171) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 172) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 173) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 174) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 175) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 176) Ντε-νάκι με πούα. 177) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 178) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 179) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 180) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 181) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 182) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 183) Ντε-νάκι με πούα. 184) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 185) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 186) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 187) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 188) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 189) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 190) Ντε-νάκι με πούα. 191) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 192) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 193) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 194) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντελόνι. 195) Φορέ-ματάκι νεανικό από δύο είδων ριγέ γκρι και άσπρο και πορτοκαλί με άσπρο. Όλο του το σικ συνίσταται στην ποικίλη τοποθέτησι των ραβδώσεων. 196) Άσπρο λινό φόρεμα με πορτοκαλί γάντια και όμοια καπέλλο. 197) Ντε-νάκι με πούα. 198) Φούστα σκωτσέζικη με μπάντες πορτοκαλλίες και γκριζες. Μαύρο βελούδο γαρνίρει τις μπάντες. 199) Βραδυνό φόρεμα με ύφασμα που άπομιμεί τα λινδιάνικα σαρκίνα. 200) Φορέ-σε σάκμα πετάλου. 201) Μπλούζα πρωτότυπη από ζερέ, που φοριέται με φούστα μαύρη ή παντε

Ένα σακκί στο Βόσπορο

-Αλτ! Δεν περνάει από δω! φώναξε ένας φρουρός, ξεπροβάλλοντας απ' τους θάμνους.

Μέσ' στο σκοτάδι, ξεχώριζαν το άσπρο σακί του και το λαμπρό γιαταγάνι του. Ο Άλφρεδος σταμάτησε κι έφερε μηχανικά το χέρι του στο σπαθί του.

Κατοικώ στο παλάτι, απάντησε τουρκικά. Είμαι άνηψός του μαρκησίου ντε Γκρύλ, πρέσβευς του βασιλέως της Γαλλίας στην Αύλη του Σουλτάνου.

Ο φρουρός έκανε ένα βαθύ θεμενά και τόν άφησε να συνεχίσει τόν περίπατό του στον κήπο.

Το μικρό έπεισόδιο τόν είχε ταραξεί, ιδίως γιατί συνέβη αυτή τη νύχτα...

Ήξερε πώς τόν περίμενε κάποιος, στο χαρέμι του Σουλτάνου. Κάποιος που τόν είχε μόλις διακρίνει, ένα τέτοιο βράδυ, πίσω από ένα καφασωτό παράθυρο. Κάποιος που τόν είχε πετάξει ένα μυρωδάτο λουλούδι κι' ένα κομμάτι από γαλάζιο πέπλο... Μιά γυναίκαία μορφή, που άπλωνε τὰ χέρια της πρὸς τὸν ξένο ἐκείνο, που έρχόταν από μία χώρα μακρινή, όπου οι γυναίκες ζούσαν ελεύθερες!

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άκούστηκαν κοντινά ψιθυρίσματα. Ύστερα έφτασαν κι' άλλοι άνθρωποι, κρατώντας ένα δέμα μακρόστενο, που τὸ πέταξαν χάμω, δίπλα στον Άλφρεδο. Ο νέος άκουσε κοντά του ένα βογγητό.

— Άζυαντέ!... πρόφερε.

Οι άνθρωποι του Σουλτάνου δέσανε σφιχτά μαζί τους δυο ενόχους και τούς κλείσανε σ' ένα πέτινιο σακί... Ήταν τώρα ένωμένοι, οι δυο έρωτευμένοι... αλλά για να υποφέρουν μαζί και να βρουν τὸν ἴδιο θάνατο!

— Τι θὰ μὰς κάνουν, Άζυαντέ; ρώτησε γλυκά ὁ Άλφρεδος. Ἡ νέα τὸ ἀπάντησε, μ' ἀδύνατη καὶ τρεμουλιαστή φωνή:

— Συχώρεσέ με ἂν θὰ πεθάνης ἐξ αἰτίας μου!... Σ' ἀγαπῶ τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ... Ἡθελὰ νὰ μ' ἐλευθερώσης, νὰ φύγουμε μαζί... Μὰ μὰς προδῶσανε...

— Τι θὰ μὰς κάνουν τώρα; ξαναρώτησε ὁ νέος.

— Ὅθι θὰς πετάξουνε στὸ Βόσπορο, ἔτσι κλεισμένους στὸ σακί...

Κι' ἡ φωνὴ τῆς Άζυαντέ σβύστηκε. Ἴσως νάχε λιποθυμήσει. Ὁ Άλφρεδος ἔνοιωσε νὰ τούς φορτώνουνε κάπου, σ' ἕνα φορεῖο ἴσως, πού θὰ τούς πῆγαινε σὸ θάνατο!...

Ξαφνικά, μιά σκέψη τόν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσει. Τὸν εἶχαν πάρει τὸ σπαθί του, ὅταν τόν πιάσανε. Δὲν εἶχαν προσέξει ὁμως τὸ μικρὸ καὶ κοφτερὸ στιλέτο πού ἔκρυβε στὴ ζώνη του!

Προσπάθησε ἀπελπισμένα νὰ λύσει τὰ χέρια του, γιὰ ν' ἀναζητήσει τὸ μαχαίρι του. Βλέποντας πὼς δὲν τὸ κατῶρθανε, εἶπε σιγὰ στὴν Άζυαντέ, πού τὰ χέρια τῆς ἀγγίζαν τὰ δικά του:

— Δοκίμασε νὰ μὲ λύσης...

Εκείνη δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχή. Μὰ ὕστερα φάνηκε πὼς μιά λαμπὴ ἐλπίδα φώτισε τὸ νοῦ της. Κι' ἄρχισε νὰ τραβάει τὰ σκοινιά, μὲ τὰ μυτερά νύχια τῆς.

— Γρήγορα! τῆς ψιθύρισε ὁ νέος μὲ κομμένη ἀνάσα.

Τὸ φορεῖο εἶχε σταματήσει. Ὁ Άλφρεδος κατάλαβε πὼς τούς φόρτωσαν σὲ μιά βάρκα, πού θὰ τούς πῆγαινε ὡς τὴ μέση τοῦ Βόσπορου.

— Γρήγορα! ξανάπε.

Ἡ Άζυαντέ μάτωσε τὰ δάχτυλά της στοὺς κόμπους τοῦ σκοινιοῦ. Ὁ Άλφρεδὸς προσπάθησε νὰ τὴ βοηθήσει... Τέλος, τὸ ἕνα χέρι του βρέθηκε ἐλεύθερο.

Τράβηξε ἀμέσως τὸ μαχαίρι του κι' ἔκοψε τὰ δεσμά του, ὅπως καὶ τῆς συντρόφισσάς του. Ἐκανε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερες κινήσεις, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτα ἀπ' ἐξω οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σουλτάνου.

— Ἀγάπη μου!... ψιθύρισε ἡ Άζυαντέ, μὲ λυγμούς χαρᾶς, σὰν νὰ τῆς ἔδινε μιά καινούργια ἐλπίδα ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπ' τὰ σκοινιά πού τὴ σφίγγανε.

Κλεισμένοι μέσ' στὸ πέτινιο σακί, ὅπου ὁ ἀέρας εἶχε γίνει κιόλας πνιγρὸς, ἀκατάλληλος γιὰ τὴν ἀναπνοή, ἀλλάξαν τὸ πρῶτο φιλή τους... ἕνα φιλή πού θὰ ἦταν ἴσως καὶ τὸ τελευταῖο τους, κι' εἶχε γι' αὐτὸ κάτι τὸ ὑπέρταστο καὶ τὸ ἀπελπισμένο!

Ὁ θόρυβος τῶν κουτιῶν ἔπαψε ξαφνικά. Μερικά χέρια πιάσανε τὸ σακί καὶ τὸ σήκωσαν ψηλά.

Ἡ τρομερὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει! Ἡ Άζυαντέ σφίχτηκε ὅσο πλεονό τὸ ἀγαπημένο της...

Ύστερα τὸ σακί ἔπεσε στὴ θάλασσα, μ' ἕνα ὑπόκωφο παφλασμό...

Μόλις ἔνοιωσε πὼς βούλιαξαν στὸ νερό, ὁ Άλφρεδος ἔσκισε μὲ τὸ μαχαίρι του τὸ σακί, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Καί βρέθηκε στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ἐλεύθερος στίς κινήσεις του, σφίγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ λαχταριστὸ κορμὶ τῆς νέας γυναίκας.

Ἀνέθηκε μαζί της στὴν ἐπιφάνεια καὶ διακρίνε τότε, μὲς' στὸ σκοτάδι, τὸν ἴσκιό τῆς βάρκας πού ἀπομακρυνότανε. Ἀρχισε τότε νὰ κολυμπᾷ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, ἀργὰ κι' ἀδύρκετα...

Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, ὁ κόμης Άλφρεδος Γκρύλ, παρουσίασε στὸ βασιλεῖα τῆς Γαλλίας τὴν ἀρραβωνιαστικιά του Άζυαντέ... ἡ μάλλον Μπομπάρ, γιὰτὶ αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὀνομαστικὸ της ὄνομα. Καὶ σὲ λίγες μέρες παντρεύτηκαν, κι' ὅλη ἡ Αὐλὴ παραυρέθηκε στοὺς γάμους τους.

ΠΙΕΡ ΝΤΟΥΜΙΕ

Συναρπαστικὸ ἐπιστημονικὸ φανταστικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Κρίς Χόλτ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Στέβ Μπένιον εἶναι ἕνας νέος ἐπιστήμων, εἰδικευμένος στὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Ἐτοιμάζει κρυφὰ ἕνα τύπο διαπλανητικῆς ροκέτας. Εἶναι δὲ ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν ὀμορφὴ Κίττυ Πένελ. Ἡ ἰσχυρὴ ἑταιρεία «Τζένεραλ Ἀτομικ» θέλει νὰ μονοπωλήσῃ τὴν ἐργασίαν του, παίρνοντας τὸν ὑπάλληλό της, αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητος, ἔχει κρύψει δὲ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ροκέτας του μέσα σ' ἕνα βαθὺ πηγάδι ὀρυχείου. Ἀλλ' ἡ ἑταιρεία ἐπιτυγχάνει τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή του καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ ἐργαστηρίου του. Ὁ Στέβ βρίσκεται τώρα δίχως δουλειά, ἐνῶ ἔχει ἐπείγουσα ἀνάγκη χρημάτων γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ ροκέτα του.

Ὁ πατέρας τῆς Κίττυ, σοφὸς καθηγητὴς, τὸν υποδεικνύει τότε νὰ ἐργασθῇ στὸ ἐργαστήριό του Ἐλίου Γουάρντ, πού ἀσχολεῖται μὲ τοιμηρὰ πειράματα ἀτομικῆς ἐνέργειας. Πραγματικὰ, μὴ βλέποντας ἀλλή λυσι, ὁ Μπένιον πηγαίνει σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον, πού βρίσκεται σὲ μιά τελείως ἀπομονωμένη περίοχη, φρουρεῖται ἀγρυπνῶν καὶ περιβάλλεται ἀπὸ χοντρή μολυβένια θωράκιση. Ἀρπάζει ὅμως στοιχεῖα τὸν κάνουν νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ὁ Γουάρντ συνεργεῖται μὲ τὴ «Τζένεραλ Ἀτομικ». Ἀναλαμβάνει ὡστόσο ἐργασία, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα λάθος πού κάνουν οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες τοῦ ἐργαστηρίου, σχηματίζεται μιά καινούργια ραδιενεργὴ οὐσία, πού ἀρχίζει νὰ κατατρώγῃ ὅτι ὑπάρχει γύρω της καὶ νὰ τὴν ἀφομοιώνῃ μὲ τὴ ἡσυχία τῆς μηχανήματα καταστρέφονται καὶ τὸ περισσότερο προσωπικὸ βρίσκει οἰκτρὸ θάνατο. Ἀλλ' ὁ Μπένιον σώζεται, γιὰτὶ φορεῖ μιά προστατευτικὴ στολή δικῆς του ἐφευρέσεως. Ὁ Γουάρντ ρίχνει τότε ὅλα τὰ βάρη σ' αὐτὸν γιὰ τὴν καταστροφή καὶ τὸν ἀφήνει νὰ τὰ βγάλῃ περὰ ὅπως μπορεῖ. Στὸ μεταξύ, μεγαλώνει ὁλοένα ἡ μπάλα μὲ τὴ ραδιενέργεια, ἀπειλώντας νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρη τὴ Γῆ. Ὁ Μπένιον καλεῖ κοντὰ τὴν Κίττυ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ δύσκολο ἔργο του. Κατῶρθάνει δὲ νὰ περιορίσῃ σημαντικὰ τὸ ρυθμὸ τῆς αὐξήσεως τῆς πυρηνικῆς σφαίρας. Τὴ στιγμή ἐκείνη ὅμως ἐπεμβαίνουν οἱ πυροσβέστες τοῦ τόπου καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴ σβύσουν... μὲ νερό! Φυσικά, χειροτερεύουν τὴν κατάσταση καὶ βρίσκουν ὅλοι τους οἰκτρὸ θάνατο.

— Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ μιλοῦν μ' αὐτὸ τὸν τόνο, ἀπάντησε μιά ἐπιθετικὴ φωνὴ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύρματος. Εἰσάστε ὁ Μπένιον; Ὁάγετε νὰ κάνετε μαζί μου στὸ ἐξῆς. Βαρεθήκαμε πιά τὶς φλυαρίες σας. Ἡρθε ὁ καιρὸς ν' ἀναλάβουν ἄνθρωποι δράσεως!

— Μὰ ποῖος εἰσθε σεῖς; ρώτησε ὁ Μπένιον.

— Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ ταγματάρχης Γουίλμπουρ Γουίλμπερφορς, διοικητῆς τῆς πολιτοφυλακῆς τοῦ Φοξμπόρο. Ἐχω ἀναλάβει αὐτὴν περίπτωσι. — Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

Ξεροψήθηκε! Τὸ ἴδιο ἔπαθαν κι' ὅλοι ὅσοι μπήκαν ἐκεῖ μέσα! Αὐτὸ θὰ πάθετε καὶ σεῖς, ἂν μείνετε ἐδῶ. Φύγετε γρήγορα!

Πλησίασε ἔπειτα σ' ἕνα τηλεφῶνο τοῦ τοίχου καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ γραφείου. — Πέστε στὸν ἡλίθιο πού δίνει διαταγές, ὅτι κάνει μιά ὁμαδικὴ δολοφονία! φώναξε στὸ μικρόφωνο. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσουν ἐδῶ μέσα ἄνθρωποι δίχως προστατευτικὲς στολές! Οἱ μισοὶ πυροσβέστες πέθαναν κι' ὅλους. Καλέσετε ἔξω τοὺς ἄλλους καὶ κόψετε τὸ νερό!

— Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ μιλοῦν μ' αὐτὸ τὸν τόνο, ἀπάντησε μιά ἐπιθετικὴ φωνὴ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύρματος. Εἰσάστε ὁ Μπένιον; Ὁάγετε νὰ κάνετε μαζί μου στὸ ἐξῆς. Βαρεθήκαμε πιά τὶς φλυαρίες σας. Ἡρθε ὁ καιρὸς ν' ἀναλάβουν ἄνθρωποι δράσεως!

— Μὰ ποῖος εἰσθε σεῖς; ρώτησε ὁ Μπένιον.

— Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ ταγματάρχης Γουίλμπουρ Γουίλμπερφορς, διοικητῆς τῆς πολιτοφυλακῆς τοῦ Φοξμπόρο. Ἐχω ἀναλάβει αὐτὴν περίπτωσι. — Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

— Καὶ θὰ τὰ κάνετε μούσκε...

μα! μούγκρισε ὁ Μπένιον, πρὶν ἀφήσῃ τὸ ἀκουστικόν.

IX

Βγαίνοντας σὲ λίγο ἀπ' τὸ ἐργαστήριον, ὁ Μπένιον κι' ἡ Κίττυ Πένελ ὤρμηκαν τὰ ἀποδυτήρια γεμάτα στρατιώτες. Ἐνας ὑπολοχαγὸς διέταξε τὸ Μπένιον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ διοικητῆριον.

— Βλακείες! εἶπε ἐκεῖνος νευριασμένα, δαξώντας τὴ θωρεὶά περικεφαλαία του. Πρέπει νὰ κάνω ἕνα λουτρό καὶ νὰ βάλλω ἀλοιφὴ στὰ ἐγκαυμάτα μου. Ὅταν τελειώσω, θὰ πάω στὸ διοικητῆριόν σας... Στὸ μεταξύ, σὰς συνιστῶ νὰ μὴ μείνετε ἐδῶ. Ξεφεύγετε συνεχῶς ραδιενέργεια, μέσα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους!

Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε περιφρονῶν. Ἀλλάξε ὁμως ὄψος, ὅταν εἶδε μερικὸς πυροσβέστες νὰ περνοῦν, τρεκλίζοντας. Τὸ δέρμα τους ἔπεφε ἀπ' τὸ πρόσωπό τους. Εἶχαν χάσει τὰ μαλλιά τους. Οἱ περισσότεροι ἦσαν σχεδὸν τυφλοὶ.

Κι' αὐτοὶ ἦσαν ὅσοι εἶχαν ἐπιζήσει! Ἄλλοι τόσοι εἶχαν μείνει νεκροί, στὴ μεγάλη αἵθουσα...

Ὁ Μπένιον ἔδγαλε τὴ μα-

λυβένια στολή, ἔκαμε ἕνα ντοῦς καὶ περιποιήθηκε τὰ ἐγκαυμάτα πού εἶχε στὸ σῶμα του. Ἐπειτα τυλίξε σφιχτὰ τὴ στολή τοῦ Ἀνράντ, τὴν ἔκαμε ἕνα μικρὸ δέμα καὶ τὴν ἔφερε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀποδυτηρίου τῆς Κίττυ.

— Σὰς ἐμπιστεύομαι αὐτὸ ἐδῶ, τῆς φώναξε ἀπ' ἐξω. Δὲν ξέρω τί πρόκειται νὰ γίνη. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ φυλάξτε τὰ σείς τὴ στολή μου ὡς πού νὰ ξεναγορίσω.

Ἡ νέα ἀνοίξε λίγο τὴν πόρτα καὶ πῆρε τὸ μικρὸ δέμα. Καταλάβαινε κι' αὐτὴ ὅτι ἡ ἡλίθια ἐκείνη ἐπέμβασι καθίστους ἀδύνατη τὴν ἀναζητήσῃ μίας λύσεως τοῦ προβλήματος...

Σὲ λίγο αὐτὴ κι' ὁ Μπένιον κατέβηκαν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ στάθηκαν λίγο γιὰ νὰ κυττάξουν ὅτι συνέβαινε γύρω ἀπ' τὸ ἐργαστήριον.

Μιά μακρεῖα σειρὰ ἀπὸ θωρεὶα τάνκς ἀνέβαινε τὴν πλαγιά τοῦ λόφου, πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ πύλη. Ἦσαν ὅλα θωρακισμένα ἀπ' ἐξω μὲ μολύβι, εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐκείνη ἀποστολή. Ἀνάμεσά τους, προχωροῦσαν διμοιρίες πεζικοῦ. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν περιεργὴ ὄψη, γιὰτὶ οἱ στολές τους ἦσαν σκεπασμένες μὲ μολυβένιες πλάκες. Ἄλλοι στρατιῶτες εἶχαν φτάσει ἤδη στὸν περίβολο τῶν βοηθητικῶν κτιρίων κι' εἶχαν ὑψώσει τὴν ἀμερικανικὴ σημαία.

— Εἶναι τακτικὸς στρατός, εἶπε ὁ Μπένιον. Καλλίτερα ἔτσι. Τουλάχιστον δὲν θάχω νὰ κάνω μὲ ἡλίθιους σὰν τὸ Γουίλμπερφορς!

Ὅλοι οἱ πολίτες εἶχαν φύγει. Μερικὰ φορεῖα μετέφεραν τοὺς τραυματίες πυροσβέστες. — Ἄν τύχη νῆσαι ἐξυπνὸς ὁ διοικητῆς, θὰ μὲ καταλάβῃ, πρόσθεσε ὁ Μπένιον. Ἄλλοι-ὅς... κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνη!

Μὰ δὲν τὸν ἐδέχθηκε ἕνας ἄπλος στρατιωτικὸς διοικητῆς, ἀλλὰ ἕνα ἐπίσημο ἀνακριτικὸ δικαστήριον, πού εἶχε συσταθῇ μὲ ἐιδικὴ διαταγὴ τοῦ Προέδρου.

Ὅταν μπῆκε ὁ Μπένιον καὶ καθῆσε στὴ θέσι πού τοῦ ὑπέδειξαν, κύτταξε προσεκτικὰ τὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου. Ἐκτὸς ἀπὸ δύο ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, πού τοὺς ἦσαν ἀγνωστοί, οἱ ἄλλοι ἀποτελοῦσαν μιά συλλογὴ ἀπὸ φοντασμαμένους «ἐπιστήμονες». Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸν Πρόεδρον, τὸ γεροντοπαλὸν Μὰκ Τσανέυ, καθόντοσαν ὁ δόκτωρ Γουτβέιλερ κι' ὁ Ἐλμερ Φούντινγκ. ὡς ἐμπειρογνώμονες. Ὁ πρῶτος ἤνικε στὴν κρατικὴ Ἠλεκτρονικὴ Ὑπηρεσία, ἦταν ὅμως ἀμφίβολο ἂν εἶχε

Τὸ σακί ἔπεσε στὴ θάλασσα μ' ἕνα ὑπόκωφο παφλασμό...

Ἀπ' τὴν ἴδια ἐκείνη χώρα καταγότανε κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα. Κι' εἶχε φτάσει στὸ σουλτανικό χαρέμι ὕστερα ἀπὸ μιά πονεμένη ὁδύσσεια...

Ἀπόψε, ὁ Άλφρεδος θὰ τὴν ἐσφιγγε ἐπιτέλους στὴν ἀγκαλιά του, τὴν Άζυαντέ μὲ τὰ μαύρα βελουδένια μάτια καὶ τὸ ἄσπρο γλυκὸ πρόσωπο!

Ἐφτάσε στὴ βάσι ἐνὸς τοίχου. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τρελλά. Ἦξερε τοὺς κινδύνους πού διέτρεχε, μὰ δὲν φοβότανε τίποτε...

Δὲν τοῦ εἶχε πῆ ἡ Άζυαντέ πὼς θάβρισκε τὸ κλειδί τῆς πορτοῦλας, πού βρισκότανε δίπλα στὸ καφασωτὸ παράθυρο. Μὰ ὁ νέος πίστευε τυφλὰ στὸ λόγο της. Ἀφού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θὰ τὸν περίμενε ἀπόψε ἐκεῖ, θάρχότανε σίγουρα...

Προχώρησε λίγο, ψαχουλεύοντας τὸν τοῖχο, μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὸν φάνηκε ξαφνικά πὼς ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο. Ὑστερα τὸν ἄρπαξαν μερικά χέρια δυνατὰ καὶ τὸν κράτησαν ἀκίνητο!

Οἱ ἄνθρωποι πού τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῇ, τὸν ἔδεσαν γερά. Ὑστερα ἕνας ἀπ' ὅλους, ἀναψε ἕνα φανάρι καὶ φώτισε τὸ πρόσωπό του.

— Αὐτὸς εἶναι... εἶπε τουρκικά. Ὁ Άλφρεδος κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος! Κι' ἡ Άζυαντέ... Εἶχε μπορέσει, ἀρα γε, νὰ σωθῇ!

λάν νάχουν τότε κάποιον, για να τον δάλουν να πληρώσει τα σπασμένα...

Είχαν ελπίσει ότι θα πέφτε ο Μπένιον στην παγίδα κι' ότι θ' ανέλαμβαν την επικίνδυνη λειτουργία του υπερασπιστή-τρονίου. Κι' ίσως να την πάβαινε πράγματι εκείνος, αν ο Γουώρντ είχε δείξει μεγαλύτερη διπλωματία... Τα πράγματα όμως είχαν εξελιχθεί κάπως διαφορετικά. Πάντως, είχε ξεσπάσει η καταστροφή. Και τό-

τε ο Γουώρντ τ' είχε σκάσει, αφήνοντας αυτόν να βγάλει το φίδι απ' την τρύπα... Τό διαβολικό σχέδιο της Τζένεραλ Άτομικ είχε αποτύχει. Αυτή παρουσιάζονταν τώρα ως ανεύθυνη κι' είχε φορτώσει όλα τα βάρη στον Μπένιον. — Τί βλακεία μου να μην καταλάβω εγκαίρως τί μου σκάρωναν! μουρμούρισε ο Μπένιον. Καί τώρα πώς θα ξεμπλέξω;...

XI.

Πέρασαν άλλες πέντε μέρες, μονότονες σαν την πρώτη. Σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν επισημειώθηκε κανείς τον Μπένιον, εκτός από ένα δικηγόρο που φιλοδοξούσε να γίνει συνήγορος του — αλλά εκείνος τον βεωρήσε ύποπτον και τον έδιωξε.

Κάθε απόγεμα, ο δεσμοφύλακας τ'ύ πήγαινε τις εφημερίδες. Μά δεν εύρισκε στίς στήλες τους τίποτε το ενδιαφέροντικό. Άπεναντίας μάλιστα, οι επιθέσεις εναντίον αυτού και της Κίτυ γίνονταν ολό και βιασιότερες.

Οι στρατιωτικές αρχές δεν έκαναν καμιά ανακρίση για την εξέλιξη της καταστάσεως στο εργαστήριο του Γουώρντ.

Ο Μπένιον είχε παρατηρήσει ότι οι εκδηλώσεις του δ'ολου έξω απ' τη φυλακή γίνονταν αραιότερες και λιγότερο θορυβώδεις. Μιά μέρα, του έκαμε εντύπωση η απόλυτη σιωπή που επικρατούσε έξω απ' το κτίριο. Δεν άκουγονταν ούτε τα ρυθμικά βήματα των σκοπών. Ο Μπένιον ζήτησε πληροφορίες απ' το δεσμοφύλακα.

— Έχουν εκκενώσει το μεγαλύτερο μέρος του χωριού και τί γύρω έκτασι σε άκτινα άρκετων μιλίων, του έξηγησε εκείνος. Έγκρατέστησαν μίαν άλλη άμυντική γραμμή, σε ασφαλέστερη απόστασι.

Ο Μπένιον ήξερε ότι δεν ύπρηξε κανένα ασφάλος μέρος, σ' ολόκληρη τη Γη κι' άκομης μακρύτερα (ως την τροχιά του πλανήτη Ποσειδώνος), αλλά απόφυγε να τό πη. Έφόσον δεν σταματούσε τό μεγαλύτερο της σφαίρας, φαίνονταν βέβαια ότι θα κατανάλισκε λίγο-λίγο κάθε ύλικό άτομο που άποτελούσε τη Γη!

Τό άλλο πρωί, απ' τη μεγάλη κίνησι στου διαδρόμου της φυλακής, ο Μπένιον κατάλαβε ότι μετέφεραν τούς άλλους κρατουμένους. Τελευταία άνοιξαν την πόρτα του δικού του κελλιού. Ο σερίφης κι' οι δεσμοφύλακες είχαν φύγει πιά. Τους είχαν αντικαταστήσει μόνον ένας λοχαγός και δύο στρατιώτες.

— Τώρα έχει αναλάβει τη φούρσι σας ο στρατός, του είπε ο λοχαγός. Ο στρατηγός θέλει να σας ιδή, για να σας ζητήσει τη γνώμη σας για κάτι τι.

Δεν του φόρεσαν χειροπέδες. Άκολούθησε άπλως τό λοχαγό. Άπ' έξω περίμενε ένα τζίπ. Τό χωριό ήταν νεκρό, άδειανό, τά παράθυρα τών σπιτιών κλειστά, τά μαγαζιά δίχως έμπορεύματα. Δεν είχε μείνει κανείς κάτοικος.

Μιά σειρά νοσοκομειακών άυτόκινήτων έφευγε προς τό νότο.

— Μεταφέρουν τραυματίες,

έξηγησε ο λοχαγός. Χρειάστηκε να εκκενώσουμε και τό εργαστήριο Γουώρντ, γιατί πάθαιναν πολλοί έγκαύματα εκεί μέσα... άκόμη κι' οι άεροπόροι που περ.πολούσαν από πάνω του, στόν ουρανό! Τώρα τά άεροπλάνα τούς είναι θωρακισμένα με μολυβένιες πλάκες.

— Επιχείρησε κανείς να σταματήσει την πύρινη σφαίρα; ρώτησε ο Μπένιον.

— Όχι. Θα ήθελε ο ίδιος...

Ο Μπένιον σκέφθηκε ότι η σφαίρα θα είχε μεγαλώσει ύπερβολικά — ενώ αυτός θα την έμπόδιζε, σκεπάζοντάς την με βάριον.

Τό τζίπ βγήκε απ' τό χωριό. Δεν άκολουθούσε τόν ίδιο δρόμο που είχε πάρει άλλοτε ο Μπένιον για να πάη στο εργαστήριο του Γουώρντ, αλλά έναν άλλον, βορειοδυτικότερο, που ανέβοκατέβαινε στους λόφους. Πέρασαν από φρουρούς και συρματοπλέγματα κι' έφτασαν τέλος στόν προορισμό τους.

Υπήρχε εκεί ένας μεγάλος βαθύς λάκκος, με τά τοιχώματά του σκεπασμένα με μολυβένιες πλάκες και μ' ένα περιτοιχισμα ολόγυρα, πάνω απ' τά χείλη του, απ' τό οποίο ξεπρόβαλλαν περισκόπια και όργανα μετρήσεως της ραδιενεργείας. Μέσα σ' αυτόν είχαν εγκατασταθεί ο στρατηγός και τό επιτελείο του.

Μόλις έφτασε ο Μπένιον έριξε μία ματιά στους ραδιογράφους. Έδειχναν τώρα τεραστία ποσότητα παραξενών ακτίνων, αναλογών με τίς κοσμικές, εκτός από κείνες που έξεπεμπε προηγούμενες η πύρινη σφαίρα. Άπ' αυτό κατάλαβε ο Μπένιον ότι η ανάπτυξι της είχε μπει σε νέα φάσι.

— Ά. Μπένιον, ήθελα να ήθελε αυτό που θα γίνει τώρα! του είπε ο στρατηγός, κυττάζοντας ολόγυρα. Έγώ δά τελειώω αυτό που αρχίσατε σεις. Όταν οι επιστήμονες λένε πως δεν μπορούν να κάνουν τίποτε, έπιμεθαίνει ο στρατός. Κυττάχτε!

Ένας απ' τούς αξιωματικούς του έδειξε στο Μπένιον πώς τά μεταχειρισθή ένα περισκόπιο. Έκείνος συμμορφώθηκε με τίς οδηγίες του. Είδε τότε ότι η εγκατάστασις τού στρατηγείου βρισκόταν στην κορυφή ενός λόφου, ως δύο μίλια μακριά απ' τό εργαστή-

ριο Γουώρντ. Τό εργαστήριο φαίνονταν έντελώς έρημο. Είχε καταστραφή κι' η ύπόλοιπη στήλη του. Έκει πού ύπήρχαν πριν τά έξωτερικά κτίρια, είχαν άπομείνει τώρα μόνο μερικοί τριχοί μαυρισμένοι απ' τη φωτιά.

Δεν χρειάστηκε έξηγήσεις ο Μπένιον, για να καταλάβη τί είχε συμβή: Η πύρινη σφαίρα είχε άπορροφήσει τό άζωτον τού άέρος κι' είχε άφίσει μόνο τό όξυγονον. Σε μία τέτοια άτμόσφαιρα, όπου ένα άποτσιγάρο θά καίγονταν σαν μπαρούτι, ήταν φυσικό να καταστραφούν όλα από πυρκαγιά.

Ο Μπένιον άναρωτιόταν τί ήθελε να του δείξη ο στρατηγός, όταν άκουσε βόμβο άεροπλάνων. Κυττάζε ψηλά κι' είδε άρκετά βομβαρδιστικά, που πετούσαν προς τό κατεστραμμένο εργαστήριο.

Έξ άλλου, γύρω απ' τό λοφο εκείνο είχαν στηθή κάμποσα κανόνια.

— Δεν πιστεύω να σκοπεύετε... φώναξε μ' έξαφι ο Μπένιον.

— Σιωπή! τόν δέικοφε επιτακτικά ο στρατηγός.

Ήταν άλλωστε πολύ άργά πιά για να διαμαρτυρηθή. Άπ' τό πρώτο σήμιος τών άεροπλάνων έπεφταν κι' όλας τεραστίες αύγά — βόμβες τών πέντε τόνων. Πριν άκόμη χτυπήσουν τό στόχο τους, ένα άλλο σήμιος είχε διαδεχθή τό πρώτο.

Ο Μπένιον κρατούσε άκόμη και την άναπνοή του, περιμένοντας να ιδή τί θα συνέβαινε — αν συνέβαινε κάτι... Οι βόμβες έσκασαν, σηκώνοντας σύννεφα καπνού, φωτιές και συντρίμματα. Η γη τραντάχθηκε, πολλές φορές.

Τέλος, τά άεροπλάνα άπομακρύνθηκαν, άφού εξεπληρώσαν την άποστολή τους.

— Κι' έτσι τελείωσε η υπόθεσι! είπε με ίκανοποίησι ένας αξιωματικός.

Ο Μπένιον δεν άπάντησε. Έρριξε μόνο μία ματιά στα άκτινόμετρα κι' είδε ότι οι δείκτες τούς χόρευαν τρελλά, δαιμονισμένα. Η ραδιενέργεια είχε γίνει άκόμη ισχυρότερη!

— Όταν αναλάβη κάτι τι ο στρατός, δεν τ' άφίνει στη μέση, πρόσθεσε ο αξιωματικός.

Ένας άλλος άεροπορικός σχηματισμός πέταξε πάνω απ' τό κατεστραμμένο εργαστήριο.

Αυτός δεν έρριξε βόμβες. Έστειλε μόνον ένα μήνυμα με τό ραδιόφωνο: «Άναφορά σήμιους 10. Βλάβαι παχύνον τοίχων άσημαντοι. Λαμπερόν άντικείμενον φαίνεται άθικτον. Μετετοπίσθη μόνον έλαφρά».

Ο στρατηγός ζάρωσε τά φρύδια του.

— Τί διάβολο είν' αυτό τό πράγμα, που δεν λοχαράζει διακόσιους τόννους βόμβες; μουρμούρισε θυμωμένα.

— Κάτι που έχει διάμετρο ένα ή έναμιση μέτρο και που ζυγίζει πέντε ή δέκα χιλιάδες τόννους, άπάντησε ξερά ο Μπένιον. Η δύναμις συνωχής τών μορίων του είναι άσυμπλόγη στη. Αυφιβάλλω αν θα μπορούσαν να τό κάνουν τίποτε όλες μαζί οι βόμβες που ύπάρχουν στόν κόσμο!

— Θα τό ιδούμε, αυτό! φώναξε ο στρατηγός.

Η φυσιογνωμία του είχε πάρει μία έκφρασι άγρίας άποφασιστικότητος. Γύρισε στόν επιτελάρχη του και διέταξε: — Ν' αρχίσω ο κανονιοβολισμός, αν έχη καθαρίσει άρκετά η άτμόσφαιρα.

Ο συνταγματάρχης πίεσε ένα ηλεκτρικό κουμπι. Κι' άμέσως άρχισαν να βροντούν βαρείων κανόνια, στέλνοντας έναντιον της πύρινης σφαίρας τά έρκηκτικά τους βλήματα. Τό εργαστήριο σκεπάσθηκε όλότελα από σύννεφα καπνού.

Ένας αξιωματικός έξηγησε στο Μπένιον:

— Έχομε σκάσει επίσης μία ύπόνομο, βαθιά κάτω απ' αυτό τό πράγμα, και την έχομε γεμίσει μ' ολόκληρα φορτία δυναμίτιδος. Κυττάχτε!

Αυτή τη φορά, ο λόφος φάνηκε να σκαμπανεβάξη, σαν βαρκούλα στην τρικυμία.

Για μία στιγμή, ο Μπένιον πίστεψε πως είχε γίνει λάθος και πως είχε έκραγη μία ύπόνομος κάτω απ' τά πόδια τους...

— Έπειτα ξαναβρήκε την ίσορροπία του και κύτταξε την κορυφή τού άλλου λόφου. Την είδε στεφανωμένη μ' ένα πυκνό σύννεφο σκόνης, σπαρμένο με πελώρια κομμάτια απ' τούς συμπαιγείς τοίχους τού εργαστηρίου.

Δεν ύπήρχε κανένα λαμπερό άντικείμενο ανάμεσά τους. Η πύρινη σφαίρα ήταν τόσο βαρεία, ώστε τίποτε δεν μπορούσε να την μετακινήση! Θάχε κυλήσει σίγουρα μέσα στην τρύπα που άνοιξε η έκρηξις, και τά συντρίμματα θα πέφταν από πάνω της και θα την σκεπάζαν, θα την έθαβαν βαθιά, τόσο βα-

θεία ώστε δεν θα μπορούσε πιά κανείς να την φτάση!

Κι' έτσι η καταστροφή τών ατόμων τού λόφου θά συνεχιζόταν άνεμπόδιστη!

Όταν διαλύθηκε η σκόνη, δεν φαίνονταν πιά ούτε ίχνος τού εργαστηρίου τού Γουώρντ.

Μά κι' ολόκληρη η μορφή τού λόφου είχε γίνει άγνώριστη. Είχαν χαθή τά τοιχώματά από μολύδι και βαριούχισαίμεντο. Κι' οι άκτινοβολίες ήταν τώρα ισχυρότερες, γιατί, μολονότι περνούσαν από εκατοντάδες μέτρα χώματος και βράχων, δεν μεσολαβούσε στρώμα μολύβδου για να μαλακώνη την διεισδυτικότητά τους.

Ένας στρατιωτικός γιατρός, που φορούσε τά διακριτικά τού ραδιολόγου, έπέστησε την προσοχή τών άλλων στα άκτινόμετρα. Ο στρατηγός κατοούφιασε και διέταξε τόν επιτελάρχη του:

— Συμπληρώστε την έκκένωσι της περιφέρειας σύμφωνα με τό σχέδιο. Άναφέρατε στην Ουάσιγκτων ότι έλήφθησαν όλα τά μέτρα, δίχως άποτυχία. Η μυστηριώδης φωτιά δεν έσβυσε. Όλες οι δυνάμεις μας βρίσκονται σ' επιούλακή.

Βγήκε απ' τό λάκκο κι' άνέβηκε στο άυτόκινήτό του. Πριν φύγη, πρόσθεσε:

— Βάλ τό Μπένιον σ' ένα βομβαρδιστικό άεροπλάνο κι' στείλετε τον στην Ουάσιγκτων. Έκεί, θα έξουν τί θα τό κάνουν...

Ένας λοχαγός άγγιξε τό μπράτσο τού Μπένιον.

— Λυπούμαι, φίλε μου, του είπε, αλλά τό καθήκον είναι καθήκον.

— Σωστά... άπάντησε εκείνος αδιάφορα.

Είχε κι' αυτός να εκτελέση ένα καθήκον. Μά δεν ήταν κατάλληλος ο χρόνος κι' ο τόπος για να τό αρχίσω...

Ανέβηκε σ' ένα τζίπ. Έπειτα από μισή ώρα, είχε επιβιβασθή στο βομβαρδιστικό άεροπλάνο, μαζί με τό λοχαγό. Ο αξιωματικός είχε φορέσει ένα αλεξίπτωτο, χωρίς όμως να πάρη την ίδια φροντίδα και για τόν Μπένιον.

Τό άεροπλάνο ξεκίνησε κι' άπογειώθηκε. Ο λοχαγός — που ήταν αξιωματικός τού πεζικού — έδειχνε έξαιρετικό ενδιαφέρον για τό καινούργιο περιβάλλον όπου βρισκόταν. Έξέταζε με περιέργεια τά διάφορα έξαρθήματα που ύπήρχαν γύρω του. Δεν πρόσχε πολύ τόν κρατούμένο του, για-

τί έκρινε πως δεν ύπήρχε λόγος, μία και δεν φορούσε αλεξίπτωτο.

«Δεν μ' άρέσει αυτό που θα κάνω... μά είμαι άναγκασμένος!» σκέφθηκε ο Μπένιον.

Ετοιμάσθηκε και περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Μόλις λοιπόν ο λοχαγός ξανάσκυψε προς τό μέρος του, τού κάταφερε μία γερή γροθιά στο σάγονι. Ο αξιωματικός έχασε τίς αισθήσεις του. Ο Μπένιον τόν συγκράτησε, για να μην πέση απ' τό κάθισμά του. Σ' ένα λεπτό, είχε φορέσει τό αλεξίπτωτο. Άνοιξε την πόρτα που ύπήρχε δίπλα του, και κύτταξε τούς λόφους, πάνω απ' τούς οποίους περνούσαν.

— Έπειτα πήδησε. Δεν άνοιξε όμως άμέσως τό αλεξίπτωτο. Βρισκόταν άκόμη σε μεγάλο ύψος κι' είχε άρκετον καιρό διαθέσιμο. Κυττάζε ψηλά και είδε τό άεροπλάνο ν' άπομακρύνεται.

Προφανώς, ο πιλότος δεν είχε άντιληφθή τη δραπέτευσή του.

Τέλος, όταν έκρινε πιά ότι ήταν επικίνδυνο να καθυστερήση περισσότερο, ο Μπένιον τράβηξε τό κορδόνι τού αλεξίπτωτου.

Η τύχη τόν βοήθησε. Πέρασε, ξυστά σχεδόν, δίπλα από μία συστάδα ψηλών δέντρων και προσγειώθηκε σ' ένα χωράφι, λίγα μέτρα μακρύτερα. Άνακαθίσε τότε και κύτταζε γ' υ του.

XII.

Παντού βασίλευε η έρήμωσις. Δεν φανόνταν πουθενά ψυχή ζωντανή. Μισό χιλιόμετρο μακρύτερα, βρισκόταν ένα χωριό άδειανό. Οι κάτοικοί του πρέπει ναχαν πάρει μαζί τους και τά ζώα τους, γιατί ο Μπένιον δεν είδε ούτε γελάδα, ούτε σκύλο, ούτε κόττα.

Απαλλάχθηκε απ' τό αλεξίπτωτό του, τόκαψε κι' έθαψε τη σκάχη του. Κατόπιν διευθύνθηκε με προφυλάξεις προς τό χωριό.

Ήταν προφανώς καλοκαιρινή άποικία καλλιτεχνών. Τά μισά σπίτια του ήταν άτελεις, άκατάστατα και γεμάτα από και μισοτελειωμένα σχέδια. Ένα σπιτάκι, στην άλλη άκρη του, είχε στην πρόσοψή του μία επιγραφή: «Θεάτρον». Μία πρόχειρη έρευνα έπεισε τόν Μπένιον ότι είχε εγκαταλειφθή κι' αυτό βιαστικά, στη μέση της παραστάσεως, κι' ότι οι ήθοποιοί είχαν φύγει χωρίς καν να καθυστερήσουν για ν' αλλάξουν τά κοστούμια τους.

Στά καμαρίνια, ο Μπένιον βρήκε πέντε άνδρικές φορεσιές. Δεν είχε παρά να διαλέξη. Φορεσε εκείνη που τού πήγαινε καλύτερα. Στίς τσέπες της βρήκε τσιγάρα, σπιρτά κι' ένα πορτοφόλι με άρκετά χρήματα για να συντηρηθή επί πολλές ήμέρες.

Βρήκε επίσης όλα τά σύνεργα τού μακιγιάζ, μαζί με περούκες και ψεύτικα μουστάκια και γένεια. Ήξερε εύτυχώς να τά χρησιμοποιήση άρκετά καλά...

Όταν τελείωσε, άποτραβήχτηκε λίγο και κύτταξε με ίκανοποίησι μέσα στόν καθρέφτη τη μεταμόρφωσή του. Είχε τώρα μία γκριζά γενειάδα κι' ένα ζευγάρι μαγουάλια. που

αλλάξαν τελείως τη φυσιογνωμία του. Φαίνονταν σαν τέλειος τύπος έκκεντρικού έφευρέτου.

Χαιρογέλασε έλαφρά. Είχε καταστρώσει κι' όλας ένα σχέδιο για να σώση τόν κόσμο απ' την καταστροφή που τόν άπειλούσε. Όστόσο οι λεπτομέρειες του έμεναν άκόμη άόριστες μέσα στο νού του...

— Έσκρινε, δίχως καθυστέρηση, «Έπρεπε ν' άπομακρυνθώ απ' τά μέρη εκείνα, προτού άνακαλυφθή η δραπέτευσή του

Αλλοι δελεάζουν
Η ΟΜΟΡΦΙΑ
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΣΗ ΚΡΕΜΑ
NEELSON

ΔΙΟΤΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ NEELSON
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΟΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟ
ΠΟΙΗΤΗΤΗΝ ΤΟΥ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η:
ΚΡΕΜΑ NEELSON
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΕΙΝΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΑ
ΜΗΜΠΕΚΙΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗΝ ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ
ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΕΑΝ
ΣΤΗΝ ΔΙΑΤΡΕΙ:

ΜΑΛΑΚΗΝ, ΝΕΑΝΙΚΗΝ
Η ΚΡΕΜΑ NEELSON
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΑΡΙΑ
ΓΕΝ ΑΝΤΙΠΡ ΒΟΡΕΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΚ ΚΕΦΑΛΑΣ
ΒΑΛΛΟΡΙΟΥ 31 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

MENTIOYΜ
Ε. ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ΓΕΡΓΙΟΣ ΖΟΥΡΑΡΙΣ
Ίατρος
Σεξουαλικά Νοσήματα
Δέχεται καθ' έκαστην 10—1 και 5—8 μ.μ. Άκαδημίας 37. Τηλ. 33-777.

Η δοντόπαστα
PRODENT
(Προντέντ)
Παρασκευάζεται και συσκευάζεται στην Όλλανδία
Ο καλλίτερος συνδυασμός:
Οδοντόπαστα και δοντοδουρτίσ
PRODENT
Κυκλοφορεί σε συνηθισμένο και διπλό σωληνάριο
Αριθμός 517/52
ΛΙΤΣ

MENTIOYΜ
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχ. Έρευνών. Όδός Κνωφής 36. Δέχεται επισκέψεις 9—1 και 4—6½. Τηλ. 82—529.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΣΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ-ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Άκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
ΕΥΣΤΑΘ. ΤΣΙΡΟΣ
Έπιμελητής Νοσοκομείου ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ, τού καθηγητού Γ. ΧΡΥΣΙΚΟΥ. Δέχεται καθ' έκαστην 5—7 και επί συνεντεύξει, Άριστοτέλους 132α.

Μή φοράτε οτιδήποτε!

Red Spot

• Νέον κραγιόν
• Καινούργιοι χρωματισμοί

RENT SPOT

ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ και ΔΕΝ ΣΚΑΙΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ - ΠΛΕΝΕΙ ΧΩΡΙΣ ΦΟΡΑ

Περπάτησε περί τα 30 μίλια και διανυκτέρευσε σ' ένα έρημο αγρόκτημα. Μόνο την άλλη μέρα συνάντησε στο δρόμο του τον πρώτον άνθρωπο, που έβγαине από μία φέρμα, οδηγώντας ένα φορτωμένο καμήονι. Ο άγνωστος του πρόσ-

λασσα; Κατεβήτη άμέσως άπ' τ' αύτοκίνητό μου!
Ο Μπένιον γέλασε.

Ὡς οὗτου φθάσουν στὸ βόρειο Νιὺ Τζέρσεϋ, πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ πολλὰ σπίτια ἀκατοίκητα κι' ἀπὸ ἄλλα ποὺ τὰ ἐγκατέλειπαν τότε οἱ ἔνοι-

Τὸ «μετρό», πού λειτουργοῦσε ἀκόμη κανονικά, τὸν μετέφερε στὴ συνορία τῶν μεγάλων καταστημάτων καὶ γραφείων. Κι' ἐκεῖ ἐπίσης ἐπικρά-
τῳσε ἀναστατώσι. Οἱ τράπε-
ζες κι' οἱ ἐπιχειρήσεις ἐκλεί-
ναν. Τὰ χρέωγραφα εἶχαν κα-
τρακυλίσῃ τόσο πού δὲν ἀξι-
ζαν οὔτε ὅσο τὸ χαρτί πού ἦ-
σαν ὑπομνήματα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

«Κι' ὁ μισθὸς αὐτὸς μᾶς ἀνακού-
φισε. Ξεκούρασα πιά τὰ μάτια μου
ἐπὶ τὴ βελόνα, γιατί ὅταν εὗρισκα

Και κούνιες το κεφάλι της με
συμπλόμοι:
—Κακόμοιρα παιδιά, που ζούνε χω-
ρίς σπορην κι' αγάπη!
"Έπειτα, παίρνοντας τ' αγοράκι
από τὸ χέρι, ξεκίνησε γιὰ νὰ τὸ
πᾶν νὰ τὸ δῇ ὁ πατέρας του, ποὺ
ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ κα-

— 'Ο ἄνδρας μου εἶναι ρανικὸς καὶ βλέπομα-
στε πολὺ σπάνια!...

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κρίσεις καὶ συμπερασμα-
τα ἀπὸ τῆς μεγάλῃς ἀθλη-
τικῆς μάχης τῆς Βαρκε-
λώνης

Θάταν μεγάλη ἀπαίτησις
να ζήσουμε «πὶ» τοὺς α-
θλητάς μας να ὑπερτεροῦ-
σιν τῶν Γάλλων καὶ τῶν
Ἑλλήνων συνοδευόντων τους.
Ἐν τούτοις, στὴ Βαρκελώνη
εἶχαμε τόσες ἀτυχίες, ἐνῶ
δὲ μπορούσαμε, βέβαια
οὐκ αὖτε να ἐπεφασάμε
σὲ βαθμὸς τοῦλάχιστον ὅ-
μως να ὑπερτερούσουμε σὲ
φιλομένα ἀγωνίσματα καὶ να
καταλάβουμε τιμητικότερες
θέσεις, ὥπως λ. χ. στὸ ἄλμα
ἐπὶ κοντῷ μετὸν Ρουμπά-
νιν, στὰ 100 μ. μετὸν Πε-
τράκη καὶ Τσολάκη, στὰ
110 μ. μετὸν Καμποδεῶλη.
στὸ ἄλμα εἰς ὕψος με-
τὸν Κοῖνιν, στὸ τρι-
πλοῦν μετὸν τὸ Σφῆκα,
στὸ δέκαθλο μετὸν
Κοσμά στὴ σφαίρα μετὸν
τὸ Γιατανάνα.

Στις σκυταλοδρομίες είχαμε ανέλπιστη επιτυχία στα 4X100.

Τρέξαμε με τούς Τσολάκη, Κόρμουλη, Κηπουρό, Πετράκη και κατακτήσαμε τη δεύτερη θέση με 42' 6". Ένω στην σκυταλοδρομία 4X400 μ. ήλθαμε τέταρτοι με 3' 19". 4

Αν-
τα-
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 αριθμ 6 και 7 του Α. Ν. 1092)
 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥ-
 ΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ —
 Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σ. Γ. Δι-
 χειριστής εταιρείας : ΔΗΜ. Πα-
 ΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θηραί-
 ΠΑΣΠΥΡΟΥ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Πα-
 ρούς : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Πα-
 ρούτες 14, 'Αθήναι. Υπεύθ. Τυπο-
 γραφείου : Σ. Περ. Μπέλλας δόξ
 Δύσεως, Νέον Ηράκλειον.

Η αδελφή μου Ρεγγίνα παντρεύτη-
κε κι' αυτή μ' ένα βαρύνον. Γι' αυτό,
το πρωί μου ήρθαν δάκρυα στα μά-
τια, γιατί είμαι η πιο εύτυχισμένη
γυναίκα του κόσμου!

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος

